

257

Бібліотека Українського Державника Ч. 2

Дев'ятий Великий Збір

Організації Українських Націоналістів

(ОУН)

Матеріали й Постанови

*Видання Української Центральної Інформаційної Служби (УЦІС)
Лондон, 1997*

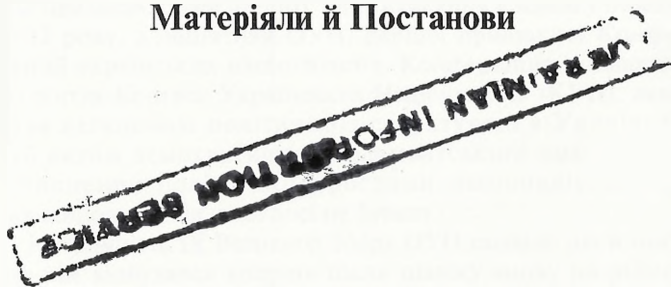
257

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНИКА Ч. 2

**Дев'ятий Великий Збір
Організації Українських Націоналістів
(ОУН)**

Київ, липень 1996

Матеріали й Постанови

*Видання Української Центральної
Інформаційної Служби (УЦІС)
Лондон, 1997*

**IX Supreme Assembly of the Organisation
of Ukrainian Nationalists (OUN)**

Kyiv, July 1996

Materials and Resolutions

Published by the Ukrainian
Central Information Service
London, 1997

ISBN 0 902322 49 4

*Printed by the Ukrainian Information Service Ltd.,
200 Liverpool Road, London N1 1LF, UK*

ПЕРЕДМОВА

Друга половина XX століття увійде в історію, імовірно, як епоха розвалу імперій, деколонізації та набуття ще донедавна поневоленими народами власної державности. І Україна пройшла шлях від чужоземного поневолення і колонії в рамках СРСР до державної незалежності. Був це шлях складний, непрямий і повний супротиву та зливи непоборних перешкод. Здійснилася мрія всіх поколінь українських націоналістів, які силою свого духу та життям наблизили очікуваний день визволення.

Ми стали, безперечно, співучасниками епохальних історичних подій. Надзвичайний Великий Збір ОУН у липні 1991 року проходив ще за межами батьківщини, але відбувався вже за фізичною участю провідних членів з України. Це було відновлення історичної єдності двох крил революційної ОУН, незважаючи на всі потуги Москви розколоти, паралізувати, а то й фізично знищити керівне ядро націоналістичного руху. Тим часом масова активізація патріотів, наростаюча динаміка конструктивних суспільних сил призвели, серед іншого, і до скликання у Києві у березні 1992 року, з ініціативи ОУН, першої прилюдної Конференції українських націоналістів. Конференція покликала до життя Конгрес Українських Націоналістів (КУН), який став легальною політичною структурою в Україні та суб'єктом демократично-парляментського змагання за здійснення політичної програми націоналістів. Це, звичайно, новація, якої досі не було.

Історичність IX Великого Збору ОУН полягає ще в тому, що він відбувався вперше після піввіку знову на рідних землях, відбувався об'єднано – за участю делегатів з усіх країн, де діють організаційні клітини Організації. Засвідчено історичну безперервність ОУН з-під стягу С. Бандери і підтверджено легітимність нинішнього Проводу, як і всіх попередніх Проводів ОУН. Попри всі спроби розхитати

перевірену історією організаційну структуру, анархізувати до того єдиний націоналістичний Рух, узурпувати плоди і паразитувати на ідейній та чинній спадщині ОУН та УПА. Нинішня генерація членів ОУН виявилася насправді «органічно як дух від духу, кров від крові полеглих борців». Записавши на своєму прапорі гасла – боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу і «Свобода народам! Свобода людині!», ОУН і надалі може вважатися «сумлінням нації», яке не дозволить звести нову тюрму народів.

Зустріч насильно розлучених поколінь, спілкування загартованих у русі Опору членів ОУН-УПА з представниками молодшої генерації – все це не могло не позначитися на праці і результатах Великого Збору, якого не слід називати тріумфальним, тобто остаточним і завершальним, а лише етапним. На звалищах учорашньої імперії зводиться нова державна будова. Ми – на першому етапі грандіозного будівництва, при закладанні його фундаменту. Вся наша увага зосереджена на тому, як на цьому фундаменті можна буде звести національний дім – свою хату, зі своєю правдою, і своєю силою, і своєю волею.

Консолідація націоналістичного руху на IX Великому Зборі є ще й вагомою заявою на власнопідметну роль в утвердженні нової держави, яку – роль – відвела Організації Українських Націоналістів історія. Визнання ОУН-УПА на найвищому державному рівні буде нічим іншим, як встановленням історичної справедливості, яка усуне дискримінацію супроти сотень тисяч українців та їх нащадків. Це, звичайно, вивільнить значну кількість суспільної енергії, яку можна буде спрямувати на конструктивну співпрацю з усіма національними силами на добро спільної справи.

Саме облаштуванню спільного державного дому і була присвячена левина частина праці 18 зборових комісій. Вона торкалася особливо цілої низки питань з державного

будівництва: від питань освіти, науки, культури, інформації, економічно-соціальної політики та екології до зовнішньополітичних стосунків України на правах рівного та шанованого партнерства. Квінтесенція зборових нарад схоплена в синтетичному документі «Політична програма ОУН». Вона віддзеркалює досвід дотеперішнього етапу національно-визвольного руху й водночас стверджує, що процес національної революції ще не завершений, бо «влада в державі ще не українська», – не у вузько етнізованому сенсі, а в конкретно політологічному розумінні.

Перенісши всю вагу діяльності на рідні землі, перед ОУН виникають нові вимоги, постають нові завдання. Вони викликані пришвидшеною динамікою суспільних змін, вони потребують дійового втручання, якщо нову добу хочемо творити на нашу подобу, для здійснення заповітів великих Попередників, для творення умов гідного життя наступним поколінням. IX Великий Збір показав, що ОУН спроможна завжди оновлюватися і свіжими силами відповісти на нові завдання. Шлях від першої точки Декалогу до десятої – нескінченний, він вічний, як і вічна сама нація.

А. К.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Про відбуття IX Великого Збору Організації Українських Націоналістів

На початку липня 1997 року відбувся у Києві IX Великий Збір Організації Українських Націоналістів (революціонерів-бандерівців), який являється найвищим законодавчим органом і джерелом влади в Організації. В ньому взяли участь, згідно з Устроєм ОУН, умандатовані делегати і покликані Проводом окремі члени з України, США, Канади, Великої Британії, Австралії, Німеччини, Бенілюксу, Франції, Польщі, Чехії, Російської Федерації.

IX Великий Збір ОУН був переломовим, бо через піввіку знову проходив в Україні, де утверджується українська держава, в якій саме напередодні його відбуття схвалено Основний закон – Конституцію України. Збір відбувався у п'яту річницю проголошення відновлення незалежності Української держави 24 серпня 1991 року, підтвердженої Всеукраїнським референдумом 1 грудня 1991 року, в 5-ту річницю відновлення Української держави Актом 30 червня 1941 року та в 10-ту річницю смерти Голови Проводу ОУН і Голови Українського Державного Правління Ярослава Стецька.

Учасники IX Великого Збору ОУН вшанували пам'ять померлих за час від VIII Надзвичайного Великого Збору членів ОУН, меморіальний список яких було урочисто відчитано на Зборі, а між ними Зіновія Красівського – члена Проводу і Провідника ОУН на Рідних Землях, Івана Кашуби – члена Проводу, членів Головної Ради ОУН: о. митрата Семена Їжика, Андрія Соколика, Анатолія Гноевого та цілого ряду членів Проводу і виборних органів ОУН попередніх каденцій.

IX Великим Збором ОУН керувала обрана Збором Президія. У звітній частині доповідали про діяльність та

політику ОУН Голова Проводу подр. Слава Стецько, члени Президії Проводу, члени Проводу, керівники окремих секторів, теренові Провідники, голови Головної Ради, Головного Суду і Головної Контролі. В обговоренні представлених звітів стверджено, що за останніх п'ять років ОУН заявила про себе в незалежній Україні як авангардна політична сила, яка покликала до життя політичну націоналістичну партію Конгрес Українських Націоналістів та низку громадських організацій державницького спрямування. Сьогодні Організація проводить свою діяльність у всіх областях України і серед всіх верств українського народу.

Після прийняття звідомлень з діяльності, учасники Збору заслухали три програмові доповіді: *“Пройдений шлях і наші завдання”*, *“Діаспора на службі Україні”* та *“Слово від молоді”*, в яких проаналізовано нинішнє становище в українській державі і в українському суспільстві та завдання Організації під цю пору і в майбутньому. На Великому Зборі працювало 18 комісій, які підготували тексти постанов та інших зборових документів. Працювали, зокрема, такі комісії: програмова, внутрішньої і зовнішньої політики, стратегії і тактики, організаційно-кадрова, економічно-соціальних та фінансово-господарських справ. Особливу увагу Збір присвятив розвитку науки, культури, освіти, молоді та українським поселенням поза межами України.

Схвалено Маніфест IX Великого Збору ОУН до українського народу та Звернення до поневолених народів.

На пропозицію Номінаційної комісії, IX Великий Збір ОУН обрав, згідно з Устроєм ОУН, керівні органи ОУН: Головну Раду, Головний Суд, Головну Контролю і Провід ОУН. Головою Проводу ОУН обрано подр. Славу Стецько.

Учасники IX Великого Збору ОУН репрезентували три покоління членів ОУН: тих, які за відновлення Української Самостійної Соборної Держави боролися під чотирьома окупаціями, а під час Другої світової війни були учасниками збройної боротьби проти двох імперських потуг – комуні-

большевицької Росії та нацистської Німеччини; тих, що виростили в часи комуністичного терору, а українську правду пізнавали з таємних розповідей своїх родичів; і тих, що народилися в час новітньої хвилі національного відродження, коли український нарід знову ставав на шлях активної боротьби за здобуття незалежної Української держави. Всі вони, що репрезентували різні етапи нашої боротьби, знаходили спільну мову та прийняли постанови, які сприятимуть всесторонній розбудові всіх ділянок життя українського народу у вільній і незалежній Українській державі.

Проведенням IX Великого Збору Організація Українських Націоналістів розпочала новий етап своєї діяльності в умовах незалежної Української держави. IX Великий Збір ОУН вважає, що нинішня Україна переживає перехідний період і що ОУН докладе всіх зусиль до повноцінного розвитку Української Самостійної Соборної Держави.

18 липня 1996 р.

Секретаріат Проводу ОУН

ВІДКРИТТЯ ІХ ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Дорогі Подруги і Друзі!

Ми проводимо ІХ Великий Збір ОУН на українській землі, у столиці Києві, вже у вільній державі, у 55-у річницю відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 року у Львові. Цей великий день в історії України був одночасно початком двофронтової визвольної війни української нації проти двох найбільших тодішніх військових потуг – Німеччини і Росії. Джерело державного Акту 30 червня лежало в незламній волі української нації використати кожную нагоду, щоб задокументувати не лише перед світом свою волю до вільного державного життя, але передусім здійснювати своє прагнення бути вільним і незалежним, суверенним господарем на власній землі. Акт 30 червня нерозривно пов'язаний з датами 22 січня 1918-1919 років, 1 листопада 1918 року, 15 березня 1939 року, з усіма державними формаціями України, як їх органічне продовження. Так само і 24 серпня, і 1 грудня 1991 року є органічно пов'язані з Актом 30 червня і всіма нашими попередніми державними актами.

За відновлену Актом 30 червня державність велася боротьба українського народу під проводом ОУН-УПА довгі роки, вона коштувала багато жертв, але сьогодні ми маємо самостійну Україну. Нова генерація України, що виросла органічно як дух від духу, кров від крові полеглих борців, продовжує змагатися за ті самі ідеали, що їх покладено в основу революційної ОУН. Ми відчуваємо тріумф сили нашого духу й нашої віри, нашої правди, нашої героїчної моралі.

ІХ Великий Збір ОУН мусить стати на висоті завдань й висунути такі ідейно-політичні, програмові й стратегічні проєкції, які подвигнули б уперед нашу націоналістичну

думку й поставили б дальші правильні дороговкази кадрам нації. Збір мусить стати понад друтодярними справами, щоб вирішувати всі питання передусім з точки зору змагу за відбудову нашої держави, а також відпрацювання генеральної настанови для українців на чужині. Розбудова Організації має бути предметом нашої глибокої аналізи.

У 55-ліття відновлення державности і п'яті роковини самостійности України актив ОУН мусить пам'ятати, що покладений на нього нашим народом і добровільно прийнятий ним обов'язок – здобути Українську Державу, або згинуть в боротьбі за неї – він повинен виконати до кінця, щоб ми залишилися й надалі сумлінням української нації, а через неї і сумлінням світу.

Відаємо сьогодні наш глибинний поклін і висловлюємо почуття вдячності всьому народу нашим Героям, які впали у боротьбі в Україні, і тим, що відійшли від нас у вічність на чужині, служивши вірно і жертвно її ідеалам:

У Парижі загинув Симон Петлюра, в Роттердамі – Євген Коновалець, в Україні загинув Роман Шухевич, у Мюнхені – Степан Бандера; відійшли з життя організатори попередніх Великих Зборів ОУН Ярослав Стецько, Степан Ленкавський. Від останнього Збору по сьогодні від нас відійшли у вічність сотні наших друзів і подруг, і я прошу представників від теренів прочитати списки, а Вас всіх хвилиною мовчанки віддати належну їм шану.

ІХ ВЗ ОУН відбувається в одному місці, у приписаному Устроєм часі. Своєчасно зроблено повідомлення про його скликання. Стверджую наявність необхідного кворуму для правосильности Великого Збору. Великий Збір є правосильним. Здаю в імені Проводу його й моє повноваження та передаю оцінку нашої діяльності Вашому сумлінню і вирішенню. Бажаю Вам усім, щоб наші наради і рішення були згідні з духом і розумінням великої місії нашої нації, а тим самим і нашої Організації. Звертаючись до почуття нашої спільної відповідальности за майбутнє Української Держави, оголошую ІХ Великий Збір ОУН відкритим.

*Слава Стецько
Голова Проводу ОУН*

МЕМОРІАЛЬНИЙ СПИСОК
членів ОУН-УПА, що відійшли у вічність між VIII
Надзвичайним і IX Великими Зборами ОУН

УКРАЇНА

КРАСІВСЬКИЙ Зіновій –
Крайовий Провідник
ОУН України, член
Проводу ОУН

БАБИЧ Михайло

БАЙГЕР Степан

БАЙДАЛА Богдан

БЕДРАТОВА Катерина

БЕДРИЦЬКИЙ Степан

БЕРДІЙЧУК Михайло

БЕРЕСЬКИЙ Іван

БЕХ Меланія

БЕШ Іван

БІГУН Василина

БІЛАС Йосиф

БІЛИНСЬКА Вікторія

БЛИЗНЮК Костянтин

БОГДАН Андрій

БОДАК Зеновій

БОЙЦАН Василь

БОЙЦУН Антон

БОЙЧУК Дмитро

БОЙЧУК Ірина

БОЛЮХ Петро

БОНДАР Петро

БОРЕЦЬКИЙ Євген

БОРЕЦЬКИЙ Лев

БРАТУСЬ Степан

БУРАК Олена

БУРШТИНСЬКИЙ Йосиф

ВАЛЬКО Степан

ВЕРБИЦЬКИЙ Ярослав

ВЕРКАЛЕЦЬ Параскева

ВЕСИЛОВСЬКИЙ Іван

ВІВЧАР Богдан

ВІНТОНЯК Роман

ВІТВИЦЬКИЙ Василь

ВІХЕР Мирон

ВОЗНЯК Іван

ВОЛОЧІЙ Іван

ВОЛЯНСЬКА Мартина

ВОНСАЧ Франко

ВОРОБЕЦЬ Дмитро

ВОРОНКА Мирослава
ВОРОНЧУК Михайло
ВОСКРЕС Василь
ГАБОРАК Микола
ГАРАН Василь
ГАРАСИМІВ Ярослав
ГАРМАТЮК Марія
ГЕНИК Антін
ГЕНИК Микола
ГЕРАСИМЧУК Петро
ГІРНИЙ Василь
ГІРНИК Володимир
ГЛАДУНЯК Анна
ГЛЕМБИЦЬКИЙ
Володимир
ГЛІБЧУК Іван
ГНАТІВ-ЛІЧАН Анастасія
ГНАТКІВСЬКА Марія
ГНАТКІВСЬКИЙ Василь
ГНАТУШКО Іван
ГНИЛЮХ Іван
ГОЛИК Дарія
ГОЛИК Катерина
ГОЛОВЧУК Йосиф
ГОНТАРЮК Тодор
ГОРИН Юрій
ГОРОСКОП Юлія
ГРЕДІЛЬ Михайло
ГРИНЧУК Іван

ГРИНЧУК Юлія
ГРОБОР Іван
ГРОБОР Лев
ГУЛІН Орест
ГУМЕНЮК Микола
ГУНЯК Іван
ГУТНИК Михайло
ДЕДЕЛЮК Іван
ДЕМ'ЯНИЙ Дмитро
ДЕЦИК Михайло
ДЖУРАНЮК Марія
ДЗУНДЗА Софія
ДМИТРЕНКО Володимир
ДОМІНО Петро
ДРАБАН Олександр
ДУМИЧ-ГРЕБЕНЮК
Мирослава
ДУТЧАК Петро
ДУФАНЕЦЬ Мирослав
ДУХОВИЧ Дмитро
ДЯКІВ Іван
ЕРСТЕНЮК Юрій
ЖИТАРЮК Анісія
ЗАЛУЦЬКИЙ Олексій
ЗАПОТІЧНИК Матвій
ЗДОБА Іван
ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ Іван
ЗУБ'ЯК Іван
ІВАСІВ Василь

ІВАСІВ Михайл
ІЛЬКІВ Петро
ІЛЬНИЦЬКИЙ Іван
ІЛЬЧУК Домка
КАБИН Ганна
КАБИН Павліна
КАПУСТА Володимир
КАРАБІН Євген
КАРАВАЙ Костянтин
КАРП'ЮК Анна
КАРШЕНЬ Андрій
КВАСНИЦЬКИЙ Петро
КЕКІШ Петро
КЕЛМАН Микола
КИЦМАН Василина
КИЦМАН Микола
КІЗЮК Мирон
КІНЗЕРСЬКИЙ Михайло
КІТ Теофіль
КЛЕПЕЙ Петро
КЛИКАЙЛО Михайло
КЛИМ Степан
КЛИМ'ЮК Петро
КОБИЛЮХ Пилип
КОВАЛІВ Михайло
КОЗАР Галина
КОЗАР Йосиф
КОЛОДРУБСЬКИЙ Павло
КОЛОДРУБСЬКИЙ Степан

КОМЕНДАНТ Олексій
КОНОПАДА Євдокія
КОПЕЙ Йосип
КОРМИШ Микола
КОРОЛИК Стефанія
КОСІВ Марія
КОСІНСЬКИЙ Павло
КОСТЕНКО Іван
КОСТЕЦЬКИЙ Петро
КОСТІВ Катерина
КОСТЮК Іван
КОСТЮК Юліян
КОШЕЛЬОК Іван
КОШУРБА Василь
КРАЙЛЮК Михайло
КРУШЕЛЬНИЦЬКА Ірина
КУЗІВ Анастасія
КУЗЬ Йосафат
КУЛИК Ананій
КУЛЬЧИЦЬКИЙ Евстахій
КУПНОВИЦЬКА Катерина
КУРІЩА Ярослава
КУСА Ярослава
КУЧАБСЬКА Ганна
ЛАШКІБА Нестор
ЛЕГКИЙ Олег
ЛЕСІВ Ярослав, о.
ЛИСАК-ШУТКА Олена
ЛИСЮК Василь

ЛІСЬКЕВИЧ Богдан
ЛЮДКЕВИЧ Марія
МАДІЙ Микола
МАЙДАНСЬКА Марія
МАКСИМЧУК Іван
МАЛЬОНА Теофіль
МАНДРИК Анна
МАРКЕВИЧ
МАРУСЯК Іван
МАРУСЯК Ілько
МАХНЮК Марко
МАЧИНСЬКИЙ Данило
МЕДВІДЬ Анна
МЕДВІДЬ Володимир
МЕЛЬНИК Іван
МЕЛЬНИК Михайло
МЕЛЬНИК Степан
МЕНЦІНСЬКА Марія
МИКУЛИЧ Микола
МИНІВ Дмитро
МИХАЛЬСЬКИЙ Богдан
МИХАЛЬЧУК-
БАБІНСЬКИЙ Михайло
МИХНЮК Маркіян
МОРИЩУК Богдан
МОРОЗ Степан
МУЛИК Василь
МУЛИК Петро
НАГАЙОВСЬКИЙ Павло

НАГІРНИЙ Іван
НІРАЩУК Василь
ОВСІЮК Стефа
ОЗАРКІВ Микола
ОЛЕКСІЮК Катерина
ОРОС Михайло
ОСАДЦА Ананій
ОСАДЦЯ Петро
ПАВЛИШИН Петро
ПАГУТЯК Остап
ПАЛІЙЧУК Іван
ПАНЧУК Микола
ПАНЬКІВ Петро
ПАСЕКА Ярослав
ПАСІЧНИК Іван
ПЕРЕПЕЛИЦЯ Марія
ПЕРЕТІНСЬКИЙ Ілько
ПЕТРИНИЙ Федір
ПЕТРУШОК Таціяна
ПЕТРУШОК Яким
ПИЖ Петро
ПИЛИПЧУК Федір
ПИЦ Микола
ПІДГІРНИЙ Андрій
ПІХОЛЬСЬКИЙ Михайло
ПЛЕШКО Стефан
ПОЛИЧ Леон
ПОПІВНИК Василь
ПРОКОПЕНКО Василь

ПРОКОПОВИЧ Матвій
ПРОЦАК Марія
ПРОЦІВ Микола
ПРОЦЬ Микола
ПУЛИШІЙ Петро
ПШИК Іван
РІМЕЦЬ Лев
РОЗДОЛЬСЬКИЙ Василь
РОМАНИШИН Теодозій
РОМАСИШИН Степанія
РУДКОВСЬКИЙ Іван
САЛО Микита
САМОРІДНИЙ Петро
САНДЖУК
САРАНОВИЧ Іван
СВИСТИЛЬНИЦЬКИЙ
 Михайло
СЕГЕДА Михайло
СЕМКО Кость
СЕМЧУК Микита
СЕНІВ Богдан
СЕНЮК Анатолій
СИНЯК Дмитро
СКАЛКО Іван
СКІЦЬ Йосиф
СКУБЕНИЧ Афанас
СОВ'ЯК Володимир
СОКАЛЬСЬКИЙ Микола
СОКОЛОВСЬКИЙ Ярослав

СОФІЙЧУК Василь
СТАДНИК Петро
СТАШОК Михайло
СТАШОК Надія
СТЕФАНЕЦЬ Василь
СТРАТІЙЧУК Мирослав
СТРУХА Володимир
СУЛИМА Роман
ТКАЧУК Марія
ТОМАЩУК Микола
ТОНКОВИД Олексій
ТРИГУБ Захар
ТРОШКО Богдана
ТРУШ Павло
ТУРИК Василь
ФЕДОРКІВ Петро
ФІЛЯК Юрій
ХАРЧУК Василь
ХАРЧУК Ростислав
ХОМИН Дмитро
ХОМИШИН Володимир
ХОМІВ Зеновій
ХОМІЦЬКИЙ Михайло
ХРИСТИНИЧ Євген
ЦАП Василь
ЦВІРЛО Семен
ЦИМБАЛІСТ Степан
ЦИРПІН Василь
ЧЕРВІНСЬКИЙ Степан

ЧЕРЕДНИЧЕНКО Євген
ЧИСТЮХ Любова
ЧОРНЕЙКО Василь
ЧУХНО Клавдія
ШАБЛІЙ Ярослав
ШПАК Антон
ШПАК Остап
ШТУКА Степан
ШУМСЬКИЙ Євген

ЩИБЕКОВСЬКИЙ Павло
ЩИЛЮК Григорій
ЮРКЕВИЧ Дмитро
ЯГЛА Петро
ЯДЗЕВИЧ Дмитро
ЯКУБ'ЯК Василь
ЯЛОВЕГА Іван
ЯНІВ Михайло

ВЕЛИКА БРИТАНІЯ

АНДРУШКО Теодор
БАТОРИК Степан
БАХМАТ Максим
БАЧИНСЬКИЙ Михайло
БЕЗКОРОВАЙНИЙ Степан
БЕЗУШКО Осип
БЕРЧУК Іван
БІЛАС Михайло
БОБИК Василь
БОДНАР Михайло
БОДНАР Осип
БОЗЮК Іван
ВАСИЛЬКІВ Микола
ВЕРЕМІЄНКО Микола
ВЕРХОЛА Іван
ГАЛАЙ Степан

ГАРБУЗ Павло
ГОЛИНСЬКИЙ Василь
ГРИНЬКІВ Василь
ГУМЕН Михайло
ГУМЕНЮК Володимир
ГУСАК Михайло
ГАЙОВСЬКИЙ Зенон
ГОВДЯК Василь
ДАНИЛЬЧУК Прокіп
ДЕМУС Михайло
ДЕМЧУК Лука
ДЕМ'ЯНЧУК Павло
ДІДАК Іван
ДУМИЧ Осип
ДУРДИЛА Михайло
ДЯКІВ Михайло

ЗАХАРЧУК Михайло
ЗЬОМБРА Григорій
ІВАСЬКІВ Марія
ІВАСЮК Богдан
ІЛЬЧИШИН Іван
КАНЮК Ілля
КАРОЛЮС Микола
КАРПИНЕЦЬ Ірина
КАРПЯК Микола
КЛИМ Михайло
КОЗУБОВСЬКИЙ Теодор
КОПЕНЯК Степан
КОТУРБАШ Ярослав
КРАСОВСЬКИЙ Василь
КРУПА Михайло
КУДЯРСЬКИЙ Микола
КУЛИНИЧ В.
КУПРАНЕЦЬ Михайло
ЛАВРУШКА Семен
ЛАЗАРЕНКО Василь
ЛАНОВИЙ Микола
ЛЕГКИЙ Володимир
ЛЕГКИЙ Михайло
ЛИСЕВИЧ Михайло
ЛИХОЛАТ Іван
МАДИЛЮС Михайло
МАЗУР Осип
МАЛИЦЬКИЙ Павло
МАНДРИГА Василь

МАТВІШИН Степан
НАЙДАН Роман
НАКОНЕЧНИЙ Іван
ОСЛАВСЬКИЙ Василь
ОСТРОВЕРХА Микола
ОЧАБРУК Йосиф
ПАВЛІВ Дмитро
ПАНІВНИК Григорій
ПЕЛИХ Володимир
ПІСТУН Павло
ПОЗИНЯК Петро
ПОЛЮГА Василь
РИБАК Петро
САВКІВ Дарія
САВРІЙ Лев
САВЧУК Степан
СВОРИНЬ Іван
СЕНЬКІВ Михайло
СКАЛИЧ Василь
СКАЛЬСЬКИЙ Іван
СКРИПЕЦЬ Іван
СЛАБОДУХ Олекса
СМАЛЬ Артемій
СМЕРЕКА Павло
СМОЛЯН Ярослав
СМОЧИЛО Михайло
СОЛОНИНКА Осип
СОЛТИС Петро
СПЕТРУК Микола

СПЕТРУК Петро
СТАРЧАК Теодор
СТУХЛИЙ Микола
ТАТАРИН Павло
ТИСЯЧНА Фаня (Феліна)
ТКАЧИК Іван
ТКАЧУК Григорій
ТКАЧУК Дмитро
ТКАЧУК Павло
ФЕДЧИШИН Михайло
ХОПТІЙ Михайло

ЦІСАРУК Мирон
ЦЮНИК Степан
ЧАЙКІВСЬКИЙ
Володимир
ЧОРНІЙ Михайло
ШАНАЙДА Іван
ШАРКО Данько
ШИРОКИЙ Михайло
ШИРОКИЙ Петро
ШМОНДРАК Степан
ЯРОЦЬКА Стефанія

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ

АНДРУСИШИН Степан
АНТОНЯК Семен
БАБИЧ Петро
БАЗЮК Василь
БИХ Мирослав
БІЛОУС Михайло
БОГОНОС Володимир
БОЧНЕВИЧ Андрій
БУРА Григорій
БУРЧАК Володимир
ВАСИЛЕНКО Володимир
ВАСЬО Іван
ВОЗНЯК Роман

ВОЛКОВИЧ Михайло
ВУЛЬЧАК Михайло
ГАНУШЕВСЬКИЙ Мирон
ГЛАДИЧ Володимир
ГЛАДКИЙ Стефан
ГНАТІВ Михайло
ГОЛИК Павло
ГОЛІНЕЙ Микола
ГОЛОСКЕВИЧ Юрій
ГРИНЕВИЧ Мирослав
ГРИНЧИШИН Петро
ГУДЕМЯК Юрій
ГОДЖАК Микола

ГУДЗЬ Степан
ДАЦИН Теодор
ДЕМЧУК Петро
ДЕРЕЖНИЦЬКИЙ
 Михайло
ДЗВІНИК Павло
ДІДУНИК Гілярій
ДІЛАЙ Іван
ДОМАРАДСЬКИЙ Степан
ДРОНЬ Григорій
ЖИБАК Петро
ЗАГОРОДНИЙ Ярослав
КАРАЧЕВСЬКИЙ Михайло
КАРПІНСЬКИЙ Осип
КИКІШ Дмитро
КИСІЛЕВСЬКИЙ Юрій
КНІГНИЦЬКИЙ Іван
КОБИЛЯНСЬКИЙ Антін
КОВЕРКО Володимир
КОЛІНКО Василь
КОНДРИН Микола
КОРДУБА Роман
КОРОЛИШИН Михайло
КОРОЛЮК Євген
КОРУД Василь
КОСАРЕВИЧ Василь
КОСАЧЕВИЧ Зенон
КОСТИК Володимир
КУРИЛО Євген

КУРТЯК Михайло
КУСЯКА Лев
ЛЕВИЦЬКИЙ Мирон
ЛИСАК Іван
ЛІЩИНА Степан
ЛУЦИК Петро
МАДЕЛЮС Степан
МАЛИМУКА Ізидор
МАТІЇВ Василь
МЕЛЬНИК Тиміш
МОКЛЯК Григорій
НОВАКІВСЬКИЙ Мирон
ОСТАПЧУК Іван
ПАСІЧНЯК Василь
ПЕТРУЩАК Ярослав
ПИЩ Михайло
ПРИШЛЯК Лев
ПРОЦИК Василь
ПРОЦЬ Дмитро
ПУКАЛЯК Іван
РАК Ярослав
РИВАК Іван
РОГАТИНСЬКИЙ Петро
РОЄВИЙ Володимир
РОМАНЕНЧУК Богдан
РУДЯК Яків
РУЩАК Дмитро
СЕНТИЙ Мирослав
СІЛЕЦЬКИЙ Богдан

СМОЧИЛО Осип
СТЕЦЮК Андрій
СТЕЦЯК Анна
СУЛИМА Дмитро
ТАНАСЕВИЧ Йосиф
ТКАЧ Володимир
УТРИСКО Мирон
ЦЕБРІЙ Григорій
ЦИКАЛО Василь
ЧАЙКІВСЬКИЙ Іван

ЧЕРЕПАХА Осип
ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ
Михайло
ЧЕРКАС Григорій
ЧОПІВСЬКИЙ Володимир
ШАНАЙДА Петро
ШАРАН Маріян
ШАШКЕВИЧ Григорій
ШТОКАЛО Михайло
ЮРКІВ Степан

КАНАДА

АНТОНІВ Василь
БАРТКІВ Микола
БАШУК Наталія
БАШУК Петро
БЕЗПАЛЬОК Микола
БЕЗХЛІБНИК Василь
БЕНДЮГА Олег
БЕРЕКЕТА Мирослав
БОЙКО Іван
БОРОВИК Михайло
ВАДА Петро
ВАПЛЯК Степан
ВАЩУК Іван, о. митрат
ГИРАК Василь
ГЛАДКИЙ Іван

ГРИНЕВИЧ Олекса
ГРИЦАЙ Іван
ГУСАРЕВИЧ Іван
ГАДАЧ Степан
ДЕБЕРНИЙ Микола
ДУСАНОВСЬКИЙ
Володимир
ДЯКІВ Михайло
ДЯКІВ Павло
ЇЖИК Семен, о. митрат
КАВАЦЬ Ярослав
КАВУН Осип
КАЧМАРСЬКИЙ Олег
КОВАЛІВ Микола
КОВАЛЬ Дмитро

КОВАЛЬСЬКИЙ Петро
КОЛОДІЙ Марія
ЛЕЙБЮК Семен
МАЗУРИК Семен
МАКАР Володимир
МАЛАЩУК Роман
МАЛКО Олександр
МИКИТЮК Іван
МУЗА Іван
ПАТАН Семен
ПІСКОРОВСЬКИЙ Кость
ПІХ Іван
ПОЧИНОК Петро

РОМАНКІВ Григорій
РУМАК Михайло
СЕРБИН Ярослав
СОЛЯР Павло
СТЕБЕЛЬСЬКИЙ Богдан
ТАРНАВСЬКИЙ Михайло
ФЕДОРІВ Тетяна
ФІГОЛЬ Микола
ХАР Михайло
ЧИМБРАС Михайло
ЧУЙКО Михайло
ШЕВЧУК Павло
ШПИЛЬКІН Федір

НІМЕЧЧИНА

БАРАН Осип
БАШУЦЬКИЙ Іван
КАРПИНЕЦЬ Мирон
КАШУБА Іван
КОВАЛЕВСЬКА Марія
КОВАЛЬ Ярослав
КОЛОДНИЦЬКИЙ
Михайло
КОСТИК Володимир

ПЕЛЕХ Ігор
РЕН Євген
САВЧУК Рузя
СЕМЯН Іван
СКРАБУТ Михайло
СТАШКІВ Нестор
ТИТУС Михайло
ТКАЧЕНКО Віктор
ТОКАР Богдан

АВСТРАЛІЯ

БОЙКО Роман
КУЛИК Микола
ЛІСОВЕЦЬ Стефан
МИК Микола
МІСЬКО Микола

ПАНАСЮК Іван
СВОРАК Василь
СВОРАК Марія
СВОРАКА Ярослава
ЧУБАТИЙ Олесь

БЕНЕЛЮКС

ВАРХОЛА Йосиф
ЖУРАВЕЦЬКИЙ Яків
КУДИЛЯК Дмитро

МИХАЙЛИШИН Федір
СЕНИЧАК Василь

Пам'ять про борців ОУН-УПА, що відійшли у вічність – відомих та невідомих – вічно житиме у серцях поколінь. Їх подвиг і слава веде до чину в ім'я Нації тисячі і тисячі нових борців, націоналістів-революціонерів в Україні та в цілому світі.

ПРОЙДЕНИЙ ШЛЯХ І НАШІ ЗАВДАННЯ

Місце України в світі зумовлене ідейно-політичними позиціями, геополітичним становищем, її людським та економічним потенціалами. Та обставина, що ворог нашої нації є ворогом усіх народів, їхніх культур і традицій, є чинником не лише ідейно-політичної, але й військово-політичної стратегії.

II Великий Збір, а згодом III Надзвичайний Великий Збір ОУН у важкому періоді боротьби між двома тоталітарними геноцидними потугами висунули і захищали універсальне гасло «Свобода народам – свобода людині!».

Основний напрямок українського революційного визвольного руху, його генеральна лінія розвитку і росту завжди зосереджували головну увагу на здобуття держави, на здобуття влади нації на рідній землі. Ярослав Стецько писав: «Імперіялізм Росії усіх забарвлень, большевизму як синтези російського імперіялізму й колоніялізму з месіянізмом, характерний не лише тим, що не має територіально обмежених цілей, але цей тип імперіялізму є культурно-, мовно-, етногеноцидним, накидає поневоленому народові крім притаманних кожному імперіялізмові ознак військового, економічного чи колонізаційного характеру, свій спосіб життя, звідси виникає і потреба мобілізувати нашу націю до суцільного протиставлення в усіх ділянках життя і творчості українського національного, духовно-суспільного організму російському». Ці слова є дуже актуальні й сьогодні.

Дехристиянізація, колективізація, колоніальна індустріялізація, переселення з села до міста залишили в традиційних українських структурах катастрофічні наслідки, які сьогодні стають наявними.

Це правда, що Советський Союз розвалився, але не всі народи, здобувши незалежність, залишилися свободними.

Беларусь назад поглинута, в Таджикистані стаціонує російська армія, яка не лише боронить таджицькі кордони від фундаменталістів, але підтримує комуністичний уряд проти національно-демократичної опозиції. Усі наміри, як комуністичної зюганівської партії, Жириновського, так і т.зв. «демократичного» Єльцина з його закордонним міністром, тепер Прімаковим, чи Лебедем, є наставлені на те, щоб якнайскоріше поглинути Україну і народи, що належали до російської імперії. Немає сьогодні жодної сили в Росії, яка б дійсно стояла за респектування факту, що Україна є самостійною державою. П'яті колони Росії в Україні, головню в армії, дії комуно-соціалістичної і ліво-аграрних партій у Верховній Раді сильно утруднювали прийняття Конституції України. Номенклятурний уряд в Україні не може стати на позиції розбудови власної держави і треба переживати за кожну зустріч із його партнерами в Росії – чи не підпишуть знову якогось документу, спрямованого на інтеграцію України в російсько-євразійський комплекс з домінантною ролю Росії.

А нарід, зацькований десятиліттями большевицького панування, не може остаточно визволитися від страху повернення комуністичного режиму чи російського панування над Україною. Почуття меншевартости сильно закорінене серед народніх мас, головню на Сході України. Прийняття Конституції допоможе, безумовно, привернути гідність народу.

Попередній Збір був ідейно-політичним і стратегічно-революційним дороговказом, а на еміграції – поляризатором самостійницьких національно-безкомпромісових ідей і чинників, які шукали глибинної сили в себе самих, а не в імітаціях чужих зразків.

В Україні сьогоднішній Великий Збір має опрацювати програму боротьби, в першу чергу, з наслідками зросійщення, як одну із головних форм загальноукраїнської діяльності. Большевизм залишив в Україні страшні спустошення. Він знищив Україну не лише економічно, але

залишив великі сліди руїни в українській духовості, головню на Сході України. Тому велику увагу треба присвятити питанню, як відродити Схід України. Там не лише советська влада вела десятиліттями нищівну політику до українського народу. Російська імперія століттями гнобила наших братів наддніпрянців, придушувала найменший прояв національної свідомості. Та все-таки сьогодні вже і на Сході не треба боятися говорити про націоналізм. Всі ці досягнення треба було завойовувати. Дуже допомогли в цьому члени ОУН-УПА, яким було заборонено вертатися у свої родинні сторони, а були вони примусово поселені на Сході України. Постійні відважні виступи українських патріотів поступово допомагають заляканим землякам позбаватися страху. Все наше членство мусить глибинно відчувати, що коли ми хочемо зберегти Україну незалежною державою, нам треба закріпити наш вплив на Сході України. Це мусить бути багатогранний внесок науковців, засобів масової інформації, церков, педагогічних інститутів, мистецьких ансамблів, кіно, молодечих і жіночих організацій. До цієї грандіозної акції треба залучити всю свідому частину нашого народу. Обняти великою любов'ю, зрозумінням братів наших, повернути їм забуту рідну мову, допомогти їм вивчити славне минуле нашого народу і залучити їх до будови вже своєї держави.

Перед нами стоїть також друга велика проблема і можливості нашої широкої дії, яка може сильно скріпити розбудову нашої держави. Ми маємо тисячі наших довголітніх членів ОУН-УПА, розсіяних по цілій Російській Федерації. Ми маємо в Російській Федерації мільйони українців: або насильно депортованих, або тих, які самі там опинилися тому, що Україна була поневоленою російською колонією. Ті зорганізовані сили можуть навіть економічно допомогти нашому рухові, бо багато з них працює в Тюмені, чи при видобутку золота, алмазів.

Національна ідея і прагнення поневолених народів до незалежного життя перемогли, імперія під ударом

внутрішніх сил поневолених народів розвалилася на національні держави. Пройдено довгий шлях підпільної боротьби, в якій покладено гекатомби жертв найкращих синів і дочок України, особливо членів ОУН-УПА, які були здештовані або ув'язнені, чи заслані на Сибір. Тому в початковій стадії нового відродження національного руху його очолили нестійкі елементи, з малим політичним досвідом. Гельсінська Спілка і Народний Рух, мимо величезного підйому народу, що виявлявся в масових демонстраціях, проголосили свої програми, в яких поставлено федерацію чи конфедерацію як остаточну мету. Щойно під тиском народу ці помилкові політичні програми були скориговані. Але за останні п'ять років пройшли великі зміни в усіх ділянках життя і на всіх просторах України в напрямку ставання української нації до державного життя. В пам'яті народу ще збереглася героїчна збройна боротьба українського народу під проводом ОУН-УПА в 1940-х і 1950-х роках. На героїчних чинах ОУН-УПА сьогодні виховується нова генерація. Західні держави, які раніше з усіх поневолених народів СРСР підтримували лише стремління до самостійності балтійських народів, а президент Буш за кілька місяців перед самостійністю України дорікав українцям за їх сепаратистські настрої, сьогодні змінили своє ставлення до України.

Коли російська Дума прийняла резолюцію про поворот Російської Федерації до Советського Союзу, то й голова департаменту Сполучених Штатів Америки Крістофер і прем'єр-міністр Великобританії Мейджор заявили, що вони підтримують самостійність України, бо вона є гарантом свободи і демократії на Сході Європи.

Ми пройшли п'ятилітній шлях ставання нашої держави. І ми були активні. Ми не чекали, що для нас хтось інший збудує державу. Ми мали важкий час. Старше членство, хоч численне, але фізично виснажене тюрмами, концетраційними таборами, з підірваним здоров'ям, незабезпечене до життя, в своїй вже самостійній державі цьковане і

ще не сприйняте як учасники героїчної боротьби, як це діялося у наших сусідів, що також терпіли під комуністичним тоталітарним чоботом. Наші борці за свободу своєї батьківщини, як і всіх поневолених народів, досі поневіряються, не можуть діждатися, щоб влада в Україні визнала їх воюючою стороною. Це одне із першочергових наших завдань, щоб та вимога була якнайскорше здійснена.

Ми всі знаємо: щоб мати голос і у своїй власній державі, не лише у світі, нам потрібно представляти собою конкретну силу. І розбудовувати нашу силу – ОУН – ми зразу ж почали і це послідовно продовжуємо.

Не було це легко, бо большевицька пропаганда, яка обливала помями наших героїв і всіх учасників боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу, викривлювала нашу ідеологію, фальшувала нашу історію, – зробила своє. З другого боку, ми мали мовчазний, терплячий, застрашений народ, але цей народ нам сприяв, симпатизував. Серед цього народу жива була пам'ять про боротьбу ОУН-УПА. І це допомагало нам у розбудові наших структур, допомагало охопити організованою мережею Конгресу Українських Націоналістів цілу Україну протягом півтора року, а це для нас була широка база для включення найкращих до мережі ОУН.

І так, ОУН розбудувала свою політичну, ідеологічну і фізичну присутність в Україні на різних рівнях. Референдум висловився за самостійність України. Держави світу одна за одною почали визнавати самостійність України. Почався процес будівництва держави, в який ми відразу включилися. До всіх важливіших подій ми оприлюднювали наше становище, пропагуючи наші принципи стосовно різних проблем і нашу програму побудови української держави.

Українська держава є самостійною – це факт, але ще й далі немає національної влади. Залишилася в більшості стара номенклатура. Процес визволення ще не закінчився. Мета ще не досягнена повністю. Йде боротьба за владу нації. Постійно потрібно представляти справжню суть українського націоналізму, який базується на ідеалістично-

християнській філософії, бо ворог представляв ідеологію нашого руху у викривленому дзеркалі.

Виховання молодого покоління і перевиховання зросійщеного старшого в українському дусі потребуватиме ще великих зусиль і праці всіх українських патріотів, яких ОУН має включити до цієї ділянки роботи. Крім виховної праці завданням наших клітин на всіх рівнях є політичне виховання населення в самостійницькому дусі, щоб вже на чергових виборах до українського парламенту були вибрані справжні і гідні представники народу. Охоплення організаційною мережею всієї України, до сіл включно, є передумовою успіху в усіх інших ділянках праці Організації.

Якщо ОУН до 1939 року і в 1940-і роки визвольних змагань, в основному, орієнтувалася на селянство, то зараз ми маємо іншого селянина. Свідомих селян є менше. Село змінилося ще й тому, бо за останні роки наживається на кризовій ситуації. Натомість, в робітничому середовищі свідомість зростає швидшими темпами. Щоб успішно боротися з рештками марксистської ідеології, яку треба викорінювати з усіх ділянок суспільного життя, зі школи починаючи і на всіх відтинках культури й науки закінчуючи, необхідно розбудувати видавництва літератури і преси та посилити нашу інформацію, опановуючи засоби масової інформації, включно з телебаченням. Це вимагає часу, коштів і формування людей, але це є необхідне з погляду політичного впливу на народні маси. Від того, наскільки ОУН зможе мобілізувати вартісних людей і залучити їх до формування політичної думки, буде далі залежати також її вплив на політичне життя України, а тим самим зміцнення сили і значення України в світі та добробут і високий культурний розвиток українського народу.

Не менш важливим значенням буде забезпечення праці Організації технічними засобами. Під цю пору в Україні є велика криза у видавничій ділянці, а тим самим у пропагандивно-інформаційній. Брак паперу, модерних друкарень, примітивні засоби зв'язку дуже утруднюють

працю серед населення. Тому дуже потрібно зорганізувати у більших містах, особливо в усіх областях сходу, бодай невеликі друкарні для обслуговування найважливіших потреб. Життя вимагає, щоб ми в якнайскоршому часі створили наш, незалежний від Росії, інформаційний простір, який міг би в Україні і за кордоном протидіяти антиукраїнській проімперській пропаганді, російській дезінформації, які посилено працюють проти ідеї української державности, як в Україні, так і за кордоном.

Сьогодні немає безпосередньої загрози з боку наших сусідів: Польщі, Угорщини, Румунії, Словаччини. Але ми знаємо, що з ними Україна мала проблеми, і більші, або менші частини української території були під їхнім пануванням. Денаціоналізація українського населення на Закарпатті є яскравим прикладом чужого там панування. І сьогодні є українські землі, які входять до складу держав сусідів, тому нашим обов'язком є дбати, щоб українське населення на наших етнічних землях поза Україною відчувало належне піклування ним Української держави, як теж, щоб українці в чужих державах мали забезпечені права національної меншини.

Погано сталося, що Україна віддала свою ядерну зброю, але ми, націоналісти, мусимо подбати, щоб наші Збройні Сили були справді Українською армією. Це мусить бути велика і серйозна акція – мобілізація всіх патріотів за очищення нашої армії від ворожих елементів, які діють проти української держави, щоб наша армія і за духом, і за мовою була українською, була оснащена модерною зброєю, щоб її боездатність робила її гідним партнером НАТО.

Це ми, що народилися із крові народу, мусимо знайти у собі сили, щоб зорганізувати все, що здорове в Україні, до відбудови нашої держави. В тому числі й національні меншини, на базі їхньої лояльності до ідеї Української національної держави.

Вкрай негативними для духовного відродження України є надмірне поширення релігійних сект, що заповнюють вакуум,

утворений атеїстичним большевицьким режимом. Натомість традиційні українські церкви стали предметом розгри ворожих Україні чужих релігійних центрів та політичних сил, при байдужій або несприятливій позиції з боку урядових чинників. Нашим обов'язком є сприяти скріпленню наших традиційних церков і здійснювати мрії наших князів Церкви – об'єднання наших Церков в одному християнському Патріярхатові з осідком у столиці України – Києві.

Народне господарство України повинно бути основою сили, росту і могутности української нації в Українській Самостійній Соборній Державі і запорукою її повної політичної незалежності. Десята точка Декалогу пригадує нам, що нашим обов'язком є подбати про закріплення сили української держави. Могутня наша західня діаспора спроможна залучити свої капітали і капітали держав, в яких проживає, у розбудову української економіки. Другою важливою ділянкою, яку вона теж може знаменито розбудувати для України, є зовнішня політика. В основу української зовнішньої політики кладемо принцип орієнтації на власні сили. Справжніми союзниками України можуть бути лише ті народи, які визнають необхідність існування Української незалежної держави. Українська держава територіяльно, населенням та економічним потенціалом – європейська потуга, вона стає партнером у міжнародних відносинах держав Європи (є членом Ради Європи) та світу з рівноправною участю у політичних, економічно-торговельних і культурних інституціях.

Наказом хвилини є вилонити з народу найкращих для перебрання національно-державницькими силами влади в Україні.

Я глибоко переконана, що Організація Українських Націоналістів спроможна сконсолідувати політично український світ і змобілізувати весь нарід на державне будівництво під проводом вже української влади.

Слава Україні!

Слава Стецько

ДІЯСПОРА НА СЛУЖБІ УКРАЇНИ

Слово «діяспора» закріпилося за середовищами українських поселень на всіх континентах поза межами колишнього Советського Союзу. Тепер цю діяспору називають Західною, оскільки виник новий термін – східня діяспора. Ця нова назва стосується українських поселень в Російській Федерації, а також українських середовищ на території колишніх союзних республік. Між західною і східною діяспорами є величезна різниця у всіх сферах суспільного життя, і їхню проблематику слід розглядати окремо.

Під сучасну пору, внаслідок неточних даних щодо народжень і смертності, щодо еміграційних, а навіть асиміляційних та інших процесів, ми не маємо абсолютних статистичних даних, але приблизно можна подати, що в західній діяспорі проживає близько 5 мільйонів українців, а у східній – щонайменше 12 мільйонів. А за іншими джерелами – 20 мільйонів.

У західній діяспорі найбільші українські скупчення знаходяться у США, в Канаді, а відтак – у країнах Південної Америки (Аргентина, Бразилія), є також нечисленні острівки українців у Центральній Америці. У сумі вони становлять близько трьох четвертих, тобто 75% усього українського діяспорного населення. Невеликі українські поселення є в країнах Азії та Африки, а на п'ятому континенті (Австралія) проживає понад 30 тисяч українців. За непідтвердженими підрахунками їх число може наблизитися до 40 тисяч.

На європейському континенті найбільше українців проживає у тих країнах, котрі ще донедавна входили до блоку так званих «соціалістичних країн» (Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія та Югославія – конгломерат, що розпадається тепер на ряд окремих самостійних держав).

У Західній Європі найбільше українців проживає у

Великій Британії. За недавніми підрахунками їх там близько 30 тисяч, хоча вже поступають відомості, що за декілька останніх років ця цифра знизилася. Нечисленні скупчення українців є у Німеччині, Франції, Італії, Еспанії, у країнах Бенілюксу, в Скандинавії.

Якщо взяти кількість українців у західній діаспорі за 5 мільйонів, то й тоді це є удвічі більше, ніж усе населення у такій державі, як Латвія, або у півтора рази більше, ніж у Литві.

Подаючи найзагальніші демографічні дані у західній діаспорі (а це не меншою мірою стосується і нашої східної діаспори), з почуттям прикраси усвідомлюємо собі, що не маємо докладніших підрахунків. Не знаємо, наскільки наше населення збільшується чи зменшується. Не знаємо результатів щодо асиміляційних процесів. Не маємо відомостей, скільки є українськомовного населення, а скільки – українського, але неукраїнськомовного тощо.

Точні чи приблизні підрахунки нашого земляцтва, його характеристика, статистичні дані, які висвітлювали б кількість українців за статтю і віком, за заняттями і професіями, за освітнім рівнем, віросповіданням, за наявністю громадських та інших структур, за змішаними родинами – одним словом, найдокладніші дані, виражені абсолютними числами, – все це є дуже потрібне для планування і докладання зусиль, спрямованих, передусім, для збереження нашої ідентичности, для її повсякчасного оздоровлювання і укріплення.

Мусимо погодитися з думкою, що проблематикою діаспор – і західної, і східної – повинні займатися передусім урядові та наукові інституції відновленої Української держави, оскільки така практика є застосована в усьому світі. На таку працю виділяють потрібні фонди всі розвинуті країни. І в той же час у цій справі українці обох діаспор мусять внести свою частку.

Налагодження не тільки потрібних контактів, але і співпраці з українськими державними чинниками дасть

позитивні наслідки – і для Української держави, і для всього українського народу. Тут ідеться про загально-українську справу, яка повинна бути у центрі уваги різних українських структур. Але наша Організація та інші, які ідейно з нею пов'язані, повинні бути активістами потрібних Україні ініціатив і дій.

Повсякчасною вимогою, яка стоїть перед українцями в Україні і в діаспорах, є духове відродження, зростання національної свідомости, розуміння і відчуття того, що входимо у новий і дуже важливий етап нашого національного життя.

Великою мірою на утвердження нашої української ідентичности впливає факт відновлення української суверенної державности. Хоч вона ще не досягла найвищого рівня, але вона існує, живе, її визнають усі держави світу. Не може ж не сколихнути душі і серця та подія, коли найвищі чини найбільш розвинутих держав світу на державному рівні приймають державних представників України, коли поряд з прапорами інших держав світу майорять також українські національно-державні прапори, коли на струнко стоять військові відділи інших держав, а оркестра чужої армії виконує наш національно-державний гімн «Ще не вмерла Україна». Були роки, коли про це і мріяти було годі, а сьогодні – це вже є доконаний факт.

Ми повинні докладати всіх зусиль, щоб наша відновлена Українська держава зростала і міцніла, щоб вона вписувалася у констеляцію наймогутніших держав світу. Ми прагнемо до того, щоб Українська держава відчувала наше активне їй сприяння. Щоб існував міцний і тривалий зв'язок між Україною та її синами і дочками – і в Україні, і в усьому світі.

В центрі уваги світових чинників (а зокрема нашого земляцтва за межами України) були події історичної ваги, які мали місце на нашій Батьківщині. Відомо, що після Першої світової війни та революції 1917 року почала розпадатися Російська імперія – наш найлютіший ворог.

Але процес повного її саморуйнування зупинили ще на 70 років російські комуно-большевики. Все ж, нарешті той процес завершився розвалом СРСР у 1991-му році.

І після Першої світової війни, і після Другої мільйони наших громадян опинилися поза межами України. Мету і шляхи до боротьби за кращу долю, за Українську Державну суверенність указували і сьогодні вказують тим мільйонам українські націоналісти.

У західній діаспорі, завдяки невтомній праці наших видатних громадсько-політичних діячів, утворився ряд могутніх суспільних структур, а серед них не тільки було збережено, але й розбудовано Український Визвольний (тепер Державницький) Фронт, який підтримував українські широкі маси на душі, вселяв глибоку віру в перемогу у боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу, провадив широкомасштабні акції, а українським патріотам в Україні подавав насагу і витривалість у всіх національних діях і починаннях.

Боротьба проти большевицьких окупантів на Рідних Землях мала величезну, передусім моральну, підтримку з боку національних сил західньої діаспори. З розпадом московсько-большевицької імперії, після серпневого путчу в Москві, 24 серпня 1991 року, Верховна Рада України проголошує Україну незалежною державою. Підкріпленням цього стає славетний Референдум 1-го грудня того ж року – акт надзвичайної ваги, який – скажемо одверто – здивував увесь світ.

І тоді серед деяких кіл українства поповзла хибна думка: «Ми, мовляв, «маємо Україну без проливу крові...». Однак, насправді це не було так – оскільки немало тієї крові пролилося в часах визвольних змагань та опору большевизмові впродовж багатьох років. І шкідливим було би вважати, що мету вже досягнуто, що Україна вже стала незалежною. Отже, можна тепер скласти руки і нічим не допомагати Україні, прибравши позу стороннього спостерігача? Слава Богові – переміг здоровий глузд! Подібних сентенцій вже не чути. Діаспора прийшла до

висновку, що самозаспокоєність є недоцільною, навіть шкідливою. І добре, що західня діаспора і далі виконує своє відповідальне і почесне покликання.

Щодо програми телевізійної студії «Сі-Бі-Ес», «60 Хвилин» в Нью-Йорку. В жовтні 1994 р., протягом 60 хвилин по телеканалах сипалися на український народ безпідставні, навіть несусвітні наклепи. Звинувачували українців в антисемітизмі, намагалися начебто «науково» довести, що вже в самих генах українського народу є закладені певні риси антисемітизму. Це робилося ворожими силами саме перед тим, як до Америки повинен був прибути Президент України Леонід Кучма.

Треба скласти належну подяку нашим українським громадянам з американського континенту за те, що вони дали належний відпір наклепникам-провокаторам із телестудії «Сі-Бі-Ес».

Українська західня діаспора і далі продовжує свою важливу місію. Не підлягає найменшому сумніву, що саме вона впливає на формування політичної думки вищих державних діячів – в тому числі і на самого президента Америки.

Відомо, що західня діаспора подбала про те, щоб Президента України і в США, і в Канаді заокеанські власті прийняли на найвищому рівні під час його відвідин цих країн. Президент Кучма мав зустрічі з українцями Америки і Канади. Він відчув теплоту і пошану до нього як першого громадянина України, і – що є найважливіше – він збагнув опертя діаспорних середовищ. Можна сказати, що після тих зустрічей скристалізувався його політичний погляд. Він відчув, що йому личить бути нарівні з президентами інших світових держав. Він зрозумів і, напевно, відчув, що йому краще бути Президентом хоч економічно ще хиткої країни, ніж безапеляційним виконавцем волі московської метрополії.

В місії, яку виконала західня діаспора, є подвійна користь. Вона не тільки зміцнила позицію Президента України, але і стала переконливим доказом того, що вона є

потрібна, що роля діаспори не закінчилася із проголошенням Української держави.

Президента України Кучму приймали українці різних середовищ, різних політичних поглядів – але об'єднаних однією великою національною ідеєю. І це, в свою чергу, злагіднює відносини між різними групами, середовищами, позитивно сприяє процесові єднання, а не взаємного поборювання.

У такій ситуації одним із головних завдань західньої діаспори залишається і далі: стежити за тими всіма процесами, які відбуваються в Україні. Потрібно і далі, на основі правдивих і перевірених інформаційних даних та їх аналізу, прогнозувати дальший розвиток політичних подій в Україні. Робити відповідні висновки, виробляти плян дальшої роботи – тобто вести працю, притаманну і посилену українським націоналістам.

Іншими словами, беручи до уваги те, що боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу ще не закінчилася, а навпаки, набрала гострих форм, українській західній діаспорі треба, не покладаючи рук, продовжувати боротьбу за широкомаштабну діяльність в ім'я досягнення повної перемоги української нації.

І в українських діаспорних середовищах, і навіть подекуди в Україні поширювалася думка, що, мовляв, уже всього досягнуто, вже є Українська держава – то ж можна і знизити темпи діяльності.

Слід зробити наголос на тому, що мислячий націоналіст не міг допустити такої думки вже хоча б тому, що своєрідним доповненням першої точки Декалогу Українського Націоналіста є десята точка. Вона наголошує, що після здобуття держави, суверенної та соборної, її слід ще й утверджувати. Це повинні виконувати всі національно свідомі українські громадяни, змобілізовані українськими націоналістами.

Українські націоналісти зобов'язані і далі впливати на

різні громадянські ідейно співзвучні організації та об'єднання, вести відповідну пропаганду, підтримувати на дусі тих, хто після деяких невдач може розгубитися, збайдужіти або знеохотитися до дальшої суспільної праці. І в той же час вести боротьбу проти сум'яття, апатії чи взаємонедовіри, накинених ворогами або противниками.

Особливу увагу слід звертати на молодіжний сектор. Притягати до наших рядів підрастаюче покоління. Проводити серед них спеціальні ідеологічно-політичні вишколи і святкування. Організовувати туристичні мандрівки в Україну для ближчого знайомлення з Батьківщиною. Вживати заходів для підвищення дисципліни та організаційного порядку.

Праця у східній діаспорі є відмінна від діяльності західньої. Головну координуючу роль у проведенні діяльності східньої діаспори повинна виконувати Україна, з огляду на зв'язки. А західня діаспора повинна східній допомагати, головним чином морально та матеріально.

Найважливішою справою є нав'язування контактів з тими середовищами східньої діаспори, які, з різних причин, втратили зв'язки з Україною. Слід зміцнювати контакти і зв'язки там, де вони недосить міцні. Потрібно збирати пайдетальніші інформації про східню діаспору, мати ясну картину про діючі структури в Російській Федерації, а також у колишніх союзних республіках. Доцільно було б організувати окремі структури в Україні для справ східньої діаспори.

Пріоритетною справою є проведення заходів щодо повернення наших громадян, вивезених у минулому більшовиками на заслання, і забезпечення їм першої допомоги після повернення на Україну. При цьому слід пам'ятати, що це треба б робити на державному рівні.

Повернення українських громадян зі східньої діаспори може кардинально вплинути на відсоткове співвідношення у демографічному пляні. Адже в Україні смертність

перевищує народження. Недобір населення відчувається на півдні України у таких областях як Херсонська та Миколаївська, а також у північних районах Криму.

Добре є те, що держава опікується поверненням депортованих народів – але є гірко і прикро, що нічого не робиться на державному рівні для повернення українців в Україну.

Подібно як у західній діаспорі, так і в східній слід зберігати українську національну ідентичність шляхом творення громадських організацій на зразок «Просвіти». Треба організувати українське шкільництво, особливо у місцях компактного проживання українців. Необхідно провадити культурно-освітні курси, поширювати українські книжки і пресу, добиватися від місцевих властей права на радіо- та телепередачі. Слід підтримувати зв'язки з різними крайовими культурними, освітніми, конфесійними і громадськими структурами.

В українських діаспорних поселеннях слід культивувати все те, що є притаманне українській нації – у першу чергу рідну українську мову, свої звичаї та обряди. Організувати свої окремі храми, провадити релігійні святкування в українському дусі. Вести рішучу боротьбу проти всіляких ворожих намагань розбивати нас на ворогуючі групи, розсварювати, вносити дисонанси в наші українські середовища.

Проблематика східньої діаспори є специфічна, а це значить, що вона вимагає додаткового опрацювання, із диференційованим підходом, у залежності від місць проживання українських спільнот.

Підсумовуючи все вищесказане, слід наголосити: робота західньої діаспори, її націоналістичних організацій у напрямку допомоги Україні не тільки не повинна припинятися – навпаки, вона має посилюватися до повного і безповоротного утвердження української національної держави.

Передусім, така робота має бути спрямована на:

- консолідацію української нації на основі волі українського народу, висловленої на референдумі 1991-го року;

- вироблення і впровадження в усі сфери суспільного життя державної національної ідеології;

- повернення в Україну українців із східної і західної діаспори, забезпечення для них повного громадянства і створення відповідних умов проживання;

- посилення зв'язків між обома діаспорами та Україною, особливо між молодими генераціями, через створення спільних молодіжних організацій, організацій спільного відпочинку та навчання;

- підтримку національно-патріотичних засобів масової інформації в Україні та створення нових – як дієвого засобу впливу на формування суспільної свідомості;

- розширення сфери вживання української мови, стимулювання національного книговидавництва. Поступове проведення дерусифікації окремих регіонів і, передовсім, столиці;

- заміну старої номенклатури у виконавчій вертикалі національно-патріотичними кадрами, через посилення участі національно-свідомих українців у виборчих процесах та громадську критику українофобських дій старої номенклатури;

- посилення тиску української громадськості в інших країнах на свої уряди щодо створення умов посиленого сприяння незалежній Україні та збільшення їй ефективної допомоги.

Пам'ятаймо: за межами Української держави у теперішніх кордонах проживає понад півтора десятка мільйонів українців. Усі вони є складовою частиною української нації. Цим мільйонам належить постійна увага, пошана, і потрібна тривала і неослабна підтримка.

Володимир Дніпровий

СЛОВО ВІД МОЛОДШОЇ ГЕНЕРАЦІЇ ОУН

Подруго Голово, Хвальна Президіє, Подруги і Друзі!

Хочу привітати Вас у Києві від імені молодшої генерації Організації Українських Націоналістів. Відповідні програмові документи щодо молодіжної політики ОУН розроблятиме комісія Збору, а у своєму короткому виступі я хотів би зупинитися на кількох найважливіших проблемах, що стосуються як молодшого членства ОУН, так і взагалі майбутнього ОУН, оскільки молодь – це наше майбутнє, а націоналізм – це молодість нації.

Від березня 1992 року, коли ОУН провела у Києві першу відкриту конференцію українських націоналістів, минуло чотири роки. За цей час націоналісти міцно укорінилися на рідних землях. З'явилася велика кількість націоналістичних структур, зокрема багато нашої молоді входить до Конгресу Українських Націоналістів, громадської спортивно-патріотичної організації «Тризуб» ім. Степана Бандери, СУМу, Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського та ін. Члени ОУН перебувають у проводах різних українських партій та громадських організацій або очолюють їх. Лідери переважної більшості молодіжних організацій, якщо і не є членами ОУН, то входять до Всеукраїнської Координаційної Ради і перебувають під організаційним та ідеологічним впливом ОУН. Це наші досягнення. Однак подальший поступ українського націоналізму в Україні та у всьому світі потребує вирішення ряду невідкладних питань.

1. Непорушність ідеологічних засад українського націоналізму. Українське національне відродження нашої доби відбувалося, по-перше, при дійовій активності молоді, як одної із найважливіших його рушійних сил; по-друге, воно розгорталось під впливом ідей Дмитра Донцова і Степана Бандери. Тут я можу назвати «Громаду», СНУМ, а пізніше СУМ. Ці організації дали найактивніше членство для багатьох політичних партій, які створювалися пізніше. І

сьогодні лідери практично всіх молодіжних українських організацій сповідують ідеологію українського націоналізму, позаяк вона не має альтернативи. Її засади не можна ні замінити, ні доповнити, ні підправити, як нічим ми не замінимо поезію Тараса Шевченка. Ідеологія українського націоналізму мусить стати основою ідеології Української Держави.

2. Зблянсованість політичних поглядів і членства ОУН усіх фасадних організацій. Найголовніше – треба усвідомити і виходити з того, що ми не маємо справді української держави. Те державне утворення, яке існує сьогодні на наших теренах, є байдужим до української нації та ворожим у ставленні до українського націоналізму. ОУН перебуває сьогодні у складній політичній ситуації. Ми не можемо вилити проголошеної держави, але, разом з тим бачимо, що вона діє проти української нації та проти ОУН. Для нас політика – це не мистецтво можливого, як хочуть нас переконати політики-«реалісти». Політика для націоналістів – це завжди мистецтво неможливого. І якщо комусь здається, що побудувати національну державу в Україні неможливо, ми маємо чудову нагоду довести протилежне.

3. Структурно-політична консолідація націоналістичного руху. Треба реалістично підходити до ідеї «спільних фронтів» із т. зв. «демократичними силами». Дмитро Донцов і Степан Бандера писали: якщо разом, то з ким і заради чого? Існують «демократичні» партії, що пройшли через ідеологічні відмежування від націоналізму і кадрові чистки від націоналістів. Вони прагнуть лише використати наш потенціал, явно чи таємно шельмуючи український націоналізм. У таких об'єднаннях ми втрачаємо своє політичне обличчя і не маємо жодного політичного зиску. Отож маємо оцінити політичних партнерів не по декларуваннях, а по переконаннях, не по словах, а по діях.

4. Централізація націоналістичного руху і зміцнення націоналістичної дисципліни. Під час розгортання націоналістичного руху на рідних землях перед нами тепер

постають нові завдання. *А саме – завдання боротьби за реальну владу. Ми не повинні вихолостити змісту у формі. ОУН не повинна перетворюватися на «Просвіту» чи суспільну службу. Ми повинні не тільки розвивати українство, а здобувати повну політичну владу в Україні.* Звичайно, мова не йде про те, щоб усі члени ОУН стали державними чиновниками, але Організація Українських Націоналістів має контролювати державну владу і бути гарантом того, що вона назавжди залишатиметься в руках української нації.

Для повноцінної роботи необхідно створити потужну і самодостатню систему фінансового забезпечення. Членські внески в Україні не можуть врятувати ситуації через те, що люди мають мізерну платню, держава не наша, фінансові засоби українцям також не належать. Не можна одночасно займатися бізнесом і політикою. В Україні є можливості займатися бізнесом, але наші бізнесмени бояться вкладати свої кошти в українську політику. Натомість це роблять жиди, москалі, німці тощо. Тому потрібна система. Націоналістичні структури не можуть продаватися мафіозним і різним міжнародним фінансовим структурам, як це успішно, чи неуспішно роблять деякі «демократичні» організації. Але ми маємо бути готові до будь-яких, навіть радикальних дій. Потрібна тверда рука Проводу ОУН. В будь-якому разі, негайної фінансової допомоги потребують ГСПО «Триzub» ім. Степана Бандери та видавнича справа, особливо на Сході і Півдні України.

5. Націоналістичний дух ідеї і чину. Це також багатоаспектне питання. Інтелектуальний та ідеологічний рівень наших видань повинен якнайповніше відповідати вимогам сьогодення. На тлі бурхливого розвитку націоналістичного руху, активної діяльності всіх наших структур, ці видання повинні бути спрямовані у майбутнє, а не лише у минуле, що фактично гальмує нашу організаційну роботу. Вони повинні виконувати і пропагандивну, і організаторську місії. Наша преса повинна

бути такою, щоб з нею можна було йти до молоді – чи то на завод, чи в село, чи в студентські аудиторії, бути динамічною, кликати до боротьби, і це має в першу чергу визначати її рівень.

Помітно зростає рівень політичної діяльності Конгресу, націозахисної – «Тризубу» ім. Степана Бандери, виховної – націоналістичного СУМу. Націоналістичне середовище має бути однорідним. Націоналіст мусить знати, що там, де він прийшов організовувати суспільство, свою вже справу пробив націоналістичний друкований орган. А коли він виконує відповідальне завдання Проводу, мусить відчувати духовну підтримку всіх членів Організації.

Ми маємо на озброєнні найсильнішу ідеологію – ідеологію українського націоналізму. Всі дискусії припинилися давно. Твори С. Бандери, Я. Стецька, Ю. Липи, М. Міхновського, С. Ленкавського, Є. Маланюка, Д. Донцова не потребують «корекції» чи «осучаснення». Вони актуальні й сьогодні. Ми повинні чином досягнути ту ідею, яку сповідуємо. В той же час, ідеологія потребує осмислення в сучасних умовах. І мушу сказати, що ідеологічний та інтелектуальний рівень нашої молоді є дуже високий. Що дуже цікаво – серед нашого молодшого членства побутує тверде переконання, що революційна ідеологія українського націоналізму не потребує жодних «ревізій». Але її треба застосовувати таким чином, щоб вона давала людям відповіді на болючі питання сьогодення. Зокрема це стосується соціальних проблем.

Наприкінці я знову хотів би наголосити на необхідності збільшення ролі Проводу ОУН в усьому націоналістичному русі. Чи мова йде про блискавичне реагування на події або їх ініціювання, чи про захист чистоти ідеології або націозахисну діяльність. Ми переможемо, бо з нами Бог!

Слава Україні!

Сергій Сірий

III. Загальні Документи

МАНІФЕСТ ІХ ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

«Нам пора для України жить...»

Іван Франко

*Дорогі Співвітчизники,
Громадяни України!*

Організація Українських Націоналістів, звана в народі бандерівцями, провела черговий, дев'ятий починаючи з 1929 року Великий Збір ОУН і з цієї нагоди шле всій Українській Нації свій гарячий привіт!

В 140-ліття від народження і 80-ліття від смерти великого сина України Івана Франка, в 70-ліття від героїської смерти Головного Отамана й Голови Директорії Української Народної Республіки Симона Петлюри, в 55-ліття від проголошення відновлення Української Держави Актом 30-го Червня 1941 року у Львові і в 10-ліття смерти Голови Державного Правління, ОУН і АБН – Ярослава Стецька, 50-ліття створення АБН та в 5-у річницю проголошення Незалежної України, ІХ Великий Збір ОУН висловлює свою радість, що здійснилися завітні мрії Українського Народу жити і працювати в своїй вільній, незалежній Державі.

Організація Українських Націоналістів, якої першим законом є «Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї!» була і є вірна тому закону, поклавши на вівтар Незалежної України, в боротьбі з ворогом, незчисленну кількість жертв своїх членів, а між ними Головного Командира УПА ген.-хор. Тараса Шухевича-Чупринку, вбитого підступно ворогом Провідника Степана Бандеру та багато відомих і невідомих Героїв. Раніше, з рук того ж ворога згинули по-геройськи Симон Петлюра і творець ОУН Євген Коновалець. Ми схилиємо сьогодні наші голови перед світлою пам'яттю усіх вірних Синів і

Діток України, які згинули, щоб вільно жили їхні нащадки і весь Український Народ. Вони заслужили на те, щоб народ зберіг про них славу і Вічну Пам'ять.

Українська Держава, що відродилася в особливих історичних обставинах розпаду російсько-советської імперії, знаходиться в стадії формування і виявляє чимало недоякісних властивостей, успадкованих від комуністично-колоніальної системи. Скорумпована советським режимом державна бюрократія, за малими винятками, залишилась на місцях і, користаючи з відсутності відповідного законодавства, а також при сприянні частини корумпованих правоохоронних органів такого ж походження, довели Україну до важкого економічного стану. При повному зубожінні народніх мас, незначна частина несовісних паразитів надмірно збагатилась, поповнюючи невеликими вкладами заграничні банки. Це в той час, коли Україна задихається від браку інвестиційних і обігових коштів і шукає за довгореченцевими кредитами в світових і регіональних фінансових інституціях для власної валютної стабілізації і господарської розбудови.

Гальмування реформ у всіх ділянках державного, соціального й економічного життя з боку старих комуністично-директорських структур довело до того, що цілі категорії службовців, учителів і пенсіонерів місяцями не одержують зарплат і пенсій. Ці самі гальмуючі структури у Верховній Раді не допускали до схвалення Конституції України, вимагаючи усунення з проекту Конституції національної символіки і впровадження до неї державної двомовності в користь російської мови. Таке поступування з боку тих політично-мафіозних структур інакше не можна назвати як антинаціональним і антидержавним. Вони держави не будують, а працюють на її послаблення і руйнування, щоб у висліді повернутись до збанкрутілого комуністичного режиму з його монопартійністю і рабовласницьким колективізмом у складі російської імперії.

Організація Українських Націоналістів остерігає тих, хто ще не усвідомив собі облудної гри прихильників чужих антиукраїнських і антидержавних концепцій, що порятунок України є в нас самих, в Українському Народі, у солідарній поставі і боротьбі проти названих сил зла.

Україна вийшла на світову арену, її визнали фактично усі великі і менші держави, котрі бажають вдержувати з Україною політичні, торговельно-економічні і культурні зв'язки. Геополітичне положення України робить її важливим партнером Західньої Європи, про що свідчить недавнє прийняття її до Ради Європи і двосторонні договори з окремими європейськими державами. В пов'язанні з європейсько-американською оборонною системою, Україна співпрацює з НАТО в програмах «Партнерства задля миру». Україна є в Європі і європейські досягнення бере за свої. Намагання Росії зробити з України черговий раз свою колонію – не пройде. З нею можуть нас єднати торговельно-економічні відносини на взаємовигідних домовленнях, подібно як і з іншими азійськими державами, але ніколи будь-яка залежність.

Прийшла пора, коли весь Український Народ і всі громадяни України мають Конституцію України, як держави національної, суверенної, народовладної, унітарної, правової і з усіми даними для повного духового й матеріального розвитку.

Передумовою могутности Української Держави і добробуту її громадян є міцні владні структури, керівництво яких спочиватиме в руках українських патріотів, оснащених фаховим знанням в галузі державобудівництва і в керівництві державними справами. Управляти державою – це мати на увазі добро своїх громадян, дбати про правопорядок і обороноздатність, передбачувати і формувати розвиткові тенденції у важливих галузях суспільного і державного життя. Таких чесних, ідейних і фахових людей Україна має, і вони повинні прийти до голосу і керівництва. Народовладний

устрій нашої Держави дозволяє нам вибирати в парламент саме таких людей, а не п'ятиколонників чужої держави і скорумпованих осіб комуно-советського виховання. Усвідомлення цієї істини та пізнання історичної правди скріпить нашу національну свідомість і зробить з нашої Нації духовий моноліт, відпорний на чужі шкідливі впливи і здатний поборювати хвилові труднощі в ім'я величі майбутньої України. Наш нарід виходить з довговікової форми на волю і після кількох спроб в цьому столітті мати свою Державу, уже п'ять років живе у своїй Незалежній, але ще не цілком упорядкованій Державі.

Дорогі Громадяни!

Нам довелося прийняти хоч і недосконалу Конституцію України, що має покласти край анархічному законодавству, часто поганого його застосування законів, і такого ж їх виконання. Нашим громадянським обов'язком є припинити введення в дію Конституції і схвалюваних на її основі законів. Для наведення правопорядку треба, щоб правоохоронні і судові органи позбулись самі в себе скорумпованих елементів, новий український парламент має складатись з осіб компетентних, відповідальних, підданих повністю своєму Народові і Державі з готовістю реалізувати партійну програму, за яку голосували виборці. Організація Українських Націоналістів, якої філософічна база є основою політичної і соціально-економічної програми парламентської партії – Конгресу Українських Націоналістів, доручає вам саме цю програму, котра при активній участі здатна вивести Україну на правильний шлях її державобудівництва і у співпраці з усіма національно творчими політичними силами вирішити питання росту і могутності Української Держави. Від цього залежатиме доля кожного громадянина України і цілої Нації. Пора кінчати з тимчасовістю і непевністю!

*Шановні Робітники усіх галузей
народнього господарства!*

Організація Українських Націоналістів спирається у великій мірі на робітничу верству, котра в часи збройної боротьби ОУН-УПА дала великий внесок і склала жертви за визволення України. Свідоме українське робітництво повсякчасно несло тягар визвольної боротьби, жертвуючи усім, включно з власним життям.

Під цю пору, коли незалежна Українська Держава стала дійсністю, роля українського робітництва поширилася на всі відтинки господарського життя народу. Робітничаверства в Україні є найпотужнішим суспільним шаром, від якого залежить дія усіх видів промисловости, від копалень починаючи, через різні виробництва, і на очищуванні природного довкілля кінчаючи.

Вашим прагненням є жити нормальним людським життям. Таке життя може, однак, заіснувати тільки при умові упорядкування виробничих відносин, приватизації і піднесення технологічного рівня та належної організації праці. Щоб це досягнути, необхідно підвести тверду правову базу під інвестиції, припинити розкрадання державного добра і послабити податковий прес на підприємства, підвищуючи одночасно рівень зарплати, а тим самим купівельну здатність населення.

Ваша орієнтація на Конгрес Українських Націоналістів з його соціально-економічною програмою – програмою ОУН, спонукає вас до творення і поширення рядів існуючих профспілкових організацій з метою захисту ваших прав і уточнення ваших обов'язків. Соціальну справедливість у народовладній державі, при наявності відповідного законодавства, досягається організованістю і діалогом між партнерами, а при необхідності – страйками.

Паншизняні колгоспно-радгоспні часи відходять, на щастя, у минуле і ви стаєте вільними господарями своєї споконвічної землі. Вправді, ви ще не всюди стали її власниками, через повільний приватизаційний процес і щими оволодівають сумніви, чи зможете ви обробити цю землю, не маючи відповідного господарського інвентаря.

Організація Українських Націоналістів у своїй програмі державного будівництва, передбачила переходовий період від колективістично-командної до соціально-ринкової системи. В тому пляні, приватизація колгоспної землі має супроводжуватися можливістю її обробки засобами колгоспного інвентаря, що переходить у власність Селянських Спілок, добровільних об'єднань з виборною управою. Цей перехідний етап мав би тривати до часу, поки державна влада не створить Агроінвестбанку для довгореченцевих кредитів фермерським господарствам.

Фермерські господарства, що практикуються в цілому цивілізованому світі, а в Україні від віків творили систему сільського господарства, – єдино правильна економічна форма господарювання. Вони мають, однак, бути оптимальної величини і неподільні та бути власністю тих, хто на них працює. Їх можна відпродувати іншим господарям. В тому напрямі треба вимагати відповідного законодавства.

Україна потребує мати сильний селянський стан, котрий забезпечив би не тільки власне населення здоровими продуктами харчування, але також конкурентноздатними для експорту. Для того потрібно створити Селянську Спілку на зразок «Сільського Господаря», що дбала б про раціоналізування праці і сільськогосподарської продукції, а кооперативні структури – для забезпечення збуту. В тому полягає відродження нашого села!

Українська Інтелігенціє!

Тобі припадає особлива роль в державному будівництві України, що під цю пору опинилася у складному становищі соціально-економічної кризи і політичної невизначеності. Перипетії зі схваленням Конституції України є одним з тих кризових симптомів. На щастя, наша інтелектуальна еліта відчуває відповідальність за долю своєї Держави і крім низки політичних і громадських структур, в обличчі небезпеки, покликала до життя також наукове і професійне Товариство ім. Миколи Міхновського, Конгрес Української Інтелігенції і Комітети для підтримки узгодженого проєкту Конституції.

Складаючи між суспільними верствами України доволі вагомому частку, ви, Українська Інтелігенціє, є інтегрально і органічно пов'язані з усіма сферами життя Нації і від вашого інтелектуального й ідейного внеску залежатиме в першу чергу становлення Української Держави, її розквіт і благополуччя народу.

Організація Українських Націоналістів, що виникла з потреб боротьби за волю і державну незалежність України в 1929 році, є твором української елітарної інтелігенції під проводом полк. Євгена Коновальця, що загинув з рук московського агента в 1938 році в м. Роттердамі. З тих самих підступних рук загинули його наступники і послідовники в ОУН, Степан Бандера і ген. Тарас Чупринка. Елітарність ОУН втілює в собі високоідейні елементи з усіх шарів і суспільних станів, котрим добро Української Нації та її Держави лежить на серці. Покладаючи великі надії на загаль Української Інтелігенції, ОУН звертається до вас за зрозумінням, що тільки організовано і об'єднаними зусиллями ми зможемо подолати ворожі антидержавні і антинаціональні сили, які стоять на перешкоді до повного досягнення нашої мети – побудови і скріплення незалежної суверенної Української Держави. Нашим девізом є жити і працювати для України!

*Блаженніші Патріярхи Українських Церков,
високопреосвященні Митрополити й Архиспископи,
преосвященні Єпископи, високопреподобні отці Ігумени,
преподобні і всечесні Отці і Сестри усіх Чинів та віровизнень!
Шановні Церковні Діячі!*

Організація Українських Націоналістів, світоглядіві принципи якої основані на християнських засадах, уважає, що без відродження в українському народі християнської віри й моралі не може бути справедливого ладу і міцної Української Держави. Для цього потрібно переосмислити становище, в якому опинилися наші Церкви внаслідок повговікового поневолення України.

Наявність аж трьох православних Церков і одної Греко-католицької з обмеженою територіяльною юрисдикцією – це наслідок чужих маніпуляцій на єдиному колись організмі Української Церкви. В умовах Української Держави виринає необхідність діалогу між гілками одного раніше дерева, гілками, що не втратили повністю свого первісного характеру і української ідентичности.

Беручи до уваги, що християнські Церкви в сучасну пору співпрацюють між собою у світовому масштабі в дусі єкumenізму, переконаємось, наскільки кінечною є така співпраця в лоні одного Українського Народу і Держави. Це тим більше, що існує небезпека поширення в Україні різнородних сект, які приносять зі собою духове спустошення й атомізацію суспільства. Комусь, видно, належить на тому, щоб не допустити до церковної єдності і тим самим до скріплення Української Держави.

В 400-ліття Берестейської Унії, що з'єднала Київську Митрополію з Римським Петровим Престолом, як реакція на встановлення Московського патріархату з поминенням Києва, нам потрібно повернутись до джерел нашого християнства, коли Рим і Константинополь творили одну Святу Церкву. Це прямий шлях до Київського Патріархату!

Дороге Українське Жіноцтво!

Початки нашої літописної історії позначені такими іменами, як св. княгиня Ольга, що мудро княжила і гідно представляла Україну перед тодішніми володарями. Наша княжна Анна Ярославна стала королевою Франції, а безліч славних жінок виповняють сторінки історії України. В боротьбі за визволення України в рядах ОУН-УПА, а також по тюрмах і концтаборах та на засланнях карались наші дівчата і жінки нарівні з чоловіками.

Сучасна Українська Держава потребує вашого розуму, ваших рук, вашого чуття і ваших клопотань, щоб скоріше долати труднощі сьогодення і прискішувати відродження української духовости. Це ви робите, піклуючись вашими родинами, виховуючи ваших дітей і зберігаючи народні звичаї і національні традиції. Багато хто з вас працює педагогами і має можливість формувати й виховувати майбутніх громадян України. Ми впевнені, що ви це виконаєте сумлінно і з посвятою. Ваша активна участь в наданні гуманітарної допомоги потребуючим є також незамінна і подивугідна.

Організація Українських Націоналістів радо вітатиме вас на всіх ділянках громадського і політичного життя для ширення національної свідомости і скріплювання Української Держави на рівні владних структур і політичних та громадських установ. На нашій ідейній основі діє Всеукраїнська Ліга Українських Жінок.

Ветерани ОУН-УПА і репресовані!

Дорогі друзі, члени Братства ОУН-УПА

і репресовані Українці й Українки!

Організація Українських Націоналістів висловлює вам свою глибоку шану і признання за вашу стійкість і витривалість у визвольній боротьбі та протягом десятиліть жорстокого поневіряння в умовах нелюдського комуно-

большевицького режиму в російській імперії. З прикрістю стверджуємо, що й досі ОУН-УПА не удостоїлася з боку владних структур України визнання воюючою стороною, а її ветерани не трактовані на рівні воєнних ветеранів, як це прийнято для Рухів опору в цивілізованих країнах світу. Нам, як і всім репресованим, у зв'язку з національно-визвольною боротьбою належить не тільки шана, але також відшкодування за роки каторжної праці від держави, на терені якої ви працювали і втратили своє здоров'я. ОУН запитує вас, що докладе усіх старань, щоб добитися в Українській Державі справедливого трактування одного з основних питань національної і людської гідності, без чого держава тратить гуманно-національний характер. За нами моральне право і наш обов'язок. Будьте для України і світу свідками нашої боротьби за духовні цінності нашого нескоримого Народу. На вашій поставі і чинах нехай пишуться нові когорти захисників Української Само-стійної Соборної Держави!

Українські Військовики! Рядові та Старшини!

Українські Збройні Сили – це гарант обороноздатності Української Держави. Поряд з технологічним оснащенням, адекватним сучасним військовим вимогам, їм потрібний військовий дух, який надає армії непереможну силу і божественність, що яскраво довели воїни ОУН-УПА, афганці, в останнім часом – чеченці. Наше недавнє минуле боротьби ОУН-УПА дало світові наглядний доказ *переваги духової сили над фізичною*.

Збройні Сили України не сміють бути продовженням червоної армії з її «дідівщиною» і політруками, а втіленням національного духа тієї Землі, що споконвіку спливала кров'ю своїх жителів і ворогів та постійно потребуватиме своїх захисників. Відродження у Збройних Силах України духу дружинників княжої доби і героїчного козацтва, вояків

Армії УНР, УГА, борців ОУН-УПА є невідкладним завданням тих, хто є відповідальний за виховання військових кадрів. Якщо комусь на командних постах такий характер ЗСУ не відповідає, то він повинен бути настільки чесним, щоб замінити своє офіцерське звання на іншу професію. Якщо в армії, де зобов'язує дисципліна, не виконуються закони про державну мову, то яка може бути мова про виконання свого військового обов'язку?

Дорогі Освітняни і Виховники!

Ще ніколи Україна не потребувала від освітян і виховників таких зусиль, як у посткомуністичний період свого державного існування. Йдеться про українську людину – громадянина Української Держави, а не про «гомо советікуса», якого треба було формувати з наказу компартії. Більшість з вас мала вже можливість познайомитись з «Виховним Ідеалом», що його створив наш видатний педагог Григорій Ващенко. Потрібно цей ідеал прищиплювати вашим вихованцям, відкидаючи всі матеріалістичні теорії виховання, як противні українській духовості. Наслідки шкідливості попередньої виховної системи маємо в скорумпованому суспільстві, в аморальності та в зниканні культурних і національних властивостей. Через Всеукраїнське Педагогічне Товариство ім. Григорія Ващенко, що діє по всій Україні, знайомтеся з національною концепцією виховання і ставайте її апостолами й активними діячами.

Дорога наша Молоде, Студенти!

Вже п'ять років живемо в Незалежній Українській Державі і замість духового піднесення чуємо нарікання і переживаємо важку економічну кризу. Відчуваєте це й ви, молода українська генерація. Невиплачування студентам своєчасно і так невеликих стипендій, оплата студій,

получена часто з «датками» за поступлення, відохочують від студій, або роблять їх недоступними.

Багато з вас проявляють ініціативу в торгівлі і на інших виробітках. Зменшилася ваша активність в студентському і громадському та політичному житті. Все це зрозуміло.

Цей важкий переходовий період у нашій державі не є нічий і вам належить приготуватись до активної участі в політичному і суспільному житті нашої країни. Майбутнє належить молодим, і цим природнім законом не можна знехтувати. Але це майбутнє готується сьогодні. Без такої підготовки, ви не зможете відповісти вимогам часу і можете бути відсунуті на дальший плян. Тому не занедбуйте навчання, але при тому будьте діяльні в молодечих організаціях, знайомтесь з націоналістичною ідеологією і ведіть за собою молодше від вас покоління, щоб не було перерви в реалізації національної ідеї. Для доросту діють молодечі організації СУМ і Пласт, а для студентів створено Товариство української студіюючої молоді ім. Миколи Міхновського, тож ставайте їхніми членами. Якщо вас цікавить спортивно-захисна справа, а разом з тим ідеологічний вишкіл, то вступайте в ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери. Україна потребує ініціативних, освічених і заправлених до життя молодих динамічних людей, щоб скоріше виходити з кризи і швидшими темпами прямувати в майбутнє.

Громадяни України – Члени національних меншин!

Доля судила вам стати громадянами нашої Держави – України. Організація Українських Націоналістів на основі своєї ідеології визнає право кожної нації на державу на своїй власній етнічній історичній території. Міжнаціональні відносини регулюються на принципі взаємопошани і непорушності суверенних прав кожної нації. Ставлення до національних меншин, що є громадянами України, є

доброзичливе і беззастережне, оскільки Конституція України зрівнює їх в правах з корінним населенням. Виняток з того правила може бути тоді, коли громадянин виявить нельояльність, вестиме антиукраїнську і антидержавну діяльність на користь чужої держави. Такі випадки мають бути кваліфіковані як державна зрада і відповідно санкціоновані. Ми бажали б, щоб такого не траплялося. Що торкається мовного питання, то ОУН не визнає двомовности на державному рівні. Натомість, кожний громадянин може розмовляти собі, як знає, але має обов'язок знати державну мову, щоб розуміти закони і виконувати службові обов'язки на державній службі.

Українські Підприємці!

В умовах заіснування незалежної Української Держави ви є новою суспільною верствою – середньою, котра була повністю знищена в період «диктатури пролетаріату», чи советського етатизму. Зі зміною суспільних відносин на базі соціально-ринкової економіки, ви перебираєте відповідальність за важливий сектор народного господарства України і формуєте нову суспільну верству, котра матиме важливий голос у вирішуванні життєвих проблем Українського Народу. Від вашого хисту, знання і працьовитости залежатиме розвиток народного господарства, заспокоєння побутових потреб населення України і конкурентноздатність на світових ринках. Як і в розвинутих країнах світу, середня верства через накопичування прибутків стане одним з основних податкових джерел для фінансування державного бюджету, а також для розвитку національної культури. Щоб цього досягти, потрібно виходити на модерний рівень ведення підприємств (менеджмент) і застосування найновішої технології у виробництві. Мішані спілки з закордонними підприємствами дадуть можливість оволодівати методами

єрівництва і освоювання зовнішніх ринків, а також користати з довготермінових і недорогих кредитів. Від уряду України належить вимагати, щоб відповідними договорами з міжнародними фінансовими установами і окремими державами він забезпечив можливості такого фінансування. Тому потрібно творити професійні галузеві об'єднання, а на завершення створити Національне Об'єднання Вільних Професій, що було б репрезентантом української середньої верстви і захисником її інтересів. Організація Українських Націоналістів підтримає ваші зусилля і ваші заходи.

*Українки й Українці Діяспори – українських
розпорошених поселень поза Україною!*

IX Великий Збір ОУН вітає українську Східню діяспору, хотіли висловлює глибоку шану і признання за гідну поставу в часі ворожих переслідувань, насильницьких переселень, арештів, тортур, поневірянь в тюрмах і концтаборах ГУЛагу, примусових робіт і довголітніх засланнях, де багато нашого люду залишили своє життя. Між ними славні імена наших культурних і політичних діячів, таких як Крайовий Провідник ОУН України Зіновій Крисівський, член Проводу ОУН Михайло Сорока, поет-націоналіст Василь Стус і безліч інших. Історія Східньої діяспори ще не написана і вже пора над нею працювати, щоб відкрити перед світом мільйони людських трагедій, які перенесли наші патріоти за любов до України.

До вас, Дорогі Земляки, наше прохання: творіть документаційні центри для збору свідчень про ваші пережиття на засланнях, про знущання над вами з боку репресивних органів антилюдської системи, що вирвала вас з родинних гнізд і закинула в сибірські мерзлоти на важкі роботи та поневіряння. Творіть українські товариства й професійні об'єднання, а також українські школи для дітей,

щоб вони не забували свого роду. Держіть контакт з вашим материком – Україною, виписуйте українську пресу та слухайте українських передач. Домагайтеся своїх національних прав, якими користуються національні меншості України. Запрошуйте з України мистецькі ансамблі для ширення української культури і піднесення національної свідомості, зокрема серед молоді. Це торкається також вас, хто живе на своїй споконвічній етнічній землі поза межами України.

ІХ Великий Збір ОУН вітає також українську Західню діаспору і виносить їй велику подяку за її постійну моральну і матеріальну підтримку ОУН на протязі десятиліть, а зокрема в час державного становлення України, що дозволило вести безперервну працю і боротьбу з ворожими силами за її волю і державну незалежність. Це дало можливість проводити в життя засаду власних сил і примусило чужі сили рахуватися з нами, як із суб'єктом, а не об'єктом української політики. Широка світова антикомуністична акція АБН, допомога національно-визвольним силам в Україні та ведення організаційної праці поза Україною завдячується національно здоровим силам Західньої діаспори.

Тепер, коли незалежна Україна, за висловом Івана Франка, входить «у народів вольних коло», роля Західньої діаспори, з її вивершеними громадськими структурами, набирає особливого значення, як з'єднувальної ланки між Україною, її офіційними представництвами та країнами українських поселень. Торговельно-економічні і культурні стосунки даних країн з Україною матимуть своїх активних посередників з рядів української діаспори. Тому вдержання організованого рівня і дієвості Західньої діаспори є для України життєвою konieczністю, а для самої діаспори Українська Держава має дати нове дихання.

Слава Україні!

Героям Слава!

Липень, 1996 р.

ІХ Великий Збір ОУН

ЗВЕРНЕННЯ ІХ ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН ДО ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

*Поневолені Москвою та воюючі
проти російської імперії народи!*

Борці за ідеали свободи!

Упродовж десятиліть боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу Організація Українських Націоналістів завжди сповідувала принцип, що *кожна нація має і повинна реалізувати своє священне право на творення держави на своїх етнічних землях, і підтримувала національно-визвольні рухи поневолених народів*. Кінець другого тисячоліття характеризується зміною геополітичної карти світу у зв'язку з розпадом найбільшої та найжорстокішої імперії – СРСР і виникненням ряду молодих незалежних держав. Однак імперія продовжує існувати на дещо меншій території під назвою Російська Федерація, яка з нечуваною жорстокістю розправляється з неросійськими народами, котрі борються за свої незалежні держави. Геноцид і терор стали державною політикою Кремля, який сьогодні прирікає на тотальне знищення чеченський народ.

Та зброя є не лише в руках московського окупанта, але й в руках поневолених націй, що борються за свою незалежність і несуть високі ідеали свободи, без яких неможливий прогрес людства, розквіт цивілізації. Ніхто нас не визволить, якщо самі себе не визволимо.

Заповітна мета усіх поневолених і визволених з-під гніту Москви народів, найсправедливіша ідея визвольних змагань – це розвал імперіального утворення – Російської Федерації, створення та утвердження незалежних національних держав на своїх етнічних територіях.

ОУН і АБН вважають, що на початку третього тисячоліття на планеті має утвердитися такий світопорядок, у якому не буде місця для імперій, не буде рабства, поневолення людини людиною, і тому закликають поневолені й вільні народи згуртуватися проти російського імперіялізму та мілітаризму, за те, аби кожна нація реалізувала своє Богом дане право і збудувала власну національну державу, аби світ перестав жити за хижацькими законами права сильного, а навпаки, став на захист найбільшої цінності – людського життя.

ОУН гнівно засуджує військову агресію Москви проти Чеченії, як злочин проти людства, і закликає міжнародні організації та уряди держав світу чинити тиск на російський уряд, вимагаючи припинення війни.

ІХ Великий Збір ОУН шле вітання героїчному чеченському народові, який першим у новітній імперії став на прою з тоталітарним монстром, підтримує його справедливую національно-визвольну боротьбу проти російського окупаційного режиму і бажає повної перемоги над ворогом! Ми з тобою, незламна Чеченіє!

Спровокована Москвою громадянська війна між проімперськими комуністичними і національно-патріотичними силами Таджикистану може бути зупинена тільки при одній умові – виведення російських військ з таджицької землі. ОУН висловлює свою солідарність речникові національно-визвольних сил – Об'єднаній Таджицькій опозиції, всім патріотам, які борються за незалежність Таджикистану.

ОУН підтримує національно-патріотичні сили Беларусі у змаганнях за відновлення незалежності від Москви, а також політичних в'язнів Грузії, Азербайджану, з якими жорстоко розправляються промосковські режими, патріотів Татарстану, Башкортостану, Калмикії, Якутії, Інгушетії та ін., які своєю боротьбою прискорюють розвал Російської імперії.

ОУН солідарна з усіма волелюбними народами, що
магаються за незалежність.

Найвищою цінністю, яку виробило людство, є свобода.

ОУН вірить в її торжество!

Свобода народам!

Свобода людині!

Липень, 1996 р.

IX Великий Збір ОУН

ПОЛІТИЧНА ПРОГРАМА ОУН

I. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. *Постання новітньої Української держави*, закріплене Актом про державну незалежність України 24 серпня 1991 року, Всеукраїнським референдумом 1 грудня 1991 року та Конституцією України від 28 червня 1996 року переконливо засвідчило перед усім світом волю українського народу до життя у власній самостійній державі і стало *однією з найвизначніших подій XX ст.*, зіграло вирішальну роль в розвалі московсько-большевицької імперії – ССРСР, створило вихідні передумови для розгортання відродження та розбудови української нації в умовах державної незалежності і суттєво змінило геополітичну та геостратегічну обстановку в Європі на користь волелюбних народів.

2. *Крах советоросійської імперії*, як епохальна подія у світовій історії, показав цілковиту неспроможність комуністичної ідеології та її економічної доктрини і потягнув за собою звільнення з-під гніту імперії ряду волелюбних народів Європи і Азії, що пробудилися до державного життя або відновили державність, знівечив гегемоністські впливи червоної Москви в сателітних державах Центрально-Східньої Європи (Польща, Чехословаччина, Угорщина, Східня Німеччина, Румунія) та інших регіонах світу. Відкрилися нові, більш сприятливі перспективи створення нового світового ладу, заснованого на рівноправній, взаємовигідній співпраці незалежних національних держав плянети. Відходить у минуле ціла історична доба – доба панування тоталітарних ідеологій та тоталітарних імперських наддержав. Сучасна епоха дедалі чіткіше визначається, як доба націй та національних держав, зародження якої понад п'ятдесят років тому

проголосила Організація Українських Націоналістів, висунувши один із своїх фундаментальних програмових постулатів – «Воля народам! Воля людині!».

3. *Україна, займаючи ключове положення в одному з найважливіших регіонів планети – на грані двох світів Європи і Азії – покликана зіграти вагомую роль у стабілізації та розвитку нового справедливого світового ладу в епоху націй. Наша Батьківщина покликана ствердитися на гідному місці у світовому співтоваристві націй не тільки через свій великий інтелектуальний, промисловий та військовий потенціал, але й – не в останню чергу – через створення нової концепції справедливої світобудови. Український визвольний націоналізм і революційна ОУН висунули і обстоюють цю концепцію справедливої світобудови та міжнародніх відносин епохи націй та національних держав.*

4. *В основі нового світового ладу епохи націй повинні бути покладені, як головні принципи:*

- визнання невід’ємних прав кожного народу на його вільне життя і розвиток у незалежній державі в етнічних межах;
- недоторканість державного суверенітету кожної нації;
- рівноправність усіх націй світового співтовариства;
- зобов’язання усіх націй полагатися на мирні засоби для вирішення конфліктів виключно мирними засобами;
- відмова від будь-яких видів (політичного, економічного, військового, інформаційного) тиску, шантажу чи впливу у відносинах між державами;
- співвідповідальність усіх національних держав за збереження планети Земля через спільні заходи щодо захисту від техногенно-екологічної небезпеки і повне виключення загрози часткового чи тотального знищення засобами ядерної, хімічної, біологічної, психотронної чи іншої зброї масової дії;
- взаємна співпраця для поступу і розвитку націй та людської цивілізації.

5. *Українська національна революція 1989-1991 років, що розбудила придушену советоросійським гнітом свідомість мас, вивільнила до самовияву та дії патріотичний потенціал народу, вивела на політичну арену національний актив, в тому й десятки і сотні тисяч членів ОУН, борців УПА та їх прихильників, пронесла хвилю національного відродження, розповсюднила українську національну ідею та ідеї українського націоналізму по всій Україні. Український націоналізм став вагомим фактором, що зумовив проголошення і становлення Української держави початку 90-х років. Волею Провидіння і завдяки сприятливим зовнішньо-політичним обставинам незалежність Україна здобула в 1991 році без додаткових людських жертв. Але глибинні витoki сучасної національної революції походять з періоду національно-визвольної боротьби 1940-60-х років, яку вели ОУН та УПА і продовжували їх ідейні послідовники і яка коштувала національним революційним силам, всьому українському народові величезних кривавих жертв. Саме ця боротьба зберегла в народі іскру волелюбного духа, волю до свободи і незалежності, державного життя, які віджили у народньому зриві кінця 1980 – початку 1990-х років. Без титанічного подвигу ОУН-УПА не було б ні 24 серпня, ні 1 грудня 1991 року, ні 28 червня 1996 року. Справжньою ціною проголошеної в наш час незалежності України є гаряча кров і кривавий піт сотень тисяч українських націоналістів-революціонерів, борців ОУН-УПА, всіх синів та дочок воюючої України, які в національно-визвольній боротьбі поклали життя за її свободу. Цим безапеляційно розвінчуються будь-які твердження про нібито «безкровне» здобуття незалежності України, проголошеної в 1991 році.*

6. *Україна, що завжди змагала до волі та незалежності, що протистояла в давні часи навалам диких орд, а в новітні – полчищам сучасних – брунатного і червоного імперіалізмів, поклала величезні жертви не тільки за свою*

свободу, але й на захист європейської цивілізації. Україна, як сильна європейська держава завдяки своєму геополітичному положенню та промислового і військового потенціалу є необхідним і вагомим чинником забезпечення рівноваги сил, стабільності і миру в Європі. В наш час перед Україною виникають можливості державної моральної чи матеріальної підтримки волелюбних народів, що піднялись до державного життя на звалищах колишньої російської імперії. Поряд з цим Україна повинна стати найважливішим фактором стримування будь-яких імперіалістських претензій Росії щодо Східної Європи.

7. *Український визвольний націоналізм визнає і обстоює священне право кожного народу на національно-визвольну боротьбу до повного визволення, на свою державну незалежність та її оборону всіма доступними способами, визнаними міжнародним правом, включаючи також, в разі необхідності, збройний захист.* Український визвольний націоналізм поряд з цим визнає право кожного народу, що обороняє свою свободу і незалежність, отримувати допомогу від волелюбних народів, оскільки незалежність одного народу є не тільки його власною справою, але і справою світового співтовариства вільних націй. Зокрема, злочинне вбивство чеченського народу на самостійне державне життя не може бути виключно «внутрішньою справою» Росії, а заслуговує на засудження та протидію з боку міжнародного співтовариства волелюбних націй і держав.

Цю позицію українських націоналістів-революціонерів віддзеркалює моральна і матеріальна гуманітарна допомога, яка надавалась і буде надалі надаватися чеченському народові, як і всім народам, що відстоюють свою незалежність від російського імперіалізму.

8. *Національно-визвольна боротьба українського, як і кожного народу, за своєю невід'ємною природою є священною і не потребує визнання легітимності від будь-*

яких чинників, навіть найвищого державного чи міжнародного рівня. Проте, враховуючи особливості сучасного політичного становища в Україні, де учасники національно-визвольної боротьби офіційно дискримінуються, *ОУН обстоює справу офіційного державного визнання ОУН-УПА воюючою стороною, а двофронтову національно-визвольну боротьбу, яку веде ОУН-УПА – справедливою справою українського народу.*

9. *Національна держава, устрій та життєдіяльність якої відповідає кращим рисам духовності і характеру нації, її історичним традиціям та життєвим інтересам, яка побудована на принципах народовладдя – є найвищою формою, найкращим засобом організації життя народу, що забезпечує вільний та всебічний розвиток усіх його духовних сил та матеріального потенціалу, виводить націю на гідне місце у світовому співтоваристві, а через державні інститути – гарантує духовний розвиток та матеріальний добробут кожного члена нації, громадянина.*

10. *Весь хід політичних подій на території колишньої советомосковської імперії після її розвалу і становлення держав недавно поневолених Москвою народів ще раз показав, що тільки в незалежній суверенній державі, яка послідовно втілює в життя національну ідею, можуть бути забезпечені права, належні нації. До найбільш трагічних прикладів нехтування в державному будівництві і політиці національної ідеї належить доля нинішньої Белорусі, яка внаслідок вірнопідданчої політики свого істеблїшменту знову попала під внутрішню окупацію та гегемонію Росії.*

11. *Український визвольний націоналізм визнає права людини, яку – як національно та суспільно свідому і вирішальну одиницю, працею котрої міцніє і розвивається нація – ставить в центрі державного і суспільного життя. Забезпечення конституційних прав і свобод людини, громадянина – є обов'язком держави, лежить в інтересах нації. Стверджуючи загальновизнані права людини, ми проти*

її фетишизації, вивищення прав людини над правами нації, а виступаємо за поєднання у свідомості людини-громадянина своїх прав з обов'язками перед нацією і державою. Протиборюємо насаджування і прищеплювання в суспільстві демоліберального індивідуалізму, споживацької егоїстичної психології гедонізму, які ведуть до ідейного розброєння національної спільноти, зведення її до аморфного гурту індивідів, що дбають лише про власні права та інтереси. Виступаємо проти демагогічного маніпулювання гаслами про права людини, до якого вдаються антидержавні сили напереч життєвим інтересам нації.

Це торкається у першу чергу проросійської шовіністичної п'ятої колони, яка спекулює гаслами про «права человека», про нібито примусову українізацію росіян в Україні, в той час, коли права російської меншини в Українській державі забезпечені без порівняння набагато краще, ніж українців у Росії, де останні практично не можуть користуватися належним їм правом на вільний національно-культурний розвиток, бо права їх дискримінуються.

12. Націоналістична концепція держави неодмінно включає утвердження того, що національна держава є найвищою спільною цінністю всіх і кожного з українців, усіх громадян, свідомих своїх обов'язків співгосподаря держави та своєї відповідальності і особистого внеску в її укріплення та розбудову. Виплекання в українському суспільстві свідомости, генотипу українського громадянина-державника належить до найважливіших завдань у царині духової розбудови нації.

13. Українська національна держава розуміється, як держава справедливої національної та соціальної орієнтації і цілеспрямованости. Вона в життєвих інтересах Нації покликана, поруч із утвердженням її ідентичности і суверенности, розвитком національної духовости і культури, всіх національних інституцій, забезпечувати адекватні соціальні умови для гідного життя і вільного розвитку

людини та суспільних груп, що входять у національну спільноту.

Націоналістичний соціальний лад передбачає дотримання засад правості, соціальної справедливості, збереження гідності людини та гармонійного поєднання і зрівноваження індивідуальних прагнень людей з вимогами та потребами національної спільноти, що виражають її життєві інтереси.

14. Народне господарство України повинно ґрунтуватися на *українській моделі* соціальної ринкової економіки, на базі політичної та максимальної економічної самостійності України і реґлюментуватися таким чином, щоб воно забезпечувало економічні основи всебічного розвитку та добробуту українського народу, могутність і безпеку Української Держави.

15. Український визвольний націоналізм та його провідна спрямовуюча сила – революційна ОУН з-під стягу Степана Бандери з відновленням на руїнах советоросійської імперії новітньої Української держави початку 90х років ХХ ст. вступили безпосередньо в якісно новий етап – період сучасного державного будівництва в Україні. Це – перехідний період від початку існування проголошеної держави Україна через наповнення її українським національним змістом до побудови справді Української Самостійної Соборної Держави.

Особливістю перехідного періоду є те, що перед українським визвольним націоналізмом, революційною ОУН, всіма національно-державницькими силами постають завдання одночасного і паралельного ведення боротьби та діяльності в декількох стратегічних напрямках: 1) завершення національно-визвольної боротьби; 2) захисту, утвердження та розбудови української державности; 3) відродження та розбудови української нації у складних (ймовірно протягом доволі довгого часу) внутрішньо- та зовнішньополітичних умовах.

16. *Завершення національно-визвольної боротьби.* Національна революція кінця 80х – початку 90х років ХХ ст. в Україні, яка стала продовженням мирними методами збройної національно-визвольної боротьби 40х-60х років, обзнаменувалась якісним перетворенням, що має значення однієї з найвизначніших подій європейського і світового масштабу – відновлення Української держави. Але ця революція не доведена до кінця. Корінне питання цієї революції, як і кожної іншої, *є питання про владу*. Сьогодні це питання не вирішене в інтересах української нації, не усунуто повсюдно від влади представників компартійної номенклатури та всіх інших чужих і ворожих національній нації керівних кадрів.

Повного національного і соціального визволення українського народу не відбулося: українська нація, крім проклямованих демократичних свобод, на ділі не досягла становища господаря у власній державі, як це належить титульній нації, а від її імені замість уряду національної мови править постсовєтська номенклатурна олігархія. На значній частині території держави залишилось непорушним привілейоване становище російської меншини разом з її російськомовними сателітами. При мовчазному спогляданні, а то й сприянні проросійських елементів із місцевих владних структур обмежується вживання державної української мови, розвиток українських шкільництва, преси, аудіовізуальних засобів масової інфомуації та ін. Наслідок хибної, некомпетентної, шкідливої економічної політики зволікання реформ з боку владної, головно – компартійної бюрократії, держава на п'ятому році існування не може забезпечити соціальної справедливості та належного соціального захисту громадян. Антиукраїнські в своєю суттю, кланові номенклатурні сили роблять все можливе, щоб, укріпившись на керівних становищах в державі, вихолостити сучасну українську національну революцію, звести її нанівець.

Необхідною умовою завершення визвольного етапу української національної революції 90х рр. є заміна при важелях влади чужих національній ідеї, некомпетентних елементів національно-державницькими кадрами, які утвердили б у державі владу українського народу.

Підкреслюючи кардинальне значення питання влади в національній революції, ОУН, проте, не бореться за владу виключно для себе, і в цьому полягає її відмінність від інших політичних партій і сил, які мають за мету захоплення і утвердження своєї, власної влади. ОУН послідовно виступає і бореться за те, щоб при владі в Українській державі стояли професійні, достойні, вірні нації діячі. Цим ОУН продовжує традиції та політичну лінію, які були покладені в основу формування Українського Державного Правління (1941 р.) та Української Головної Визвольної Ради (1944 р.), до яких були залучені, поряд з діячами ОУН, члени різних політичних рухів та безпартійні, об'єднані однією метою, беззастережною вірністю та відданістю українській національній ідеї.

17. Захист, утвердження та будівництво української державности. Після проголошення державної незалежності України на хвилі національного відродження досягнуто відомих здобутків у становленні молодой держави, до яких відносяться, зокрема, перші фундаментальні закони України, створення Українських Збройних Сил, початки їх національно-орієнтованої перебудови, прийняття Конституції України та ін. Українська держава здобула широке визнання від переважної більшості держав світу. Але вже перші роки існування держави показали, що постсовєтська компартійна номенклатура і безнаціональна космополітична промислова олігархія, які засіли в коридорах влади, прикрившись національними кольорами молодой держави, у своїх кланових інтересах гальмують політичні і економічні реформи, необхідні для створення держави української нації.

При недостатній увазі державних чинників занепадає українська національна освіта, наука, культура; ігнорується, в тому й у державних структурах, українська мова; йде зворотнє зросійщення (гірше, ніж навіть в останні роки совєтської влади в Україні), масова російська інформаційна агресія в інформаційний простір України; припинена українізація національних Збройних Сил, виношуються плани регіоналізації армії, що ослаблює, а то й і перерезає обороноздатність держави; владна клептократія допустилась безпрецедентного, руйнівного розграбування державного майна і фінансових ресурсів; продовж чотирьох років владні чинники не справились з економічною реформою, що довело більшість народу до зубожіння та підводить націю до критичного ослаблення генофонду, а частину її – до межі моральної (національний нігілізм, політична апатія) та фізичної деградації.

На п'ятому році імітування, гальмування, а то й саботажу антиукраїнськими, антидержавними силами політичних та економічних реформ в державному будівництві, немає сумніву в тому, що існуючий владний істеблїшмент не здатний та не заінтересований будувати українську національну державу. По-суті клан постсовєтської комуно-соціалістичної номенклятури змагає до створення держави типу УССР і входження її в СНД (насправді – російську імперію); клан промислової космополітичної олігархії – до утворення безнаціональної держави «Україна» при збереженні її кабальних залежностей від владного істеблїшменту (промислового, військового) Росії. В останній час комуно-соціалістичні сили перейшли у відкритий наступ, вдаючись до масштабних протиправних антидержавних акцій (як проведення комуністичного референдуму), провокаційних законодавчих ініціатив (проект т. зв. Конституції УССР та ін.), дестабілізують внутрішнє становище в Україні, підготовляють комуністичний переворот. В таких умовах завданням націоналістичних та

інших національно-державницьких сил є *дати рішучу відсіч комуно-соціалістичній реакції, активно впливати на хід державотворчих процесів в інтересах Нації, включно з вирішенням в її інтересах питання влади.*

18. *Розбудова української нації.* Новітнє національне відродження підняло до активного чину сотні тисяч українців, у мільйонів відродило чуття єдиної української родини. Виведення сучасної української нації на рівень завдань, які поставила перед нею історія, вимагає розробки та реалізації широкомаштабної програми відродження та розбудови нації, що включала б усі аспекти її життєдіяльності. Базовим елементом тієї програми є її спрямоване на зміцнення життєстверджуючого духу, волювої постави, моральної сили Нації, повсюдне в Україні відродження патріотизму, підвищення національної свідомости, державницького світосприймання, консолідація національної спільноти навколо національної ідеї. Тільки сильна духом, свідома своєї гідности та історичного призначення нація може бути гарантом існування і розвитку своєї національної Держави.

Для розбудови нації в напрямі витворення сильної духом і волею, високосвідомої, державницької консолідованої спільноти необхідне в першу чергу широке пропагування в масах ідеї українського визвольного націоналізму. Для цього потрібне активне використання всіх доступних засобів та методів формальної та неформальної комунікації, розширення інформаційного простору українського націоналізму як суспільно-політичного руху, безпосередня послідовна, повсякденна ідеологічна і політична робота в усіх середовищах національної спільноти, в гущі народніх мас.

Розбудова нації повинна охопити не тільки національну спільноту в метрополії-Україні, але й у діаспорах, особливо в українських поселеннях в Російській Федерації (європейська частина Росії – Стародубщина, Східня

Слобожанщина, Шахтинський і Таганрозький райони; Малиновий, Сірий та Зелений клин та ін.), які є зоною національних інтересів України за кордоном.

19. Перед ОУН стають нові складні завдання, котрі підносять на якісно новий рівень її ролі, значення та відповідальність, як провідного ядра здорових сил українського націоналістичного руху в сучасній національній революції: це – життєво необхідне розгортання націоналістичної визвольної, державотворчої та націонал-будівної стратегії; розширення фронту визвольної боротьби та державотворчої діяльності, які проходять у гострому протистоянні антидержавним силам комуністичної реакції; врахування багатьох тенденцій та факторів політичного, економічного, соціального та іншого характеру, що впливають на суспільно-політичні процеси в Україні.

20. Свідома своєї відповідальності, революційна ОУН продовжуватиме боротьбу, розраховану на далеку перспективу. Українська Самостійна Соборна Держава, за яку боролись покоління українських націоналістів-революціонерів, вся воююча Україна – ще не створена. Тому морально-етичний девіз ОУН «Здобудеш Українську державу або згинеш у боротьбі за неї!» сьогодні актуальніший, ніж будь-коли раніше. Але ролі і завдання ОУН не вичерпуються побудовою Української Самостійної Соборної Держави. З вирішенням завдань побудови УССД збережеться на дуже довгу, надтермінову, практично невимірну в часі перспективу життєва необхідність всебічної розбудови, повнокровного розвитку, творчого виявлення і захисту Нації, що, власне, становить сенс її життя; залишиться актуальною також і потреба відповідного вдосконалення державобудови. Скільки житиме українська нація, стільки існуватиме український націоналізм, як її рушійна сила, і стільки часу діятиме його революційний авангард – Організація Українських

Націоналістів. ОУН стверджує, що змагатиметься за життєві інтереси Нації як до, так і необмежено довго після остаточного створення УССД.

21. ОУН в сучасних умовах категорично ще раз стверджує, що продовжуватиме боротьбу за створення УССД і новий справедливий світовий лад епохи націй незалежно від геополітичних чи геостратегічних змін, які можуть статися в Європі чи світі. Які несприятливі це не були б зміни, ОУН завжди знайде і застосовує адекватні методи і засоби протидії та продовжуватиме свою боротьбу і державотворчу діяльність.

22. ОУН підкреслює, що в нашій революційно-визвольній боротьбі та державотворчій діяльності, а також у політиці Української держави надалі вважаємо, як і раніше, наріжним і визначальним принципом орієнтацію на власні сили. Дотримання цього принципу в життєдіяльності українського націоналізму та ОУН вимагає перш усього дальшого зміцнення і розбудови націоналістичного руху, власного інтелектуального, кадрового та економічного потенціалу Організації, співпрацюючих націоналістичних суспільно-політичних об'єднань, достатнього для самостійного вирішення стратегічних і тактичних завдань. У царині державної політики обстоюємо самостійницьку політичну орієнтацію Української держави, яка включає незалежність від впливів та інтересів інших держав, в тому й Росії. Виступаємо за забезпечення економічної самодостатності України. В сучасному світі ні одна, навіть найбільш високорозвинена держава не може забезпечити собі абсолютної економічної самодостатності, і це зрозуміло. Але держава повинна добиватися повної самодостатності тих галузей народного господарства й виробництв, де для цього є всі можливості, і щонайменше максимальної самодостатності (не нижче критичного рівня) в тих галузях, що зумовлюють забезпечення життєвих інтересів, в тому й безпеки та обороноздатності Нації та Держави.

Орієнтація на власні сили не виключає взаємовигідної і рівноправної співпраці з країнами, які прихильні до Української держави, співробітництва на рівних підставах з партіями чи суспільно-політичними організаціями, прихильними до українського націоналізму, для вирішення проблем, що становлять взаємний інтерес.

23. *ОУН стверджує*, що дороговкази сучасного визвольного-державотворчого змагання українського народу ведуть у майбутнє. Час епохи націй і національних держав прищеплює на нас, українську націю, незважаючи на те, що за колесо історії, щоб його повернути назад, судомно чиняться комуно-соціалістичні, російські імперсько-шовіністичні та інші реакційні сили. Проте ОУН перестерігає проти легкодушної віри в автоматичне, самоплинне протікання історичного процесу визволення націй з-під дошкульної советоросійської гегемонії. Дієвою запорукою нешоротности в часі комуно-імперського минулого є в першу чергу наша, всієї української нації послідовна боротьба за побудову й утвердження Української Самостійної Соборної Держави.

24. *Дальший поступ визвольного-державотворчого змагання в Україні вимагає нарощування потужності сил* українського національного націоналізму, інших національно-державницьких сил, активізації та посилення наступального характеру їх діяльності, консолідації, координації дій цих сил у боротьбі за досягнення спільних цілей, згуртування національного активу та широких мас українських патріотів навколо української державної ідеї, сутність і спрямованість якої повністю відповідає життєвим інтересам українського народу.

25. *Стратегія і тактика нашої визвольного-державотворчої боротьби* повинна мати не лише наступальний, але й попереджувальний характер на основі всебічної і своєчасної аналізи та обґрунтованого прогнозування політичних ситуацій та дій зайнятих у суспільно-політичних процесах сил.

26. *Українська національна ідея* органічно наповнює сутність, скеровує боротьбу і діяльність ОУН та українського визвольного націоналізму, лежить в основі теорії і практики державотворення в Україні.

27. *Українська національна ідея* породжена самим буттям та життєстверджуючим змаганням праукраїнства і її корені ростуть з глибини тисячоліть. Вона повністю сповнила і оправдала свою історичну роль націо- та державотворчого чинника в житті українського народу – зформувала та скеровувала українську державну націю, що в княжій, козацькій та новітній добі історії України будувала і розвивала, відроджувала і відстоювала Українську Державу. Саме завдяки національній ідеї український народ 1 грудня 1991 року знову став у ряд державних націй світу.

28. *Національна ідея* лежить в основі буття і поступу національних держав світу, вона жива і безсмертна, як сама нація. Українська національна ідея поєднує в собі національні та загальнолюдські – християнські, гуманістичні, демократичні ідеали, стремління до свободи, рівності і справедливості, завжди притаманні поколінням українського народу на протязі його історії. Цим визначається її роль і значення, як могутнього фактора єдності народу.

29. *Українська національна ідея* – універсальна, має етнічний, державно-політичний, соціальний, економічний зміст. Але домінуючим в ній визнаємо фактор національно-етнічний. Ніде в світі економічна ідея досягнення матеріального добробуту, чи ідея здобуття ширших громадянських прав не домінувала в основі національної ідеї. Визначаючи важливу роль економічного фактора в національному державному будівництві, стверджуємо, що не дійшло б до його теперішньої кризи, якби з самого початку існування держави визначальним дороговказом в побудові держави, в тому і її економіки була національна ідея, інтереси Нації, а не політичні і економічні, меркантильні інтереси чужих національній ідеї кланових

компартійних, промислово-номенклятурних чи інших) групувань та бюрократичної економічної клептократії. Українська національна ідея досі повністю себе в державотворенні не реалізувала саме через шалену протидію цих сил.

30. *Організація Українських Націоналістів*, стверджуючи доленосну роль і значення національної ідеї, таврує і відкидає всілякі ідеологічні чи політичні спекуляції навколо неї з боку будь-яких чинників, незалежно від їх рангу в державній чи соціально-політичній ієрархії. Відкидаємо і побороємо як твердження про «неспроможність» національної ідеї в сучасному державотворенні, так і спроби її етнізації – зведення до чистого етнічного фактора та регіоналізації – представлення української національної ідеї винятком одного регіону; відхиляємо намагання недооцінки чи невизнання цієї ідеї. Засуджуємо спроби ліберальних кіл створити «нову» – псевдоукраїнську ідею, ідею «нової» української нації та ідеологію державотворення, в якій ігнорується роль титульного – українського етносу.

Утверджуємо українську ідею, як таку, що наповнює своїм змістом і пронизує всі ділянки життєдіяльності Нації.

31. *Організація Українських Націоналістів* відзначає, що в сучасних умовах особливої ваги набирає правильне, чітке й безпомилкове визначення характеру і спрямованості політичних сил, ідеологічних та політичних течій, їх відношення до наших ідей, політики, цілей та змагань. Безпомилковим критерієм оцінки будь-яких сил є те, чи вони діють на користь, а чи на шкоду життєвим інтересам нації і держави. З таких же позицій підходимо до оцінки різних структур та чинників усіх рівнів. Критерієм оцінки політичних сил відносно українського визвольного націоналізму та революційної ОУН є міра співпадання або розходження ідеологічних принципів, політичних і економічних платформ, стратегії і тактики боротьби, методів здобуття влади тощо.

32. В загальному, союзниками, співниками, партнерами ОУН у визвольній боротьбі та державотворчій діяльності можуть бути:

а) на внутрішньому фронті – всі політичні партії і громадські угруповання, українські патріоти національно-державницької орієнтації, що керуючись українською національною ідеєю, активно борються для українського національного відродження і побудови Української Самостійної Соборної Держави. Характер та обсяг співробітництва визначається Проводом ОУН на основі вище означеного ідеологічно-політичного критерія та значущості і масштабності спільних завдань;

б) на зовнішньому відтинку – політичні сили і громадські структури волелюбних народів, з якими нас єднає спільна мета побудови нового справедливого суспільного ладу епохи націй, боротьба за державність і незалежність проти всіх видів поневолення, визиску, дискримінації націй – імперіялізму, тоталітаризму, великодержавного шовінізму та експансіонізму; закордонні сили і чинники, які сприяють утвердженню та розвиткові української нації та держави.

33. Відношення революційної ОУН до створеного її волею Конгресу Українських Націоналістів – масової політичної партії, покликаної до життя задля об'єднання широкого кола націоналістів з метою розширення фронту українського націоналістичного руху – є і формується, як відношення спрямовуючої організації до керованої, з усіма наслідками, що з цього випливають. Співвідношення Організації та Конгресу, а також те, що Конгрес не заміняє Організації, підлягає доведенню до тих кіл суспільства, де цього ще не вповні усвідомлюють, а політичні противники намагаються внести дезорієнтацію.

34. Революційна ОУН в ідеологічному пляні чітко і однозначно розмежовується з демократами, але виступає за співпрацю усіх національно-державницьких сил у справі остаточної побудови УССД.

ОУН відмежовується від тих політичних сил в українстві, що називають себе націоналістичними, а насправді такими не є, і від тих, що підшиваються під ім'я Організації Українських Націоналістів, використовують у своїх корпоративних цілях ідеї українського націоналізму, пропагують ідеологічні засади та ведуть політику, несумісну з ідейно-політичними настановами ОУН, будучи насправді неонаціоналістичними.

35. *Український визвольний націоналізм* та революційна ОУН поборюють будь-які різновиди, сили і течії імперіялізму, особливо – російського неоімперіялізму, колоніялізму, великодержавного гегемонізму, експансіонізму, старшобратства, тоталітаризму, расизму, шовінізму, фашизму. Поборюємо залишки і рецидиви марксизму-ленінізму, ортодоксальний і неокомунізм, більшовизм та інші клясократичні теорії, що заперечують національний первень в життєдіяльності суспільства і примат життєвих інтересів нації в забезпеченні соціальної справедливості в державі. Змагаємось проти національного нігілізму, індіферентизму, національно безликого ліберального космополітизму, як засобів ідеологічного розбросання нації, виступаємо проти федералізму і регіоналізму, як каталізаторів сепаратизму і порушення цілісності унітарної Української Держави. Поборюємо безідейний, в тому числі – «чисто економічний» прагматизм, опортунізм та угодовство, пристосуванську філософію, як негідні позиції у державно-політичній та суспільній діяльності.

36. *Головним і найнебезпечнішим ворогом української нації і державності* був і надалі залишається російський імперіялізм, в яких формах чи під якими прапорами він не виступав би. Неоімперіялістична сутність та великодержавний гегемонізм за останній час все частіше, нахальніше та все більш відкрито проявляється у державній політиці Росії, особливо – щодо України, з якою вона

фактично проводить політику погано замаскованої, а то і явної «холодної війни». Наступ Москви на Україну тотальний – в галузях політики, економіки, через насаджування російської мас-культури, експансію російських засобів масової інформації в інформаційний простір України, послаблення її військового потенціалу, використання проросійської «п'ятої колони» для зросійщення нації, дестабілізації внутрішнього становища держави і через вплив російського православ'я, керованого владними структурами та спецслужбами Росії. Метою цієї політики є змінити духовість нації, добитись підпорядкування України Росії через втягування її у неоімперіяльні структури типу СНД, нав'язування нерівноправних політичних та військових угод, в тому й методами політичного та економічного тиску і шантажу. Агресивні збройні інтервенції Росії в державах, що постали на звалищах советоросійської імперії (Литва, Грузія, Таджикистан, Азербайджан) і, накінець, кривава агресія Росії та вчинений нею геноцид в Чеченії – ще більше розкрили і підтвердили загрозу російського неоімперіялізму для України і волелюбних народів.

37. Зважаючи на посилення неоімперських потуг Москви, відсутність в Росії впливових демократичних сил, які б могли і хотіли припинити ці потуги, беручи до уваги вкорінення у свідомості російського владного істеблішменту, в далеко переважаючій частині російського політикуму та суспільства успадкованої від віків великодержавної ментальности – український визвольний націоналізм та ОУН критично оцінюють ймовірність відмови «демократизованої» Росії від імперіялістичних намірів щодо України та інших волелюбних народів, що вирвалися з-під советоросійського гніту.

38. Організація Українських Націоналістів підкреслює, що єдиною оправданою формою міждержавних українсько-російських відносин можуть бути тільки двосторонні,

васмовигідні і рівноправні угоди на основі визнання незалежності, суверенітету, територіальної цілісності держави. ОУН виступає за те, щоб Україна негайно вийшла із неоколоніального СНД, не входила в ніякі над- і міждержавні утворення з участю Росії, бо в них, як показує історичний досвід, неминуче встановлюється гегемонія Москви, не забезпечуються національні інтереси України.

39. *Найнебезпечнішими ворогами української нації та державності в Україні є комуністичні сили та їх партії, проросійські імперсько-шовіністичні кола і середовища, що становлять опору російського неоімперіялізму на українській землі.* ОУН виступає за проведення міжнародного суду над комунізмом, КПСС/КПУ, за заборону державою партій і рухів, що діють на шкоду українській нації та державі, зокрема – за поставлення поза законом теперішньої КПУ, для притягнення якої до судової відповідальності є вагомі підстави.

Проти інтересів української нації діє також реакційна ліберально-космополітична олігархія, яка під личиною державних інтересів намагається творити політику і державу на свою подобу, нехтуючи українською національною ідеєю.

40. *В нашій боротьбі та діяльності розбудовуємо надійну опору в широких масах народу, охоплюючи всі середовища українського суспільства.* Враховуючи, що українська нація стала урбанізованою нацією – надаємо особливу увагу розбудові та зміцненню стратегічних позицій українського національного націоналізму в міському середовищі, в якому концентрується вагомá частина робітництва, студентства, наукових сил. Поряд з цим не меншу увагу надаємо політичній роботі на селі, яке завжди було і є джерелом національних традицій та допливу свіжих національних сил. В національно усвідомлюючій політичній і пропагандивній роботі враховуємо особливості характеру цільових середовищ, серед яких проводиться ця робота. Велику увагу присвячуємо

політичній праці на Закарпатті, Сході та Півдні України. Організація вестиме працю спрямовану на поширення ідеї і політичної плятформи українського націоналізму серед усіх існуючих політичних та громадських структур, національних та соціальних середовищ, за винятком тих, що виступають проти української державности, щодо яких застосовуватиме відповідні методи боротьби.

II. ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ДІЯЛЬНОСТІ

Українська національна ідея, розвиваючись і збагачуючись в ході історичного буття Нації, на сучасному етапі – в кінці XX ст. – розкривається у своїй багатогранності, як складний універсальний феномен національного буття, що охоплює його духово-інтелектуальні, морально-етичні, державно-політичні, соціально-економічні, конфесійні, інформаційні та соціально-психологічні аспекти. Забезпечення життєвих інтересів нації передбачає втілення національної ідеї в кожній із ділянок її життєдіяльності.

1. Генеральною метою українського визвольного націоналізму, як суспільно-політичного руху та революційної ОУН, як його авангарду є забезпечення вільного всебічного розвитку і повного самовияву творчих духових сил нації, утвердження її могутності і слави, багатства і добробуту в умовах державного життя, запевнення гідного місця і плідного співжиття в колі волелюбних народів світу.

2. В ієрархічній системі взаємопов'язаних цілей та напрямів державотворчої діяльності, спрямованої на здобуття генеральної мети – в Програмовому дереві цілей українського визвольного націоналізму – найвищі пріоритети належать двом головним цілям:

2.1. Побудова Української Самостійної Соборної Держави.

2.2. Розбудова української державницької нації.

Передумовою поступу на шляху побудови УССД є переможне завершення сучасної національної революції в

Україні з встановленням української за духом, суттю і орієнтацією державної влади, всеціло відданої служінню життєвим інтересам Нації. Для досягнення цієї мети необхідне в першу чергу нарощування потужності власних сил українського визвольного націоналізму; згуртування і залучення у визвольні процеси всіх національно-державницьких сил з метою нагромадження їх критичної маси й енергії, потрібних для перейняття політичної ініціативи; підготовка висококваліфікованих національно-державницьких, в тому й націоналістичних кадрів для заміни комуністичної та іншої реакційної бюрократії при важелях влади.

2.1. Для побудови Української Самостійної Соборної Держави революційна ОУН спрямовуватиме свої зусилля і сприятиме розвиткові державотворчих процесів у таких основних пріоритетних напрямках.

2.1.1. Внутрішня політика і державотворення:

а) націоналістичне ідеологічне і програмове забезпечення розбудови основ української державности з метою створення УССД, шляхом розробки і втілення нової ідеології державобудови на базі української національної ідеї та Постанов у цьому питанні Великих Зборів ОУН; боротьба за реалізацію націоналістичних програм державотворення у практиці державного будівництва в Україні;

б) утвердження Української Держави, як:

національної – якої структура, устрій та життєдіяльність відповідають притаманним державницьким традиціям, духовим рисам і життєвим інтересам української нації, що забезпечує її права, як титульної нації – історичного господаря своєї землі;

самостійної – якої сила і могутність опираються на власному інтелектуальному, економічному і військовому потенціалі, що забезпечує їй незалежність у проведенні політики і самодостатність народного господарства;

соборної – що охоплюватиме всі українські етнічні землі та дбатиме про розвиток світового українства в зонах національних інтересів України – українських діаспорах за кордоном;

демократичної – в якій суспільно-політичний лад оснований на принципах народовладдя і політичного плюралізму;

унітарної – з єдиною системою найвищих органів влади і управління; держави, яка не має у своєму складі самостійних державних утворень;

правової – в якій утверджено верховенство Закону і гарантуються Конституцією права громадян держави, незалежно від їх національності, раси, віровизнання, філософських переконань, майнового цензу, прийняті загальновизнаними документами світової громадськості;

християнської – в якій важливим суспільним чинником формування духовості нації є споконвічна в українському народі християнська віра;

європейської – що історично належить до спільноти європейських держав і розвиває всебічну співпрацю з націями і державами європейського континенту.

в) широке залучення у визвольно-державотворчі процеси і раціональна консолідація усіх політичних та громадських сил, що непохитно стоять на позиціях боротьби за побудову й утвердження УССД;

г) утвердження між державницькими націоналістичними і національно-демократичними силами взаємовідносин солідарності у боротьбі та праці, спрямованих на досягнення спільної мети – побудови УССД і всебічного розвитку української державної Нації; натиск могутньої, потужної коаліції національних державницьких сил змете з політичної арени комуністичні та інші реакційні сили;

г) проведення кадрової революції для утвердження при важелях державної влади націоналістичних та інших національно-державницьких сил шляхом витіснення і

сценування антидержавних, чужих національній ідеї комуністично-фашистичних, космополітичних, корумпованих, некомпетентних елементів та повсюдне відвоювання ключових владних позицій національно свідомими, відданими українській державницькій ідеї кадрами; українською державою повинна керувати українська влада;

д) реформування державних органів влади та суспільних інституцій з чітким націленням їх на національні пріоритети та наповнення їх діяльності українським національним змістом; добір кадрів за критеріями українського патріотизму, відданості українській національній ідеї, державницької постави, фаховості та системного мислення, чесності й порядності; скорочення роздутого адміністративно-управлінського апарату, скасування номенклатурних привілеїв чиновництва;

е) державні та громадські заходи: щодо забезпечення функціонування української мови як державної і засобу спілкування та інформаційного забезпечення на всіх рівнях державного і суспільного життя; щодо дієвої контролі за виконанням Закону про мови і припинення зворотньої, що набувається, хвилі зросійщення в усіх сферах життєдіяльності держави і суспільства;

є) визнання на державному рівні боротьби ОУН-УПА як справедливої національно-визвольної боротьби українського народу, з усіма політичними і юридичними наслідками щодо законних прав ветеранів ОУН-УПА та членів їх родин;

ж) національно-державницьки орієнтоване реформування і реорганізація правоохоронних органів та органів національної безпеки;

з) неутралізація і знівечення впливу розкладових антиукраїнських, антидержавних сил та елементів, «п'ятої колони» російського неоімпералізму; цьому мають сприяти такі заходи, як: притягнення до відповідальності осіб з комуністичної номенклатури, винних у злочинах КПСС-КПУ

проти українського народу; різке посилення відповідальності перед Законом за антидержавні політичні та економічні злочини; заборона Законом антидержавних, антиукраїнських організацій і угруповань з антилюдською ідеологією, в тому числі – гальванізованої неокомуністичної КПУ; загострення боротьби з організованою злочинністю та ін.;

Пріоритетними завданнями в області державотворення на найближчий короткотерміновий період є забезпечення дієвості нової Конституції, через ухвалення і введення в дію відповідних підзаконних актів; згуртування національно-державницьких сил для перемоги у наступних виборах.

2.1.2. Національне питання

В царині національної політики, зважаючи на руйнівні наслідки довголітнього застосування советоросійським імперським режимом гено-, етно- і лінгвоциду, обмеження прав вільного розвитку титульної-української нації, а також ряду національних меншин, що населяють Україну – добиваємось:

а) поряд із загальним забезпеченням конституційних прав розвитку української-титульної нації та національних меншин і етнічних груп в Україні –

б) безумовного забезпечення державою прав вільного розвитку української нації, її членів у всіх ділянках суспільного життя, особливо в тих регіонах, місцевостях і установах, де ці права досі дискримінуються; зокрема, забезпечення кількості українських шкіл пропорційно до чисельності українського населення у кожному з регіонів Держави;

в) аналогічного ставлення Держави до забезпечення цих же прав для національних меншин, що були дискриміновані комуністичним режимом і дискримінуються антидержавною бюрократією до сьогодні;

г) встановлення відносин миру, взаєморозуміння і співпраці усіх національностей, що населяють Україну, як співгромадян спільної для всіх Української Держави;

г) рішучого реагування державної адміністрації та правоохоронних чинників на зневажання честі та гідності української державної нації, державної національної символіки;

д) формування державної політики щодо сприяння національно-культурному розвитку етнічних меншин в Україні з врахуванням ставлення до українських меншин у відповідних державах-метрополіях; захист Української Державою прав українців у зарубіжних країнах.

2.1.3. Соціально-економічна політика

Виступаємо за створення міцної економічної бази незалежної Української Держави, ліквідацію системи командно-адміністративного управління економікою, за рішуче подолання економічної кризи та невідкладний перехід до соціальної ринкової економіки і, зокрема, за:

а) макроекономічну стабілізацію економіки, яка включає не лише фінансову стабілізацію монетаристськими методами, але й стимулювання виробництва і ринку інституціоналістськими методами з наданням більшої питомої ваги останнім; доповнення макроекономічної політики реформаторськими заходами на мікроекономічному рівні;

б) приватизацію державної власності в промисловості, торгівлі, сфері обслуговування та інших галузях народного господарства і створення сприятливих умов для вільного підприємництва; попередження і виключення приватизації підприємств компартійними, номенклятурними і мафійними елементами;

в) передачу у приватну власність землі та селянських дворів, з наданням приватним землевласникам на селі всебічної технічної та фінансової допомоги; відродження національної сільськогосподарської кооперації, як допоміжного чинника розвитку сільського виробництва;

г) демонополізацію через скасування монополії держави і недопущення монополії приватних власників, з метою забезпечення вільної конкуренції у ринковому середовищі;

г) державну власність на засоби виробництва і продукцію, що є стратегічно важливими з погляду забезпечення загальнонаціональних інтересів;

д) державне сприяння українському підприємцю і виробникові та розвитку, зокрема, малих і середніх підприємств;

е) стимулювання внутрішніх та зовнішніх інвестицій в українську економіку, як основну передумову припинення спаду виробництва, виходу з економічної кризи і створення умов економічного росту;

є) структурну перебудову економіки через пере-профілювання діючих і створення нових підприємств, орієнтованих на випуск конкурентоздатної продукції, в тому числі підвищеного попиту;

ж) прогресивну податкову політику для забезпечення росту виробництва і адекватного потребам наповнення державного бюджету;

з) поступову лібералізацію цін по мірі поступу оздоровлення економіки і зростання виробництва через встановлення цін в залежності від обсягів пропозиції і попиту;

и) рішуче обмеження і подолання економічного засилля та егоїстичних потуг старої та нової номенклатурної олігархії та клептократії, тіншових мафіозних структур;

і) заходи проти економічного колоніялізму, що намагається перетворити Україну на свою сировинну базу і ринок збуту власних товарів, в тому числі – продукції низької якості.

В царині розвитку галузей *національного господарства* обстоюємо:

а) пріоритетний розвиток таких життєво важливих галузей, як сільське господарство (включно з секторами переробки і збуту сільськогосподарської продукції); паливно-енергетична промисловість з використанням різних видів джерел добування і каналів постачання енергоносіїв для забезпечення енергетичної незалежності

України; самодостатній військово-промисловий комплекс, матеріально-технічну базу забезпечення Збройних Сил і обороноздатності України; космічне і ракетобудування, літакобудування, радіоелектронна промисловість, корабле- і приладобудування та інші галузі й виробництва, в яких Україна утримує або може здобути іноваційне лідерство на світовому рівні або вище нього; легка і харчова промисловість, промисловість будівельних матеріалів, яких найбільше торкнувся спад виробництва;

б) інтелектуалізацію суспільного виробництва через розробку і впровадження власними силами новітніх технологій, в тому числі інформаційних, зважаючи на те, що в наш час володіння новими технологіями, виробництво інформаційних продуктів стало передумовою самоутвердження і економічного процвітання держав, успішного протистояння зовнішньому інтелектуальному технологічному колоніалізму;

в) розробку і реалізацію короткотермінових програм автономного забезпечення країни продуктами харчування, енергією, конструкційними, будівельними матеріалами і хімічними матеріалами, сировиною, механізмами і шпальними частинами;

г) підвищення – в довготерміновій перспективі – ефективності українського народного господарства до рівня світових стандартів та його повну інтеграцію у європейську та світову економіку.

В галузі *соціальної політики* обстоюємо:

а) концепцію соціального ладу в Україні, що оснований на принципах солідарності, співвідповідальності громадян та соціальної справедливості, відповідно до яких громадянин має і виконує обов'язки перед державою і суспільством, а останні не меншою мірою сповняють накладені на них обов'язки перед громадянином;

б) створення державою своїм громадянам умов для користування політичними свободами та можливостями

вільної економічної діяльності, в межах дотримання ними соціальної справедливості і пошанування прав спів-громадян;

в) забезпечення прав громадян на працю за здібностями і на її оплату, достатню для нормального задоволення прожиткових і культурних потреб трудівника та його родини;

г) встановлення і дотримання достатнього рівня соціальної забезпеченості та захисту малозабезпечених верств українського суспільства (пенсіонерів, політв'язнів, в тому числі – ветеранів ОУН-УПА; одиноких і багатодітних матерів, інвалідів, учнів і студентів та ін.);

г) забезпечення права жінок на однакову з мужчинами плату за однакову працю; заборону праці жінок і дітей у складних умовах (важкі роботи, шкідливе здоров'ю виробництво) та в нічний час;

д) створення і розбудову трудівниками України вільних профспілок для захисту своїх економічних інтересів; поширення у профспілковому русі ідеї українського націоналізму, і, зокрема, його соціально-економічних постулатів.

Першочергове завдання соціально-економічної політики держави на короткотермінову перспективу вбачаємо у ліквідації економічної кризи, спаду виробництва, різкому зниженні інфляції для оздоровлення економіки, як-найскорішій ліквідації боргів держави перед громадянами щодо виплати заробітної платні, пенсій, стипендій, встановленні більш справедливого перерозподілу національних видатків з метою збільшення заробітної платні, пенсій та індивідуального споживання для виведення більшості українського народу із стану зубожіння, спричиненого економічним мародерством посткомуністичної політичної і господарської олігархії, і для врятування генофонду нації від економічного геноциду.

2.1.4. Наука, освіта і культура

В галузі науки:

а) вважаємо основним принципом її розбудови незалежність у творчих пошуках, спрямованих на збагачення скарбниці наукових знань;

б) наголошуємо на випереджувальному розвитку науки, що забезпечує розробку нею оптимальних напрямів перспективного розвитку всіх галузей життєдіяльності суспільства і торує шлях до лідерства національної науки у світовому вимірі;

в) змагаємось за утвердження української сутності та української державницької орієнтації національної науки, якої діяльність має бути присвячена національному суверенітету, духовому збагаченню і зміцненню української нації, розвитку народного господарства і забезпеченню добробуту громадян України;

г) обстоюємо орієнтацію держави і наукових інституцій при формуванні й фінансуванні наукових програм на національні пріоритети України та якнайповнішу її незалежність від імпорту закордонних технологій або ж обмін ними на взаємовигідних засадах;

д) обстоюємо політику в галузі національної науки, спрямовану на здобуття її пріоритету та лідерства у важливих галузях знань, її слави та міжнародного визнання у світовому співтоваристві націй.

Дальший розвиток і реформування національної науки повинен проходити в таких пріоритетних напрямках:

д) *кадрова складова науки*: проведення реформи кадрової політики та системи атестації наукових працівників для підвищення їх фахового рівня, звільнення національної науки від баласту малокомпетентного персоналу; широке залучення до наукової діяльності творчої молоді; сприяння примноженню інтелектуального потенціалу науки за рахунок повернення з діаспор учених-українців або залучення їх до розробки спільних наукових програм;

е) інформаційна складова науки: утвердження української мови, як основного засобу інформаційного забезпечення і ділового спілкування в українському науковому просторі; широке видання наукових монографій і періодики, написання дисертаційних робіт державною українською мовою; створення потужної української системи наукової і технічної інформації та належної національної патентної служби; повне забезпечення іноземною літературою і можливостями обміну науковою інформацією із зарубіжними науковими спільнотами та працівниками;

є) організаційна складова науки: державний протекціонізм, надання пріоритетності розвитку фундаментальних наук та гуманітарним наукам, в першу чергу – всім напрямкам україністики; демократизація наукових установ на основі утвердження пріоритетності українського національного патріотизму, компетентності, таланту, професіоналізму; сприяння діяльності громадських наукових установ і об'єднань (Наукове товариство ім. Т.Шевченка, Всеукраїнське наукове і професійне товариство ім. М.Міхновського та ін.); де бюрократизація науки через усунення командно-адміністративних методів управління наукою;

ж) матеріальна і технічна складова науки: забезпечення належного фінансування науки, достатнього матеріального забезпечення науковців, прискореного розвитку матеріально-технічної бази наукових закладів, зокрема, забезпечення їх сучасним обладнанням і приладами для наукових досліджень.

В галузі освіти:

а) реформування законодавчої, створення нової нормативної бази національної освіти (державні стандарти освіти для всіх рівнів навчання і напрямів його диференціації); перегляд діючих і підготовка нових навчальних планів і програм відповідно до вимог національної перебудови освіти;

б) створення необхідних передумов, розробка методик для формування національної свідомості, культури, засад християнської моралі з раннього дитячого віку і утвердження їх у духовості молоді подальших вікових категорій; розробка науково-методичної бази національно-патріотичного виховання на основі концепції національної освіти Г. Ващенко; відмова від засад і залишкових стереотипів т.зв. «радянської педагогіки», використання досягнень світової педагогічної науки;

в) ліквідація дефіциту національно-свідомих освітніх кадрів через: встановлення ефективної системи підвищення їх кваліфікації і, зокрема, викладачів середньої та молодшої вікових груп; оновлення викладацького персоналу вищих педагогічних закладів шляхом залучення до педагогічної роботи національно свідомих науково-викладацьких працівників університетів;

г) забезпечення пріоритетного бюджетного фінансування освіти у найближчі роки її реформування на достатньому рівні і достатньої оплати праці педагогічних працівників;

д) створення належної науково-методичної та поліграфічно-видавничої бази для забезпечення системи освіти новою навчальною літературою і прискорення відстаючого переведення навчально-виховного процесу на державно-українську мову;

е) рішуча ліквідація відставання і гальмування розвитку українських навчально-виховних закладів усіх рівнів у регіонах і місцевостях, де дискримінуються права українського населення на навчання дітей і молоді рідною мовою; дерусифікація україномовних дошкільних, середніх та вищих закладів;

ж) приділення уваги системі початкової військової підготовки із залученням до педагогічного корпусу викладачів із числа офіцерів – українських патріотів, і спортивно-патріотичному вихованню молоді;

з) усунення від керівництва усіма ланками освіти та від педагогічної роботи осіб, які скомпрометували себе

співробітництвом (чи зв'язками) з органами комуністичної влади або проявили себе, як противники української національної ідеї чи носії і розповсюдники антилюдських, антидержавних поглядів.

В царині розвитку культури виступаємо за:

а) утвердження української культури, як основи виховання громадян і способу життєдіяльності державних структур та всіх соціальних груп та прошарків національної спільноти; ми – за неповторно самобутню високу духову національну культуру українського війська, української дипломатії, українських підприємництва, учительства, молоді, яка має бути їх візитовою картою в усьому світі;

б) піднесення і розвиток української національної культури, відродження національних культурних традицій та їх оновлення в світлі духу сучасності шляхом цілеспрямованої діяльності освітньо-виховних установ, державних та громадських культурницьких організацій і засобів масової інформації;

в) відтворення у творчості діячів української культури (літератури, образотворчого, сценічного, музичного мистецтва та ін.) історичних подій та великого чину Героїв національно-визвольної боротьби, зокрема, найновіших часів;

г) ліквідацію занепаду української книговидавничої справи: суттєве збільшення державними і приватними видавництвами випуску книжкової, журнальної та іншої продукції українською мовою для належного забезпечення українського читача і подолання засилля чужомовних-російських видань;

г) державний протекціонізм для розвитку української національної культури; розробки державних програм розвитку усіх ділянок культури, їх належне фінансування і якнайшвидша реалізація, з наданням пріоритету програмам розвитку національної культури українського народу і тих національних меншин, яких культура понесла найбільші втрати від советоросійського етноциду;

д) державне сприяння діяльності творчих спілок, зміцнення їх матеріально-технічного становища, надання пільг при оподаткуванні; моральне і матеріальне стимулювання творчої праці діячів української культури і мистецтва; дієву організаційну і матеріальну державну підтримку їх діяльності в Україні та за кордоном, зокрема, в українських діаспорах;

е) захист національного культурницького простору від деструктивного впливу чужорідної, низькопробної культури і, зокрема –

є) рішуче поборювання і викорінення всіх наслідків та проявів російщення, большевицької антикультури, чужорідної споживацької масової чи безбожницької «культури», культу гедонізму, насильства, порнографії, що суперечать моральним засадам української духовости та стоять на перешкоді духово-культурній відбудові нації;

ж) введення законодавчих обмежень на даліше поширення російських та російськомовних антидержавних, низькопробних псевдокультурницьких видань та подібних видань іншими мовами; підвищене оподаткування на видання і розповсюдження російськомовних видань;

з) повне очищення державних установ культури від кадрів, що займаються антиукраїнською діяльністю і поширенням комуністичних, імпершовіністичних та інших реакційних поглядів.

2.1.5. Зовнішня політика

Україна, яка має понад тисячолітні традиції зовнішньо-політичної діяльності та всебічних взаємин з багатьма націями і державами світу, зокрема, на Заході та Сході, Півночі та Півдні європейського континенту, з відновленням державної незалежності в 1991 р. стає вагомим чинником міжнародної політики. Сьогодні в міжнародному співтоваристві націй і держав шириться свідомість того, що завдяки її ключовому геополітичному положенню, історичним традиціям, потужності людського,

науково-інтелектуального, промислового та військового потенціалу – Українській державі, одній з найбільших в Європі й світі, належить важлива роль у забезпеченні миру і стабільності в європейському та світовому вимірі.

В галузі зовнішньої політики ОУН обстоює і виступає за:

а) спрямованість міжнародної політики Української держави на забезпечення життєвих інтересів Нації шляхом налагодження і підтримання мирної і взаємовигідної співпраці з іншими державами на основі поваги і не порушення державного суверенітету та встановлення відносин суверенної рівності; здобуття і утвердження гідного місця України в міжнародному співтоваристві;

б) утвердження у зовнішній політиці України незалежницьких позицій держави, в опорі на власні сили, гарантією чого має бути забезпечення належного рівня наукового, інформаційно-технологічного, промислового і військового потенціалу Нації; зовнішня політика України не повинна залежати від внутрішнього чи зовнішнього співвідношення політичних сил;

в) орієнтацію, поряд із зовнішньо-політичним забезпеченням життєвих інтересів Нації, на затвердження нової справедливої світобудови епохи націй і національних держав, із дотриманням принципів: суверенної рівності всіх держав, територіальної цілісності, взаємного невтручання у внутрішні справи, мирного врегулювання міждержавних конфліктів, міжнародної взаємовигідної співпраці, визнання права народів на державне самовизначення; допомоги з боку світового співтовариства народам, що стають на шлях самостійного державного життя; протидії будь-яким проявам імперіялізму, колоніалізму, тоталітаризму у міжнародніх відносинах України і всіх народів у без'ядерному світі;

г) розробку і послідовне втілення у міжнародніх відносинах чіткої стратегічно і тактично обґрунтованої зовнішньо-політичної доктрини світової політики України;

г) рівноправне і взаємовигідне співробітництво з усіма державами світу, що визнають і трактують Україну, як самостійного, незалежного суб'єкта міжнародного співтовариства і, зокрема: ефективну зовнішньополітичну діяльність України по геополітичних осях Схід-Захід та Північ-Південь, і зокрема в стратегічно пріоритетних для неї регіонах, таких як території Європейського Союзу, Центральної Європи (Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина), держав колишнього СРСР, по осі Північ-Південь у державах Прибалтики, Чорно- і Середземномор'я з метою налагодження і розвитку всебічного мирного співробітництва, в тому й – у питаннях європейської безпеки; дальший розвиток співпраці України з європейськими і міжнародними чинниками співробітництва та безпеки (ОБСЕ, Рада Європи, «Партнерство заради миру» та ін.) з перспективною метою інтеграції у систему європейського і світового співробітництва та європейської, трансатлантичної (НАТО) і глобальної безпеки; взаємовигідне співробітництво з США у питаннях розвитку економіки і розширення системи міждержавної безпеки;

д) у відносинах з Росією і створеними та здомінованими нею над- та міждержавними структурами такими як СНД, МПА і подібні: формування українсько-російських відносин на основі взаємних вигоди та поваги до незалежності, суверенітету з виключенням з боку Росії великодержавного імперського гегемонізму та «старшобратства»; домагання: виводу з території України російських військ, в тому й російської Чорноморської фльоти; відшкодування Росією (як наступницею СРСР) всіх втрат, завданих нею Україні за роки панування советоросійського режиму над українськими землями; повернення Росією Україні українських національних культурних цінностей, вивезених з України; справедливого остаточного розподілу власності колишнього СРСР; в подальших міждержавних відносинах – вихід України з СНД, утримання від за-

тягування її у будь-які опановані Росією міждержавні структури;

е) розвиток взаємовигідних партнерських відносин з Молдовою, державами Кавказького регіону і Центральної Азії та співпрацю з суб'єктами Російської Федерації, що прагнуть до державної незалежності (Татарстан, Ічкерія, Інгушетія, Якутія-Саха й інші);

є) утвердження на території колишнього СРСР самостійних національних держав, припинення російської неоколоніальної політики й утворення демократичної держави російської нації в її етнографічних межах;

ж) виведення на більш високий рівень відносин і співпраці України з державами Близького Сходу, Тихоокеанського регіону Азії (Японія, Індонезія та ін.), Латинської Америки (Бразилія, Аргентина);

з) утвердження в цілому світі поваги і прихильності до України, поширення її слави, як великої європейської держави; приборювання і викорінення українською дипломатією джерел і засобів антиукраїнської інформації та пропаганди, яку розгорнули за кордоном ворожі Україні, головню російські державні, громадсько-політичні чинники і ЗМІ;

и) сприяння міжнародній співпраці України в галузі культурного обміну та спорту;

і) кадрова реорганізація дипломатичних служб України з посиленням їх спеціалістами національно-державницької орієнтації; звільнення дипломатичного корпусу України від чужих українській ідеї кадрів;

В царині зовнішньо-політичної діяльності українських національно-державницьких громадських та громадсько-політичних організацій та відповідних міждержавних структур виступаємо за:

ії) розширення діяльності визвольного фронту волелюбних народів в особі АБН;

йй) розбудову співпраці з українськими організаціями в діаспорах, з прихильними нам партіями і громадськими організаціями інших держав;

к) прискорення справи розслідування злочинів комунізму і виконання Міжнародного суду над КПСС/КПУ.

2.1.6. Національна безпека

На сьогоднішньому етапі Україна має достатній людський, науково-інтелектуальний, економічний потенціал, який, при умовах виходу із теперішньої політичної та економічної кризи і раціонального державницького господарювання, консолідації сил громадянства навколо української національної державницької ідеї може забезпечити належні умови для розвитку і добробуту Нації. Проте, стан системи національної безпеки України, яка повинна гарантувати збалансований всебічний розвиток української Нації та міць і обороноздатність Держави у теперішній час не можна вважати задовільним. При цьому стратегічне становище України ускладнено тим, що досі не перестали існувати джерела загрози національній безпеці України, головне – з боку Росії (політична «холодна війна», розв'язана державними чинниками, економічна, інформаційна агресія, військова присутність Росії в Україні, внутрішня диверсійна діяльність проросійської, проімперської «п'ятої колони»), а це дестабілізує внутрішнє і зовнішнє положення, безпеку України. До того, посткомуністичні владні чинники в Україні допустилися відомих шкідливих дій у внутрішній політиці (як гальмування і припинення національно-державницької розбудови Українських Збройних Сил) та на зовнішньо-політичному відтинку (зниження рівня обороноздатності Української держави внаслідок укладення не вигідних для України, нерівноправних міжнародних угод). В країні досі існує напружена соціально-економічна ситуація, зберігається загроза від дії шкідливих техногенно-екологічних факторів. В таких умовах гарантією збереження національної безпеки має бути тільки комплексний, системний підхід, який дає можливість розгорнути всі напрями, задіяти всі чинники національної

безпеки. Тому виступаємо за створення системи національної безпеки України, яка охоплювала б усі її види, такі, як воєнна державна, економічна, соціальна, екологічна та інформаційна безпека. Всі вони є високопріоритетними і тільки в комплексі забезпечують повний захист життєвих інтересів Нації. Виходячи з цього, у розвитку української системи національної безпеки вважаємо необхідним:

а) воєнна безпека: розбудову потужних українських Збройних Сил, здатних власною міццю нанести нищівний непоправний удар і знешкодити будь-якого агресора; для цього потрібне реформування Збройних Сил в таких основних напрямках: створення української за духом і цільовою орієнтацією національної Армії; забезпечення незалежності Армії і, зокрема, її матеріально-технічного оснащення, від сторонніх (російських неоімперських) чинників; спрямування вектора військової зовнішньої політики в напрямі інтеграції в європейську систему безпеки і побудови стратегії безпеки й оборони Української держави в опорі на власні сили (пріоритетний напрям) та зміцнення співробітництва з партнерами по розширеному НАТО.

Головними завданнями військової реформи в Україні повинні бути:

- в галузі ідеологічного забезпечення: виховання високої національно-державницької свідомости військових на основі відновлення у Збройних Силах славних історичних бойових традицій Українського війська, зокрема, часів національно-визвольної боротьби ХХ ст. (Армія УНР, Січові Стрільці, УГА, Українська Повстанська Армія);

- в галузі матеріально-технічного забезпечення: встановлення належного рівня бюджетних асигнувань на оборону (в Україні вони становлять 1% від валового національного продукту і 4,6% від доходів бюджету, в той час, як в Росії асигнуються відповідно 6 і 27,7%); створення в Україні (незалежно від розвитку інших галузей економіки) автономного військово-промислового комплексу на основі

підприємств із замкнутим циклом виробництва основних видів військової техніки; оснащення Збройних Сил всіма видами високоточного, високотехнологічного озброєння 7-8-го поколінь, яке відіграє під сучасну пору важливу роль у веденні військових операцій; належне і достойне українського командира і вояка соціальне забезпечення військових;

– в галузі кадрового забезпечення Збройних Сил: переатестація керівних кадрів центрального апарату Міністерства Оборони, Генерального штабу, командного складу Збройних Сил, МВС, СБУ, Національної Гвардії та Прикордонних військ за критеріями державницької позиції, професіоналізму та вільного володіння українською мовою; створення дієвої системи підготовки національно свідомих військових кадрів, підготовка національно свідомої молоді до навчання у вищих військових закладах, служби в Українських Збройних Силах, військово-патріотичне її виховання на основі ідеології українського націоналізму і прагнущих військових традицій Українського війська всіх часів.

Історичний досвід національно-визвольних змагань вказує, що наріжним каменем незалежності Української держави завжди була і є наявність міцної патріотичної Армії.

б) державна безпека: недопущення або знівечення спроб втручання зовнішніх сил у внутрішні справи України та спроб порушення її територіальної цілісності або державного кордону; вступ України у системи глобальної, трансконтинентальної або регіональної європейської безпеки, як рівноправного учасника: забезпечення внутрішньої стабільності держави в етнічній, соціальній та конфесійній сферах та додержання засад Конституції, законодавства і правопорядку;

в) економічна безпека: обмеження і недопущення внутрішньої та зовнішньої економічної агресії, експансії та тиску ворожих, чужих українським національним інтересам (головно – російських) сил в народне господарство України, яке має своїм наслідком встановлення

контролі російського капіталу над важливими секторами економіки і підприємствами та витіснення українського підприємництва на другорядні позиції або поза межі цивілізованого ринку; недопущення протизаконного вивозу з України матеріальних цінностей та фінансових ресурсів; ліквідація економічної злочинності;

г) *соціальна безпека* має ґрунтуватися на створенні соціальної ринкової економіки, ефективному соціальному захисті та охороні здоров'я громадян;

г) *екологічна безпека*: державні заходи щодо ефективної охорони навколишнього середовища, переведу виробництва на екологічно чисті і безпечні технології, зниження техногенного навантаження на довкілля, обмеження згубного впливу на людей і природу Чорнобильської ядерної катастрофи; зниження кількості екологічно небезпечних підприємств і технологій; недопущення ввозу в Україну небезпечних для населення і довкілля речовин, матеріалів та технологічних способів;

д) *інформаційна безпека*: державний захист українського інформаційного простору: від деструктивної дії всіх видів засобів масової інформації та пропаганди, здійснюваної внутрі та ззовні України антиукраїнськими, головно – проросійськими імперськими силами; від засилля в інформаційному просторі масових російськомовних газетних, журнальних та інших видань, зокрема – видань антидержавного штибу; розширення українського інформаційного простору за межі України шляхом входження України в світовий інформаційний ареал; посилення українськими ЗМІ об'єктивної інформації про Українську державу, спрямованої на Край та закордон; утвердження в інформаційному просторі України української ідеї, мови, культури.

2.2. Розбудова української державницької нації

В суспільних політичних системах функції забезпечення всебічного розвитку суспільства виконують держава і

суспільні організації (політичні партії, громадські організації, рухи та ін.), причому важливу роль грає в цьому відношенні держава як базовий-організуючий і регулюючий інститут політичної системи. Під сучасну пору державна адміністрація в Україні, здомінована (за винятком ряду областей і регіонів) силами ворожими або байдужими чи – «в кращому разі» – ще не готовими сприйняти українську національну ідею, нездатна забезпечити розбудову суспільства, і в першу чергу – титульної нації в дусі цієї ідеї, яка є єдиним вірним дороговказом розвитку української національної спільноти. Тому в перехідному періоді державобудови, поки в державі не настане українська влада, яка на належному рівні братиме участь як базовий інститут українського суспільства у всебічній розбудові нації, в тому – її духово-культурному розвитку, ідейно-політичній державницькій орієнтації – простає роля та відповідальність національно-державницьких суспільних організацій, і в першу чергу сил українського визвольного-державотворчого націоналізму, як прапороносця української національної ідеї. Виходячи з цього, революційна ОУН виділяє такі пріоритетні напрями розбудови української державницької нації, суспільства, і, зокрема, українського націоналістичного руху.

2.2.1. Підвищення й утвердження національно-державницької свідомості всього українського народу:

а) дальший розвиток теорії українського націоналізму (з врахуванням завдань і досвіду сучасного етапу державотворення);

б) вдосконалення форм і методів ідеологічно-політичної роботи, в тому – поборювання ворожих ідей (контр-пропаганда);

в) широкомаштабне поширення ідеології українського націоналізму.

2.2.2. Розбудова кадрової складової українського визвольного націоналізму:

а) розбудова (якісна, кількісна) мережі Організації в усіх середовищах національної спільноти;

б) витворення і розбудова націоналістичної, державницької еліти в усіх середовищах суспільства (адміністративно-управлінської, підприємницької, робітничої, землеробської, військової, науково-творчої, дипломатичної еліти та ін.), забезпечення її високих державотворчих якостей і політичної культури;

в) розбудова і розгортання масових організацій, співпрацюючих з Організацією і українським визвольним націоналізмом як суспільно-політичним рухом;

г) розбудова захисних структур українського визвольного націоналізму і революційної ОУН.

2.2.3. Розвиток національного інформаційного простору:

а) розширення інформаційного простору українського визвольного націоналізму через примноження власних газетних і книжкових видавництв, власних аудіовізуальних засобів масової інформації;

б) активне використання існуючих державних і приватних видавництв та ЗМІ;

в) всебічне сприяння розвитку державних та приватних ЗМІ в напрямі їх національно-державницької орієнтації та наповнення українським змістом.

2.2.4. Політично-масова і культуротворча робота:

а) вдосконалення (урізноманітнення, усучаснення) форм і методів, розробка програм масової та індивідуальної ідеологічно-політичної роботи по підвищенню національної свідомості і формуванню державницької поведінки в різних середовищах національної спільноти з врахуванням їх особливостей і застосуванням різних каналів інформації та пропаганди (конференції, семінари, віча, прес-конференції, культурно-масові заходи й ін.);

б) посилення ідеологічно-політичної роботи і пропаганди в усіх середовищах суспільства шляхом масових заходів та безпосередньої індивідуальної роботи з людьми та малими групами;

в) боротьба за повсюдне утвердження української мови, українських національних традицій в українських родинях, в щоденному побуті та суспільному житті;

г) утвердження в українській національній спільноті національної гідності, життєстверджуючої волі, свідомости власної сили і невмирущої сили Нації, впевнености в остаточній перемозі української державницької національної ідеї та у великому майбутньому української Нації; викорінення залишків (у частини українського суспільства) комплексу меншевартости, національного шітілізму; як допоміжний напрям – поширення наших ідей, роз'яснення нашого політичного становища в середовищах національних меншин;

г) активізація нашої політичної праці в масових громадських організаціях (Товариство української мови «Просвіта», Союз Українок, спілки творчих працівників культури – літератури і мистецтва, фермерські об'єднання, спортові організації та ін.) з метою більш повного їх залучення у процес національного відродження і розбудови нації;

д) посилення ідеологічної виховної роботи в середовищі української молоді і вдосконалення форм і методів праці з дитячими, юнацькими і молодечими національно-патріотичними організаціями (СУМ, ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери, «Пласт» та ін.);

е) утвердження ролі релігійного християнського виховання молоді, ролі християнської віри і діяльності традиційних українських Церков у справі розбудови української нації і всього суспільства;

є) політична та культурно-освітня праця над відновленням і зміцненням українського духу в діаспорах, особливо на українських етнічних територіях за кордоном і допомога у справі розвитку національної свідомости, культури, освіти, зокрема – українським спільнотам в Росії та Азії.

2.2.5. Організаційно-політична й економічна діяльність:

а) зміцнення консолідації здорових сил українського визвольного націоналізму під егідою революційної ОУН;

б) пошук шляхів та форм партнерства і співпраці поміж націоналістичними та іншими національно-державницькими силами з метою зміцнення потужності всіх державницьких сил (при збереженні їх організаційної самостійності) і перейняття політичної ініціативи;

в) структурна розбудова української національної спільноти шляхом створення і/або зміцнення потужних верств українського, державницьки орієнтованого підприємництва, робітництва, селянства (фермерства) та ін. і розвитку їх організаційних форм;

г) організаційна діяльність щодо активізації широких кіл національної спільноти в масових громадсько-політичних заходах, спрямованих на утвердження і захист української державности, національної і соціальної справедливості, громадянських прав і в добродійних та інших суспільних заходах, які згуртовують націю навколо української ідеї, загартовують патріотичного духа і державницьку волю та свідчать про мобілізаційну готовність суспільства; раціональне поєднання: масової політичної діяльності з малими формами політичної роботи, явної та неявної революційної діяльності, парламентської боротьби – з позапарламентськими її формами, тобто – використання всіх наявних, створення нових можливостей, форм і методів боротьби і праці, спрямованих на досягнення наших цілей;

г) розбудова потужної економічної (власні підприємства, фінансово-банківські установи, фонди та ін.) і матеріально-технічної (власні поліграфічно-видавничий комплекс, комп'ютерна техніка, засоби транспорту і зв'язку тощо) бази українського визвольного націоналізму, як суспільно-політичного руху;

д) розробка програм, здійснення організаційних заходів щодо збереження і відновлення генофонду української

нації через поліпшену охорону здоров'я, ефективний захист від дії шкідливих техногенно-екологічних факторів та всебічний розвиток її духової і фізичної сили й культури.

*

Український визвольно-революційний націоналізм, вступивши в період відродження державности в Україні початку 90-х років, відновлює вперше після 1941 року (УДП) та 1944 року (УГВР) якості безпосередньої державотворчої сили, активно займається процесами державного будівництва, з метою виповнення їх українським змістом і забезпечення життєвих інтересів Нації. Сучасний український визвольно-революційний, державотворчий націоналізм і його провідна сила – Організація Українських Націоналістів, маючи перед собою завдання побудови Української Самостійної Соборної Держави та всебічного розвитку української нації, впевнено крокують у близьке і далеке майбутнє.

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ОУН

Стратегія і тактика Організації Українських Націоналістів ніколи не визначалися її власними інтересами, а завжди і виключно – інтересами нації. У боротьбі за найвищі цілі нації – її свободу, незалежність, державність – Організація втратила тисячі своїх найкращих членів, чим здобула собі довір'я національно пробудженого народу, славу послідовного, безкомпромісного і жертвовного борця за виконання заповітів мертвих, інтереси живих і достойне майбутнє ще не народжених українців.

I. На сьогоднішньому етапі відродження і розвитку Української Нації головною метою ОУН є збудувати Українську Самостійну Соборну Державу (УССД).

II. Другою, не менш важливою метою ОУН, як організуючої сили українського націоналістичного руху, є відродження нації, її розбудова – утвердження в ній національної свідомості і віри у власне майбутнє, об'єднання її спільною волею і владою у відстоюванні національних інтересів. ОУН змагає до процвітання української держави серед найрозвинутіших спільнот світу, до досягнення величі Української Нації.

III. Осягнення мети, яка є перед Українською Нацією в цілому та націоналістичним рухом зокрема, ставить перед Організацією Українських Націоналістів ряд стратегічних та тактичних завдань.

1. Здобуття влади та опанування політичного простору України

Здобуття влади українськими націоналістичними, державницькими силами здійснюватиметься поетапно як у змісті політичних процесів, так у часовому вимірі. Найважливішим завданням є опанування двох основних гілок влади: виконавчої вертикалі – президентської та її представників у регіонах, законодавчої – від парламентської більшості у Верховній Раді до обласних, міських та районних представницьких органів. Забезпечення судової як і інших гілок влади національними кадрами має здійснюватись державною кадровою політикою із дотриманням таких принципів: порядність, патріотизм, фаховість. Ключові посади у владних структурах мають бути опановані українськими націоналістами.

а) Для якнайшвидшого здійснення програм і завдань української революції президентом України повинен стати український націоналіст.

В сьогодишніх обставинах тактика націоналістичного руху має полягати у пошуках і підтримці кандидата в президенти України, який би відповідав наступним критеріям: твердий державник, український патріот,

компетентна і вольова особа, здібна завоювати авторитет серед більшості виборців.

При кожних наступних виборах організовані націоналісти мають підтримувати кандидата із програмою націоналістичного руху – аж до забезпечення перемоги.

б) стратегічним завданням націоналістичного руху в представницьких органах влади є опанування парламентської більшості, яка підтримала б політику уряду з національною програмою.

Слід врахувати, що значну консолідуючу роль в парламенті мають забезпечити члени ОУН як з окремого партійного списку, так і члени ОУН з інших партій і фракцій.

в) Важливим є максимальна присутність організованих націоналістів у представницьких органах місцевого самоврядування і на посадах голів міських та сільських рад.

З огляду на об'єктивні передумови: господарсько-економічну спадщину постсовєтського суспільства, темпи політичного та соціального структурування, зміну поколінь, поступовий ріст національної свідомості, повне опанування владою звершення Національної Революції ймовірно на початку ХХІ століття. Такий розвиток є найбільш об'єктивним за умови поступового, послідовного підходу українського суспільства до своєї революції.

Організовані українські націоналісти мають бути готові діяти в інтересах нації при будь-яких варіантах розвитку подій.

2. Стратегія пропаганди та інформації

Потреба національної ідеї в Україні як надихаючої сили для самостійного буття українців, забезпечення розвою і процвітання Нації, а отже свободи кожного її члена, все більше виявляється у сьогоднішньому політичному, економічному та духовному житті.

Сьогодні національний зміст мало представлений в інформаційному просторі України.

Стратегічні завдання організованого націоналістичного руху на цій ділянці:

а) освоїти інформаційний простір в Україні, витіснити з нього чужі, ворожі чинники, перенести національного змісту інформацію в усі терени проживання та діяльності української нації. Усунути із суспільної свідомості негативні стереотипи про українські національно-визвольні змагання, ОУН-УПА, націоналізм. Донести до якнайширшого загалу програмові засади українського націоналізму, свою правду, утверджуючи національну ідею;

б) просвітницький характер видань націоналістичних формацій доповнити концептуальними, аналітичними матеріалами. Підвищити роль газет, як організаційних чинників, які формували б націоналістичне середовище і стали фактором політичної боротьби;

в) організувати теле- і радіостудії та активно поширювати аудіо-і відеоматеріали;

г) створити загальноукраїнську популярну газету націоналістичного напрямку із тиражем понад 100 тис. примірників;

г) забезпечити діяльність видавництва для регулярного випуску націоналістичної літератури;

д) налагодити мережу серед журналістів, освітян та діячів науки й культури патріотичного спрямування і симпатиків націоналістичного руху.

3. Забезпечення економічних та соціальних реформ в інтересах українського народу

Проведення економічних та соціальних реформ має забезпечити декомунізацію, деколонізацію України та утвердження соціально-ринкової економіки в опорі на власні сили української нації.

При цьому націоналістичний рух має здійснити справді історичну місію:

а) забезпечення власністю української людини і народу в цілому;

б) законодавче сприяння національному підприємству;

в) справедливу приватизацію;

г) забезпечення заможного життя і соціальної справедливості для всіх верств української нації.

4. Стратегічні завдання розбудови організаційних структур

Стратегія створення, поширення і введення в дію організаційних структур повинна передбачати:

а) невинне поширення клітин Організації по всіх теренах України та у Східній діаспорі. Методи дії Організації пристосовуються до умов на кожному терені. Довголітні члени Організації Українських Націоналістів продовжують свою політичну діяльність як члени Братства ОУН-УПА, в Конгресі Українських Націоналістів або ж інших політичних чи громадських формаціях;

б) особливо важливе забезпечення будівництва структур Організації по вертикалі – опанування суспільної ієрархії, її ключових інституцій: гілок влади, партій, громадських організацій. Керуючись націоналістичними критеріями, кооптувати еліту українства, яка заново формується – парламентарів, управлінців, правників, підприємців, журналістів, громадських діячів;

в) розвиток діяльності ідейно споріднених громадських організацій, які об'єднують науковців і фахівців (Товариство ім. М.Міхновського), педагогів (Товариство ім. Григорія Ващенка), ветеранів національно-визвольної боротьби (Братство вояків ОУН-УПА), військовиків (СОУ), жіноцтво (ЛУЖ), профспілки, молодь (СУМ, ЛУМ, ТУСМ, ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери).

г) розгортання роботи Конгресу Українських Націоналістів, який є основним репрезентантом політичної діяльності парламентського типу для Організації. Максимальні зусилля Конгресу слід спрямувати на створення

осередків у селах, роботу з молоддю, військовиками, робітництвом.

Одним з головних завдань при будівництві структур Організації є забезпечення їхньої згуртованості за принципами: ідеалізму, єдності, відданості справі, добору характерів.

Для забезпечення дисципліни і виконності, усунення явищ неузгодженості, самодіяльності слід ввести затверджену систему карності.

5. Стратегічні завдання щодо політичних сил та факторів, які діють в Україні

а) Державницькі, національно-демократичні, патріотичні сили.

Політичні партії, громадські організації національно-демократичного напрямку (НРУ, УРП, ДемПУ, ХДПУ, УКРП, ТУМ «Просвіта», СОУ, Українське Козацтво), партійно-державницького (ДСУ, ОУН(м), ОУНвУ) формувались і діють без глибинних ідеологічних засад, часто спорадично, стихійно. Соціальна база, на якій вони зростають і електорат – частина народу-виборців в незначній мірі різняться від суспільної бази і електорату політичної структури Організації – Конгресу Українських Націоналістів. Завданням організованих націоналістів є опанувати на першому етапі цей електорат і відстоювати його інтереси в парламенті.

Значна кількість рядових членів, активістів в осередках та районних проводах, окремі керівники в областях та центральних проводах цих об'єднань симпатизують ідеям націоналізму, визнають себе націоналістами і в перспективі спроможні приєднатися до організованого націоналістичного руху. Слід посилити індивідуальну працю в низових ланках цих організацій – національна демократія спроможна прийняти націоналістичну ідеологію.

Період «статус кво», – теперішній майже 2-3 роки незмінний стан чисельності у перерахованих організаціях,

не може тривати довгі роки. Можливості фінансування, втрата соціальної бази внаслідок структурування суспільства, невдачі у виборчих кампаніях, розколи, кризи, які вже тривають роками в національно-демократичному виборі, мають призвести до утворення блоку – державницького фронту, націонал-демократів і націоналістів довкола Організації Українських Націоналістів та її утвердження у політичному спектрі до кінця століття.

б) Лібералізм, космополітизм.

Лібералізм, особливо в його космополітичній формі широким потоком поширюється із Західного світу у вигляді вивищення прав особи над правами нації, утвердження вартостей індивідуалізму та гедонізму.

Націоналістичний рух має нагоду використати антикомуністичний потенціал ліберальної течії, спільно утверджуючи цивілізовані норми правової держави але не допускаючи вихолощення її національного українського змісту. Космополітизм в Україні не має соціальної бази і глибокого ґрунту в українській свідомості. Його носіями є в основному представники етнічних меншин і зде-націоналізовані представники владних та бізнесових структур, які замість збіднілого московського господаря шукають господаря на Заході. Слід коректно, але рішуче опонувати лібералам на політичному та ідеологічному відтинках, задіюючи потенціал національної демократії.

в) Комуністичні та прокомуністичні сили

З огляду на свою ідейно-теоретичну базу, антиукраїнську, антилюдяну практику комунізм, за висловом Степана Бандери, є противний духові української нації. Комуністичний режим був накинтий Україні шляхом збройної агресії. ОУН – єдина українська сила, яка послідовно борювала міжнародній комунізм, особливо його російський імперіалістичний загін.

До антикомуністичного фронту слід залучати всі сили: партію влади, ліберальний та націонал-демократичний

напрямки, крайніх правих. Слід використовувати навіть незначні можливості протистоянь між соціалістами і проросійськи налаштованими комуністами, червоними головами колгоспів і підприємницьки зорієнтованими «аграріями за реформи».

Головними завданнями є:

а) добитись суду над злочинною діяльністю КПСС. Притягнути до відповідальності осіб, які вчинили злочини проти українського народу;

б) прийняти закон про люстрації. Особи з компартноменклятури не мають права займати керівних посад в Українській державі;

в) заборонити діяльність компартії в Україні;

г) вести активну протикомуністичну пропаганду, здійснювати інші види націозахисної діяльності.

г) Російський фактор та проросійські чинники.

Важливим фактором впливу у процесі державобудування в Україні є позиція російської та інших етнічних меншин. Оголошувана у ЗМІ чисельність росіян в Україні – біля 12 мільйонів – є пропагандивним перебільшенням: ця цифра отримана шляхом штучного вписування до цієї меншини українців та осіб із змішаних шлюбів.

Політика націоналістів не повинна підштовхувати до поділу суспільства за національною ознакою, але, для безумовного встановлення національної і соціальної справедливості, слід ліквідувати всі несправедливі набути від советомосковської системи привілеї для деяких меншин, особливо російської, які ще зберігаються і обмежують права титульної – української нації. Її права і права етнічних меншин повинні строго регламентуватися Конституцією і відповідними підзаконними актами. Слід концептуально і доступно, масово ширити критику російських імперських ідей та історії, імперської антиукраїнської практики. Відмежовувати суспільну думку від стереотипів «дружби трьох народів», «старшого» і «молодшого» брата, «слов'янської єдності», «щастя» життя у великій імперії.

Необхідно:

- відслідковувати, документувати, систематизувати й аналізувати антиукраїнську діяльність;
- обов'язково публічно поборювати прояви діяльності цих сил під час виборчих кампаній, на мітингах, засобами преси;
- організовувати судові позови, депутатські запити;
- працювати персонально із окремими особами.

Стратегічною лінією організованого націоналістичного руху є опертя на власні сили українського народу. Програма ОУН і чисельних її політичних та громадських формацій має за мету поетапне відродження національно-державницької свідомості в різних регіонах, суспільних верствах і поколіннях. Українці мають самоусвідомлювати себе, нація має пройти духове відродження, внутрішнє очищення і оновлення.

XXI століття не передбачає настання вселенської гармонії між державами, геополітичними просторами чи народами при всьому намаганні та добрих намірах провідних розвинутих націй. Українцям не раз доводилось потрапляти в жорна історії, не виступаючи окремішньою силою, переживати жорстокі катаклізми і втрати. В умовах глобальної чи навіть регіональної кризи нам ніхто не допоможе і не поспівчуває.

Темпи самоорганізації нації мають прискорюватись, вихід її на історичну арену як оновленої молодогої потуги, з якою рахуються близькі і далекі сусіди, має відбутись в наслідок націоналістичної праці і завершитись духовою Українською революцією.

ФОРМИ І МЕТОДИ ДІЯЛЬНОСТІ ОУН НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

1. Період боротьби за незалежність

На Першому Великому Зборі Організації Українських Націоналістів, що відбувся 67 років тому, тогочасні речники всіх тих націоналістичних організацій, які покликали до дії ОУН, узгіднили, що «Український націоналізм є духовий і політичний рух, що зродився з внутрішньої природи Української Нації в час її зусильної боротьби за підстави і цілі творчого буття», а Українська Нація – «...вихідне положення кожної чинности та метове назначення кожного прямування українського націоналізму» і «найвищий тип органічної людської спільноти, що при найбільшій своїй психологічній та суспільній зрізничкованості має свою одну внутрішню форму, витворену на ґрунті подібного природного положення, спільного пережиття історичної долі та невпинного стремління здійснитися в повноті силової натуги» як в ідейно-культурному та цивілізаційному сенсі, так і в державному завершенні, бо якраз «державна форма життя найвимовніше potwierджує конкретне змістовлення чинного характеру національної ідеї» і лише «через державу стає нація повним членом світової історії» з усіма необхідними для цього внутрішніми і зовнішніми атрибутами історичного підмету*.

Прийнявши необхідні постанови про устрій держави, до боротьби за яку входили у внутрішньо-український і міжнародній світ український націоналізм як духово-політичний рух і ОУН як його організатор, про соціально-економічні засади, промисловість і торгівлю, зовнішню і

* Всі цитати на цій сторінці взяті з Постанов Першого Великого Збору ОУН 1929 року, див. БУП ч. 1, 1955, с. 3, 5, 15.

військову політику, культуру, мистецтво, шкільну і релігійну політику, Перший Великий Збір ОУН з наголосом постановив: «1) Беручи ідею Української Самостійної Соборної Держави в підставу свого політичного діяння та не признаючи всіх тих міжнародніх актів, умов і установ, що стан українського національно-державного розірвання створили та закріпили, Організація Українських Націоналістів ставить себе в категоричне противенство до всіх тих сил, своїх і чужих, які цьому становищу українських націоналістів активно чи пасивно протиставляється, та протидіятиме всяким політичним заходам одиниць і колективів, що будуть являтися відхиленням від повищих засад».

Заявивши перед українським народом і зовнішнім світом своє категоричне непогодження із станом національно-державного розірвання України і таке ж категоричне противенство до всіх, хто цьому становищу українських націоналістів протиставлятиметься, ОУН тим самим ступила на шлях безкомпромісової політичної та збройної боротьби за УССД проти тогочасних і пізніших ворогів України, форми та методи якої змінювалися згідно з потребами розвитку тієї боротьби.

Від самого початку свого існування ОУН організувалася і розгортала політичну і збройну боротьбу за УССД на українських етнографічних землях під Польщею, Савєтською Росією, Румунією, Чехією, а від 1939 року і під Угорщиною, Третім Райхом і Савєтським Союзом. Була це боротьба підпільного характеру майже в усіх напрямках організаційної розбудови ОУН як авангардної сили націоналістичного руху – у виховно-вишкільній праці над кадрами ОУН, у підготовці та веденні партизанської боротьби та різнородних збройних акцій, в ділянках пропаганди й інформації, а поряд з цим і в ділянках зв'язку та співпраці з ідейно та політично близькими до ОУН студентськими, молодіжними та громадсько-культурними організаціями та установами, які діяли легально під

Польщею, Румунією, на землях Чехословацької Республіки, в Західній діаспорі тощо (почавши від 1929-30 рр. в УССР все, що діяло організовано, підлягало стислій підзвітності ЦК КПСС і ЦК КПУ, які були безкомпромісовими во-рогами державної незалежності України, жорстоко поборювали будь-які прояви української самобутності в суспільному житті).

Крім загального пропагування і практичного відстоювання права українського народу на державне самовизначення, в чому революційна ОУН мала деяку підтримку з боку легальних українських політичних партій та громадсько-культурних союзів, що діяли в Польщі, Чехословаччині, а почасти і в Румунії (після розгрому в Україні під московсько-большевицькою займанщиною Всеукраїнського Повстанського Центру в 1923 році, Братства Українських Державників, широкого літературно-мистецького руху з М. Зеровим, П. Филиповичем, Ю. Кленом, М. Філянським, В. Свідзинським та М. Хвильовим у проводі, ВАПЛІТЕ, УАПЦ, СВУ, СУМ тощо, і запровадження примусової колективізації, на організовані прояви самостійницько-державницьких поглядів місця уже майже не було), специфічні дії були організовані на Західньо-українських землях проти польської пацифікаційної акції, проти організованого голоду в Україні в 1923-33 роках, як і проти намагань Польщі знищити ОУН на теренах її володінь, а вкінці – за підтримку українських самостійницько-державницьких сил в Закарпатській Україні перед і під час проголошення її державної незалежності та на її захист. Під кінець тридцятих років ОУН стала єдиною чинною самостійницько-державницькою організацією на українських землях, яку підтримував увесь національно свідомий український політичний світ.

Як уже було сказано на самому вступі, український націоналізм виростав на Рідних Землях із суто українських первнів окремішності українського народу та його змагань

до національного і державного самовизначення. У своєму розвитку, в політичній та збройній боротьбі він спирався на українські державницькі традиції з попередніх віків і на ідеалістичний світогляд з наголосом на певні волюнтаристичні елементи, необхідні для боротьби поневоленої нації проти її ворогів, а головне – проти московсько-більшевицького, німецького нацистського та польського імперіялізмів.

Хоч український націоналізм явище не нове, бо як стихійний рух почав він діяти тоді, коли впала перша капля крові в обороні українського народу та його землі, все ж таки найбільшою його заслугою було те, що оновлюючись у XIX і XX століттях, він не засклепив себе у мертвих формах політичного догматизму і мав розум та силу протиставляти впливам чужих модних філософських і політичних рухів та їхнім концепціям, проводячи рівночасно майже безупинну боротьбу. А тому український націоналізм так глибоко і так безкомпромісово закріпився в душах і переконаннях ширших та свідоміших кіл рідного суспільства не лише як духово-політичний рух, але як і державницький світогляд, що відкидає всі ті ідеї та концепції, які мають на меті національне та соціальне поневолення українського народу.

Найбільше випробування волі, світоглядових і політичних переконань, розуму в підготовці плянів та виконанні рішень щодо їх здійснення зазнала революційна ОУН, весь її провід і подавляюча більшість членського активу в цьому довголітньому періоді, який розпочався проголошенням Акту відновлення Державної Незалежності України 30 червня 1941 року і закінчився 24 серпня 1991 року, коли Верховна Рада України проголосила в Києві Акт Державної Незалежності України, заборонила на деякий час діяльність КПУ та вийшла з московської тюрми народів – СРСР.

Окреслений нами вище період – це повних 50 років безперервної політичної і збройної боротьби ОУН і

українського народу проти большевицької російської імперії в Україні, в сателітних країнах, на Далекому Сході і в цілому світі. Це період найширшої розбудови мережі ОУН на всіх землях України, період створення, зорганізованого і вишколу численних загонів безприкладної в історії світу Української Повстанської Армії, це теж період розбудови, закріплення і максимального використання в зовнішньополітичній боротьбі з большевицькою Москвою великого антибольшевицького фронту поневолених народів, широко відомого у світі під назвою Антибольшевицького Блоку Народів (АБН).

З усіх періодів національно-державницьких змагань від упадку Гетьманської держави по 20-і роки XX століття цей період, який розпочався від проголошення IV Універсалу Української Центральної Ради, був часом найактивнішої боротьби за УССД так на полі національного виховання народніх мас, як і на полі спрямування їхнього патріотизму, самоздисциплінованості, відданості й уміння до широких політичних акцій та збройної боротьби, зокрема, проти двох найбільших військових потуг в сорокових і п'ятдесятих роках – націонал-соціалістичної Німеччини і комуністичної Росії, що сильно скріпило духово-моральні і політичні позиції українства в поході до державної незалежності. Правді у великій мірі відповідатиме теж твердження, що не дивлячись на насильну окупацію України ворожими військами, таємними і явними поліційними силами, під час того першого періоду підпільної боротьби УВО, ОУН, УПА, УГВР, АБН з польськими, німецькими і російськими наїзниками, певна частина України та її трудолюбивого населення жила з вірою, що наш національно-державницький ідеал таки буде вкінці досягнутий.

В процесі своєї організаційної розбудови, ідейно-політичного та революційно-програмового розвитку, що проходили весь час під кормигою ворожих репресивних сил, ОУН віддала потребам державницької політики та

боротьби пребагато видатних своїх провідників – сотн. Юліяна Головінського, Степана Охримовича, полк. Євгена Коновальця, полк. Михайла Колодзінського, Зенона Коссака, Мирослава Тураша, Володимира Тимчія, Миколу Лемика, Андрія П'ясецького, Івана Равлика, Івана Климів, Дмитра Мирона, Юліяна Петречка, Володимира Федака, Ростислава Волошина, Омеляна Грабця, Йосипа Позичанюка, д-ра Юрія Липу, ген.-хор. Дмитра Грицаю, полк. Дмитра Клячківського, Дмитра Маївського, Ярослава Мельника, Ярослава Старуха, Зиновія Тершаківця, полк. Олексу Гасина, полк. Василя Сидора, сотн. Степана Стебельського, ген.-хор. Романа Шухевича, сот.-пвх. Осипа Дяківа, майора-пвх. Петра Федун, що своє життя присвятили для добра Української Нації, і багатьох тут неназваних, що також мало величезний духово-моральний і виховно-політичний вплив на український народ, а головне на молодші покоління, які дали найбільше бойовиків, командирів і провідників ОУН і УПА.

Цей перший довгий і важкий період ідейно-політичного й організаційного оформлення новітнього українського націоналістичного руху з авангардною ОУН у його проводі не дивлячись на переважаючі ворожі сили, а зокрема на жорстокість московсько-большевицького режиму в Україні, поступово і неухильно наближався до своєї першої основної мети – остаточного відновлення державної незалежності України з рівночасним розпадом російської імперії на ряд незалежних держав, що вкінці й сталося 24 серпня 1991 року.

2. Перші кроки на новому етапі

VIII Надзвичайний Великий Збір ОУН, що відбувся на початку липня 1991 року, на цілих півтора місяця перед розвалом Советського Союзу і постанови на просторах тогочасної УССР незалежної Української держави, немов передбачаючи деякі радикальні переміни у своїх

найважливіших завданнях, уперше впровадив у свою програму в розділі про внутрішньо політичні завдання тезу про альтернативний шлях досягнення державної незалежності – шлях парламентарний. Це відбувалось в час, коли Верховна Рада УССР, проголосивши Деклярацію про державний суверенітет України та знявши з тогочасної Конституції УССР шосту статтю, в якій мова була про те, що «Керівною і спрямовуючою силою радянського суспільства, ядром його політичної системи, державних і громадських організацій є Комуністична партія Радянського Союзу», відкрила вперше за 70 років двері для виходу на політичну арену українського світу не-комуністичним та антикомуністичним українським партіям, рухам і громадським та культурним організаціям, а під час виборів до Верховної Ради в березні 1990 року стало можливим деяким тогочасним позапартійним громадським організаціям впровадити у Верховну Раду делегованих ними та обраних всенароднім голосуванням у виборчих округах народніх депутатів-некомуністів.

В період підготовки до VIII НВЗ ОУН, а особливо під час його нарад, в тогочасній Україні національно-державницька політика і діяльність розвивалась двома взаємно не конкуруючими, а навіть доповнюючими себе шляхами – парламентарним і позапарламентарним. Наша ОУН своєю політикою, прямою дією і впливами почерез фасадні громадсько-політичні організації піддержувала в найширшому значенні цього слова дію самостійницько-державницьких організацій на обидвох шляхах, настоюючи на цьому, щоб у заангажованих в цих двох напрямках сил була одна мета, взаємодовір'я, і що «на тлі мети не може бути ніяких компромісів». «Залучення всіх національних сил до революційно-визвольних процесів – це і є Українська Національна Революція», – постановляв VIII НВЗ ОУН, – «не зважаючи на її, здавалось би, еволюційні етапи. Революційний зрив є остаточним і альтернативним

до обох напрямків засобом до досягнення мети – здобуття незалежної Української держави. В цьому і є основна роль Організації Українських Націоналістів».

Перейшовши до кадрово-організаційних справ, VIII НВЗ ОУН, маючи вже узгоднені та вирішені питання політики ОУН на внутрішньому і зовнішньому відтинках, в розділі про кадри ОУН підтвердив повну актуальність постанов VII ВЗ в організаційно-кадровій ділянці, наголосив потребу їх дальшої реалізації, а рівночасно посилення відповідальности членства ОУН за виконання постанов та директив на всіх шаблях організаційної структури ОУН. В ділянці розбудови ОУН в Україні цей Збір наголосив на першочергових потребах: розбудови споріднених установ та організацій, розпочинаючи від Товариства Ветеранів Визвольної Боротьби, публікації і поширення мемуаристики, творення різnorodних студійних гуртів, молодечих організацій, розпрацьовування теорій та пропозицій з усіх аспектів державного будівництва, розбудови організаційних клітин в усіх прошарках суспільства, особливо серед робітництва та творчої інтелігенції, активного включення членства ОУН через фасадні організації в громадське життя, із збереженням форм діяльности у двох площинах: а) назовні, відкрито – через фасадні організації, і б) закрито на внутрішньому організаційному полі. При цьому підкреслено найсуттєвіше: «Там, де є на те сприятливі можливості, Організація діє відкрито через споріднені (фасадні) організації, використовуючи для цього своїх членів, своїх симпатиків та прихильників».

Як було з натиском наголошено в усіх головних звітних доповідях, політика і діяльність новообраного Проводу ОУН проводилась в основному згідно з духом і мовою зацитованих настанов і рішень VIII НВЗ ОУН. Зміни чи відхилення, які мусіли заіснувати, були впроваджені після рішення Проводу ОУН. В основному це відносилось до

політики та дії Проводу ОУН у зовнішній ділянці через споріднені організації.

Відновлення та розбудова сітки ОУН в Україні натрапила від самого початку на зовсім об'єктивні труднощі та перешкоди, створені обставинами шістдесятих, сімдесятих і вісімдесятих років, під натиском яких процес розбудови кадрів ОУН з рядів тогочасних молодших генерацій був обмежений до мінімуму. В той же час зовсім нова ситуація в Україні після проголошення Державної незалежності і підтвердження цього Акту всенароднім референдумом у грудні 1991 року, швидке множення різномірних партійних політичних та громадських груп, пасивно-ворожа постава тогочасних владних структур до десоветизації та демократизації суспільного життя, а поряд з цим поглиблення криз у всіх сферах народнього господарства, економіки, торгівлі, соціального забезпечення тощо, вимагали від Організації значно більше сил для праці на народній ниві, ніж на це вона була спроможна. Тому восени 1991 року, а зокрема в лютому 1992 року Провід ОУН постановив перейти від дотеперішніх методів політичної дії до розбудови явної ідеологічної, політичної і фізичної присутності на різних рівнях суспільно-політичного життя України ОУН, на яку наш народ матиме кращі можливості орієнтуватися, пізнавати її ідейно-політичні засади та програму розбудови і закріплення державної незалежності.

Вслід за цим у днях 28 і 29 березня 1992 року в Києві відбулася Конференція Українських Націоналістів, скликана Проводом ОУН, яка відкрила двері та підготувала ґрунт для постановня Конгресу Українських Націоналістів як ідейно-політичного речника та представника ОУН в широких колах українського суспільства і на форумі Верховної Ради України та як формально зареєстрованої політичної партії націоналістично-державницького спрямування. Цим шляхом ОУН увійшла в широке русло закріплення та розбудови Української Держави, приймаючи

парламентарний шлях діяльності, як один із напрямків національно-державницької політики у незалежній державі з плюралістичною системою в громадсько-політичному житті її громадян.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА

1. Вступ

Успадкована від збанкрутілого СРСР економіка України надалі переживає стагнацію. Ані падіння виробництва, ані інфляція остаточно не зупинені.

Стагнація виробництва почалася ще кілька років перед проголошенням незалежної Української Держави. Ескаляція стагнації та спалах інфляції, яка згодом переросла в гіперінфляцію, значною мірою спричинені невдалою політикою урядів у перші три роки незалежності України. Спроби економічних реформ мали імпровізований характер і не були націлені на потрібну поступену трансформацію нераціональної командно-адміністративної економічної системи на соціально-ринкову економіку, а фактично обмежилися насаджуванням вільноринкових елементів початків ХХ століття, що спричинило появу дикого капіталізму: зубожіння переважної частини населення і величезне збагачування відносно малої його частини. Окрім цього, допущено розкрадання державного майна і нелегальний відплив капіталу за кордон.

Не відбувалася рівночасно необхідна реструктуризація народнього господарства, щоб перевести його з інтегральної частини «єдиного народньогосподарського комплексу» колишнього СРСР у самостійний комплекс, зорієнтований на всебічне забезпечення духового і матеріального добробуту суспільства і людини та на

інтеграцію його у вигідний для Української Нації міжнародний поділ праці.

Надії на позитивні зміни у довготривалій економічній кризі намітилися на початку четвертого року незалежності України, коли в жовтні 1994 року Президент запропонував концепцію докорінної економічної реформи. Ця концепція у своїх засадах і цілях загалом сходилася з соціально-економічними постановами VIII Надзвичайного Великого Збору ОУН, що відбувся в липні 1991 року.

На жаль, конкретизація основних положень цієї концепції у формі Програми діяльності Кабінету Міністрів України мала місце щойно рік пізніше. Крім того, її вже не можна прийняти в цілому без застережень. Бо сама характеристика твореної економічної моделі як «соціально орієнтованої державно регульованої ринкової економіки» насторожує. Це тим паче, що уряд задержує порівняно великий державний сектор економіки, «казенні підприємства» якого «перебувають у прямій адміністративній підпорядкованості відповідним органам державного управління». Не ліквідовано непотрібні галузеві міністерства, розділено відповідальність за економічну політику і посилено бюрократизацію керівництва економікою. Хибна податкова політика, грубі порушення в приватизації державного майна, уможливлення розгулу тіньової економіки, невиплачування місяцями платень і пенсій, допущення владними структурами інших негативних факторів призвели до руйнування промисловості і занепаду сільського господарства. В додатку поборники марксизму-ленінізму та інші антидержавні сили у Верховній Раді чинять систематичний опір реформам.

Затягну економічну кризу поглиблює Росія, яка не тільки проголосила себе єдиним спадкоємцем золота, алмазних і валютних фондів Госбанку ССРСР та всіх активів і пасивів колишнього ССРСР за кордоном, навіть за-блюкувала валютні рахунки юридичних і фізичних осіб

України, але теж послідовно і цілеспрямовано веде проти Української держави неоголошену економічну війну, кінцевим результатом якої, за задумом Росії, повинна бути знищена навіть сама думка про державну самостійність України.

II. Економічні проблеми

Вихід з цієї затяжної кризи можливий шляхом послідовної розбудови народньогосподарського комплексу, адекватного самостійній вільній Україні. Головна мета розвитку і постійного вдосконалення цього комплексу – *забезпечення матеріяльних умов для послідовного покращання добробуту суспільства і його соціально-культурного та духового розвитку*. Цього можна досягти шляхом творення економічної системи, головними принципами якої є надання кожному членові суспільства найкращих умов для реалізації своїх законних економічних інтересів і розвитку приватної ініціативи в господарському житті.

Творення нової економічної системи, яка повинна стати господарською базою державотворення в Україні, повинно здійснюватися шляхом реформ, як низки науково опрацьованих логічно послідовних заходів, здатних створити соціально-ринкову економіку. Кінцевою метою соціально-економічної реформи *є творення системи, основним підґрунтям якої є приватна власність в усіх її можливих різновидах*. Бо чим більше власників у суспільстві, тим вищий його загальний добробут.

Цей новий соціально-економічний лад у своєму розвитку спирається на механізм ринкового саморегулювання в поєднанні з посереднім державним регулюванням. Головним інструментом, який забезпечує його функціонування, є конкуренція, що здійснюється в правових рамках, окреслених державою. Лише конкуренція змушує товаровиробника постійно дбати про якість продукції,

розширювати пропонований асортимент товарів і послуг. Конкурентна боротьба виробників за споживача забезпечує тенденцію до постійного зниження цін, стимулює впровадження науково-технічних досягнень, веде до витіснення з ринку неефективних підприємств, сприяє раціональному використанню сировинних ресурсів, охороняє споживача від диктату виробника. Тому держава повинна постійно вдосконалювати інструменти впливу на виробників з тим, щоб захищати здорову конкуренцію, стимулювати виробників до задоволення суспільних потреб і не допускати до посідання ними монопольного становища на ринку.

Окрім того, для подолання сучасної економічної кризи необхідно:

1) розробити модель внутрішньодержавної кооперації виробництва та праці з тим, щоб довести частку готової продукції, яке виробляється і споживається в Україні, принаймні до 65%;

2) гнучко поєднувати передові форми залучення чужоземних інвестицій із системою міжнародних кредитів;

3) прагнути до інтелектуалізації виробництва і формувати нові іноватійні структури – науково-промислові, науково-технологічні парки та ін.;

4) послідовно скорочувати обсяги так званого матеріального виробництва і на основі реального балансу робочих місць і робочої сили створювати нові робочі місця інфраструктурного забезпечення;

5) визначити реальні потреби розвитку агропромислового комплексу держави з тим, щоб за рахунок глибокої переробки сільськогосподарської продукції зменшувати втрати врожаю на шляху від поля до споживача;

6) шляхом впровадження нових енергозберігаючих технологій скорочувати потреби в енергоносіях у всіх ланках виробничого циклу та побутового споживання і

створити нові альтернативні джерела енергії, раціонально використовуючи діючі;

7) реорганізувати військово-промисловий комплекс відповідно до потреб оборонно-достатнього військово-економічного потенціалу держави та її глобальних інтересів;

8) негайно призупинити розвал валютно-фінансової системи, поєднуючи цю реформу із заходами для стабілізації інфляційних процесів;

9) виключити з безпосереднього товарно-грошового обігу на внутрішньоукраїнському ринку іноземні валюти, ввести жорстку контролю за забезпеченням точних і вчасних взаєморозрахунків між учасниками зовнішньоекономічних відносин; протидіяти експансії російського капіталу в Україну;

10) реорганізувати транспортну систему України, виходячи з потреб власного господарського комплексу, а не потреб обслуговування виходу Росії в Європу. Припинити економічно не вигідне обслуговування перевезень вантажів і пасажирів в інтересах Росії, для чого:

а) здійснювати такі перевезення лише за умов повної компенсації їх вартості, отримуючи при цьому середню величину прибутку;

б) перейти до світових цін за експлуатацію трубопровідної мережі, включивши в повному обсязі плату за відчужені земельні площі, плату за страхові ризики екологічної шкоди та ін.;

в) перейти до світових цін при наданні послуг авіадиспетчерів за проліт літаків зарубіжних авіакомпаній над територією України;

11) негайно припинити необмежену підтримку виробництва товарів, що не користуються попитом (а власне кажучи, потрібні Росії), оскільки це приводить до колосального дефіциту бюджету;

12) припинити надання неконтрольованих кредитів державним підприємствам;

13) дбати, щоб зовнішня торгівля сприяла економічному розвитку держави і забезпечувала потреби суспільства;

14) докладати всіх зусиль, щоб динамічний розвиток господарства забезпечувався функціонуванням екологічно чистих виробництв. Сучасні технології повинні забезпечувати виконання рекреаційних програм, здатних знизити забруднення довкілля. Головним пріоритетом екологічної спрямованості соціально-економічної політики повинна бути державна програма ліквідації наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС;

15) дбати, щоб всі підприємства, незалежно від форми власності, на конкурентних засадах змагалися за максимальний прибуток при мінімалізації власних затрат, а у випадку нерентабельного ведення господарства оголошуватися банкрутами. Держава може за рахунок бюджету субсидіювати лише ті підприємства, функціонування яких є необхідним для загального добра народу;

16) докорінно змінити бюджетно-податкову політику так, щоб вона запобігала фінансуванню бюджетного дефіциту емісією непокритих грошей, а при встановленні податків забезпечувала органічну єдність їх фіскальної, стимулюючої та соціальної функцій.

III. Соціальні проблеми

1. Економічний розвиток держави є нерозривно пов'язаний із соціальним прогресом суспільства. Тому *економічна політика держави повинна мати чітко виражені соціальні орієнтири і забезпечувати самовідповідальність громадян за економічну діяльність при домінуванні принципу соціальної справедливості.*

ОУН змагає до такого соціального ладу, в якому патерналістична функція держави поступово спадає, а кожен громадянин функціонує на принципах самовідповідальності та солідарності. Суспільство мобілізує

фінансові ресурси, формує спеціальні фонди, які є основою гарантій щодо соціально незахищеної частини населення.

2. ОУН вважає, що економічна політика держави повинна мати своєю парадигмою динамічне збалансування наявного працездатного населення і чисельності місць праці. ОУН виступає за забезпечення права кожного громадянина на працю з можливістю вільного і конкурентного вибору місця праці. Кожен громадянин отримує соціальний захист держави у випадку нещастя, хвороби, інвалідності, старости і безробіття.

3. Соціальний захист держави повинен забезпечувати достатні умови життя громадян. Для реалізації соціального захисту необхідно:

а) переглянути систему формування і використання пенсійного фонду. Звернутися з позовом у Міжнародний суд про повернення Росією частини пенсійного фонду ССРСР. Визначити розмір пенсії відповідно до вкладу громадянина в розвиток господарського комплексу України. Здійснювати перерахунок величини пенсії для осіб, що працювали за межами України, згідно з конвенціями МОП;

б) наблизити до світових стандартів соціальне забезпечення інвалідів, сиріт і осіб похилого віку, які не мають опікунів;

в) переглянути порядок визначення величини стипендій, компенсацій для безробітних.

4. ОУН вимагає спеціальною програмою уможливити полегшення умов праці для жінок, створити систему гнучких робочих місць, а тим самим зайняти активну роль в проведенні демографічної політики.

5. Конституція України, яка була прийнята 28 червня 1996 року, забезпечує право на приватну власність. В межах реалізації політики приватизації держава повинна послідовно сприяти формуванню української середньої верстви. Приватизація повинна здійснюватися під контролем держави і творити дійсно власників, а не нову форму «колективізації».

ОУН сприятиме тому, щоб всі громадяни мали можливість реалізувати свою частку державної власності і отримувати від неї доходи.

ОУН стоїть на тому, що в нових соціально-економічних умовах повинна творитися нова функція професійних спілок, які мають реалізувати цивілізований модель соціального партнерства між найманими працівниками і працедавцями.

IV. Заключення

ІХ Великий Збір ОУН стверджує, що постанови VIII Надзвичайного Великого Збору ОУН щодо соціально-економічної політики не втратили актуальності, тому ОУН повинна й надалі змагати до їх здійснення.

Реалізація засад і цілей цих постанов спричиниться до того, що на грані третього тисячоліття Україна стане могутньою, економічно та соціально сильною державою і займе гідне місце між цивілізованими країнами світу.

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА ОУН

Вихідні положення

1. Українська незалежна держава, що постала на звалищах комуно-російської імперії з її системою колоніальної експлуатації і вивласнення населення, з намаганням знищити його вікову духовість, вимагає докорінних реформ: усунення залишків колоніальної системи, яничарства, колективістичного мислення, безбожництва, корупції та підведення сильних фундаментів і скріплення державного будівництва.

2. Україна перейшла з фази визволення у фазу державного будівництва, маючи у владних структурах перевагу

кадрових елементів марксистсько-колоніального виховання. Ця обставина є поважною перешкодою для нормального державного будівництва, котре потребує зосередження усіх творчих сил, спрямованих на відбудову духово-національного життя і зруйнованої колоніальною системою економіки України.

3. Теперішній устрій Української держави з перевагою в ньому антинаціональних елементів і зволікання з проведенням у життя нової Конституції, ускладнюють здійснення рішучих реформ, через що антинаціональним і антидержавним силам створюється можливість розбазарювати державне майно, дестабілізувати соціальне і господарське життя країни, орієнтуючи його до повороту в попередню систему колоніальної залежності від Москви.

4. Національна ідея, що нормально мусіла б надавати тон в політиці, науці й освіті і бути в основі державного розвитку України, викликає шалений опір з боку залишків попереднього режиму у владних структурах держави. Українська мова не набула ще всюди характеру державної, а трактується подекуди, як другорядна. Шкільництво в Україні ще й далі залишається значною мірою інструментом русифікації української молоді.

5. Книговидавництво і преса в Україні не набули ще адекватного потребам нації держави рівня і є у великій мірі засобом для ширення чужих українському народові розкладових ідей і посилення русифікації.

6. Советське безбожництво, монополія на християнізм Московського патріархату створили в Україні релігійний вакуум, в котрий після проголошення незалежності України увірвалися із-за кордону десятки релігійних сект, що ведуть розкладову роботу і посилюють духове спустошення народу. Відродження Української Греко-Католицької Церкви, що перебувала в підпіллі, супроводилось боротьбою за храми Божі, що були передані комуністичним режимом в користування Російської

Православної Церкви Московського патріархату. На місцях цієї режимної церкви, постали аж три православні церкви: УАПЦ, УПЦ Київського Патріархату і УПЦ Московського Патріархату. Ця остання має найбільше число парафій, єпархій, монастирів і духовних семінарій та є поважним засобом русифікації через відправи і проповіді російською мовою та поширення російськомовної релігійної літератури.

7. Політичні партії в Україні не охоплюють цілості суспільства України, а більшість з них знаходяться в ембріональному стані. Серед суспільства існує нехоть до партійного життя з уваги на партійну заборуханість попереднього комуністичного режиму. Відсутність виборчого законодавства, котре надавало б ваги партіям при виборах за допомогою пропорційної виборчої системи з відсотковою межею для виключення слабких партій, не сприяє демократичному процесові парламентарного життя.

8. Профспілковий національний рух ще не діє належно і робітничими масами в більшості керують бригадири з советською ментальністю, а то й комуністичні вожаки. Деякі профспілки, керовані партійно-комуністичними структурами, володіють великим майном, яке вони набули або стараються присвоїти шляхом приватизації.

9. Внаслідок минулого панування тоталітарного режиму громадське життя в Україні позбавлене структур, котрі доповнювали б суспільний лад і сприяли б формуванню суспільних верств, зокрема середньої, яка повністю була знищена попереднім режимом.

10. В дуже небезпечному становищі опинилися Збройні Сили України, які успадкувала Українська держава від СРСР разом з перевагою старшин неукраїнського роду, що в більшості саботують впровадження української мови в Армії і протистоять національному вихованню українського вояцтва. Армія з таким командним складом і чужою для України духовістю не може бути боєздатною і захищати суверенність незалежної Української держави. Це стосується

тикож в неменшій мірі органів внутрішньої безпеки, котрі сформувалися на базі попередніх комуноімперських структур і проявили себе під час таких подій, як студентські страйки, чи сумної пам'яті похорони Патріярха УПЦ-КП Володимира 18 липня 1995 р. в Києві. Це покрило Україну ганьбою перед цілим культурним світом. Співучасть у злочинності і хабарництві частини тих органів, як про це засвідчують документи парламентської комісії по боротьбі зі злочинністю, підриває довір'я до даних органів у цілому і не дає гарантії безпеки та охорони правопорядку в державі.

11. Українська молодь, що була невід'ємним учасником всеукраїнського здвигу у формуванні «Ланцюга злуки» 1990 року, святкуванні 500-ліття Січі, а також організатором голодового студентського страйку на київському Майдані Незалежності, прискішуючи в цей спосіб проголошення незалежності Української держави 24 серпня 1991 року, тільки частково включилася у державотворчий процес. Переважна більшість української молоді, після еufорії перших перемог, в умовах збереження при владі пост-комуністичних структур, попала в стан політичної пасивності. Складні економічні обставини примусили її шукати вирішення побутових проблем в тіньовій торгівлі й інших того рода заняттях, включно із пошуками заробітку за кордоном. Частина тієї молоді здобуває з великими фінансовими труднощами наукове знання, що в свою чергу стало об'єктом хабарництва з боку частини наукових інституцій. Тільки частина свідомішої національної молоді включилася в нові структури виховно-патріотичних молодіжних організацій: СУМ, ГСПО «Тризуб» ім. С. Бандери, Пласт, Товариство української студіюючої молоді ім. М. Міхновського, Студентської Елітарної молоді тощо.

12. Економіка України перебуває в стані глибокої кризи. Стадію переходу від адміністративно-командної до соціально-ринкової системи в умовах відсутності адекватного законодавства номенклатурна політична і

економічна олігархія використала для самозбагачення. Величезна частина прибутків з експорту опинилася в закордонних банках, в той час, коли Україна дошкульно відчуває потребу інвестиційних фондів для модернізації і конкурентноздатности свого виробництва. Тільки в рідких випадках було притягнуто окремих осіб до кримінальної відповідальности за розкрадання державного майна. Щойно останнім часом, у зв'язку із заключенням Україною міжнародних договорів, і, зокрема, з прийняттям України до Ради Європи та наслідками, що з того випливають, збільшується інтерес західних інвесторів до вкладення своїх капіталів в українську промисловість, при наявності на це державних гарантій.

13. Народне господарство України терпить також на нестачу енергоносіїв, що вичерпались через надмірну експлуатацію природних енергетичних ресурсів України грабіжницькою системою ССРСР, однією із цілей якої було ще більше узалежнення її від Росії. В тому напрямі була проведена й розбудова промисловости, що не дозволяла окремим республікам розвивати економіку на базі повних виробничих циклів. Україна мала постачати Росії та іншим республікам головно сировину і напівфабрикати, а одержувати від них готову продукцію. За винятком військово-ракетної промисловости України, що працювала для імперських воєнних цілей і була оснащена наймодернішою технологією, решта промислової техніки і технології відстає у відношенні до західноєвропейської на багато років. Українська промисловість нерентабельна, а на світовому ринку неконкурентноздатна.

14. Подібно мається справа з сільським господарством і переробкою та збутом сільськогосподарських продуктів в Україні. Колгоспно-радгоспна система створила сільський пролетаріят, позбавлений прав та гідности селянина-власника, незацікавлений в кількісних і якісних показниках своєї рабської праці. Низько оплачувану працю кріпак-

колгоспник старався компенсувати присвоєнням частини продукту своєї праці, попадаючи за це нерідко до рук репресивних органів. Село затрачало свій первісний характер зберігача народніх звичаїв і сильних моральних засад. Молодь покидала село і наповняла місто, що послабило виробничий потенціал села. Приватизація і творення фермерських господарств натрапляють на труднощі психічного (зміна ментальности), фізичного (відсутність молодшого сільського населення) і технічного порядку (брак адекватної сільськогосподарської технології). До того даються ще екологічні труднощі, що ускладнюють швидке і повне вирішення цих важливих для нормального розвитку народнього господарства проблем.

15. Стан національних меншин в Україні, які складають одну четверту всього населення України, виглядає з правного боку без проблем, що й ствердила міжнародна інституція ОБСЕ, подаючи Україну за приклад до наслідування іншим державам. В дійсності, деякі національні меншини замість громадянської лояльності до країни свого проживання, намагаються Україні накидати свої порядки і свої погляди, включно з претензіями на офіційний статус їхньої мови в Україні. Трапляються нерідкі випадки знеславлення українських народу, держави, державної символіки, ведеться антидержавна пропаганда повернення до старого режиму – ССРСР, або до союзу з Росією. На того роду виступи органи правопорядку і безпеки України не реагують, чим наносять шкоду державі. В законодавстві України за означені проступки жодних карних санкцій не передбачено. Не вирішеним залишається також питання Криму з його неавтохтонним населенням, що маніфестує свою ворожість до Української держави і створює шкідливий політичний клімат у кримській автономії.

16. Важливим фактором внутрішньої, а також і зовнішньої політики є наявність української діаспори в світі. Її роля в

побудові і скріплюванні незалежної Української держави багатогранна. В першу чергу це родинні зв'язки, по яких проходить матеріальна допомога, а з нею також людські взаємини, що впливають на духовість і витворюють властиву українцям ментальність. Ці зв'язки сприяють двостороннім відвідуванням і надають можливість пізнання життєвих ситуацій і професійного досвіду. Організована українська діаспора, крім значної матеріальної допомоги «чорнобильцям», переносить в Україну культурні надбання, які в Україні окупант систематично знищував, або спотворював. За допомогою української діаспори в Україні видається чимало потрібної літератури, зокрема, заходами УЦІС (Велика Британія) випущено в Києві сотисячним накладом «Історію Українського Війська» для виховних потреб українських Збройних Сил; започатковано перенесення в Україну науково-педагогічної спадщини проф. Григорія Ващенко і створено Всеукраїнське педагогічне товариство його імені. Діаспора допомагає відновленому Науковому Товариству ім. Т. Шевченка у Львові, Товариству «Просвіта», відновленню кооперації передвоєнного типу. За допомогою діаспори закуплено будинок для «Центру Національного Відродження ім. Степана Бандери», в Україні споруджуються пам'ятники Т. Шевченкові, С. Бандері, Є. Коновальцеві, Р. Шухевичу, Я. Стецькові, Д. Клячківському й ін. В народньому господарстві України працюють експерти діаспори над виведенням України з економічної кризи. Все це сприяє зростанню національної свідомості, без якої не можна закріпити Української державности, ні її захистити. З другого боку, зміцнена Українська держава відповідною стосовно української діаспори політикою зможе спинити асиміляційні процеси в діаспорі і скористатися з її зв'язків у країнах перебування для налагодження тіснішої співпраці з останніми.

Виходячи з оцінки внутрішнього положення України, IX Великий Збір ОУН постановляє:

1. *Все членство ОУН і всі симпатички та визнавці її ідеології та програмових засад мають працювати невпинно над піднесенням національної свідомости українського народу, як передумови для залучення всіх його членів до побудови державного і суспільного ладу на християнських основах і найкращих державницьких традиціях України і досвіду передових країн.*

2. *ОУН, через Конгрес Українських Націоналістів, у співпраці зі спорідненими ідеологічно і програмово політичними партіями та організаціями, змагатиме до поширення своєї політичної концепції на владні структури України, без чого зміцнення Української держави неможливе. Влада в Українській незалежній державі має бути в руках українських патріотів-демократів-націоналістів!*

3. *З прийняттям Конституції України і на підставі нових законів, антидержавні і антинаціональні сили в Україні мають бути усунені від законодавства, керівництва і судівництва в державі та віддані під нагляд правоохоронних органів з відповідними санкціями у випадку чинного порушення законів України. Має бути встановлена справедливість в трактуванні борців ОУН-УПА, що ще й досі не визнані на рівні воєнних ветеранів, хоч мають пряме відношення до здобуття волі і державної незалежности України, бо вони воювали на два фронти проти її окупантів. Почесне місце – Борцям за волю і державну незалежність України!*

4. *Через свої громадські структури ОУН вестиме боротьбу проти всіх форм зросійщення українського державного і суспільного життя на всіх його ділянках за винятком самої російської національної меншини, якій права на культурний розвиток і мову забезпечуються Конституцією України. Це не означає, що в українському парламенті має вживатись мова іншої держави, як залишок колоніального режиму царсько-большевицького періоду. В Українській*

державі – українська державна мова і українська національно-державна символіка!

5. *ОУН звертатиме особливу увагу на відродження української духовости*, виявляючи на тому відтинку найкращі творчі сили для залучення їх до очищення багатой культурної скарбниці України і творення на її базі нових шедеврів, що засвідчать самотність і духову велич української Нації. Україні, що Провидінням призначена жити на грані двох світів – утвердитись на гідному місці серед висококультурних націй!

6. *Головним джерелом духовости української Нації є її відчуття Бога і природних законів*, що споконвіку формували душу і світогляд української людини. Національні почуття, зміцнені релігійними, дають сильних духом людей, здатних на великі подвиги, жертвність і героїзм в ім'я великої ідеї, в ім'я Нації і її зовнішньої форми – Держави. Визнаючи вищість духа над матерією та безсмертність людської душі, ОУН стоїть у повній протилежності до матеріялістичного розуміння життя і поборює його як чужу українській духовості філософічну течію. ОУН є за відновлення єдності християнських Церков в одну Українську Патріяршу Церкву, котра була б поєднана із вселенськими центрами християнства Риму і Константинополя, як це було за часів прийняття Україною християнства від св. Апостола Андрія і кн. Володимира Великого. В Україні – Патріярша Українська Християнська Церква! Ця настанова не порушує індивідуального права людини на свободу сумління і релігійної приналежності, записаного в Конституції України.

7. Політичне життя в Україні, як і в усіх цивілізованих державах світу, має проходити на форумах політичних партій. *ОУН є за багатопартійність, обмежену кваліфікованим мінімумом членства*. Партії мають керуватися виключно інтересами держави і народу, а не клік і окремих верств населення коштом всієї нації. Комуністична партія,

як ідеологічно-політична спадкоємиця КПСС, не повинна мати права на існування з уваги на її важкі злочини проти людства – фізичне і духове винищування українського та інших народів. Справа КПСС, за аналогією до гітлерівської НСДАП, має бути передана Міжнародному Трибуналові, бо згідно міжнародного права, злочини проти людства не мають терміну давности.

ОУН за пропорційну виборчу систему, котра б нормувала співвідношення сил в державі і давала можливість активізувати політичне життя в державі з допомогою партійних програм, спрямованих на покращення державно-національного розвитку. Партії служать державі, держава – народові!

8. *ОУН приділяє багато уваги проблемі захисту професійних інтересів працюючих*, включно із захистом проти визиску їх з боку працедавців. Тому ОУН виступає за творення вільних профспілкових організацій, без їх державного і підприємницького підпорядкування, однак свідомих своєї ролі в державотворчому процесі і готових добро нації та держави ставити вище своїх профспілкових інтересів. ОУН за соціальну справедливість, як основу суспільного ладу. Без національно свідомого робітництва профспілковий рух може перетворитись в інструмент чужих ворожих сил, як це мало місце в часі комуністичного перевороту і українських визвольних змагань. Сучасне українське робітництво – бойовий загін державного будівництва України!

9. *Суспільний лад в Україні має спиратись на діяльність громадських організацій*, що охоплюють цілість суспільного життя. Ці організації забезпечують життєві – духові, культурні, професійні та матеріальні – інтереси всіх категорій громадян. ОУН є за розбудову громадських організацій, їх співпрацю і активність, котрі зміцнювали б суспільство, даючи йому стійкість проти посторонніх шкідливих впливів.

10. ОУН була і є за найефективнішу обороноздатність України. Для того українські Збройні Сили мусять бути на найвищому рівні технічного озброєння, військового вишколу і найважливіше – мати високоідейний, національно-свідомий і високого фахового рівня командний і рядовий склад. Військові навчальні заклади повинні забезпечити Україні кадри висококваліфікованих старшин, що в нічому не поступались би найкращим світовим стандартам. Найвище командування Збройними Силами України має бути втіленням найкращих прикмет стратегів українського і світового масштабів. Українські Збройні Сили мають бути для вояків не тільки школою військового ремесла, але також українського патріотизму і громадянських якостей. Якісні Збройні Сили України – це справа надійного самозахисту і високого престижу України!

11. Правоохоронні органи України повинні пройти реорганізацію, визбуваючись елементів, просякнутих менталітетом репресивної большевицької системи, хабарництвом і явною нехіттю служити Україні та її інтересам. Служба Безпеки, міліція, Національна Гвардія, прикордонні війська і митна служба мають складатися з національно стійких випробуваних і відданих справі Української держави громадян. Кожне порушення закону має бути викрите і злочинці віддані в руки судових органів. Службові надужиття правоохоронних органів не сміють залишатись без покарання. Перед законом – усі громадяни рівні!

12. ОУН підкреслює велике значення проблем української молоді, котра у своїй масі не має ще відповідних умов для виховання. Виховно-освітнянський персонал тільки частково пройшов перевишкільний процес в напрямі національного виховання і оволодіння україністичною освітньою програмою. Міністерство освіти ще не зовсім стоїть на суто національних позиціях і не вирішило проблеми браку нових шкільних підручників. Молодіжні організації тільки частково охоплюють молодь і потребують підсилення з боку

держави, громадських організацій і цілого суспільства. ОУН через свої структури має забезпечити поширення сфери діяльності молодіжних організацій і допомогти виховним чинникам, а зокрема сприяти молодіжним організаціям націоналістичного спрямування. Міністерство молоді і спорту не допильовує гідності українського спорту, коли мали місце такі випадки, як надання українським футбольним клубом великої грошової допомоги для родин російських агресорів, що напали на Чеченію. ОУН нап'ятовує таке аморальне поступування і вимагатиме звільнення українського спорту від недостойного керівництва на всіх рівнях. Український спорт – це лице України перед світом. Бережімо його чистим і несплямленим!

13. Політика ОУН в ділянці економіки України має прямувати до виходу України з кризи. В тому напрямі ОУН пропонує рішучі кроки для проведення реформ, поряд із звільненням з керівних місць усіх тих, хто стоятиме на перешкоді до їх реалізації. ОУН вважає необхідним:

- у дворічному реченні провести приватизацію на засоби виробництва малої і середньовеликої промисловости, повну приватизацію житлових приміщень;
- сприватизувати повністю внутрішню і більшою частиною зовнішню торгівлю;
- важку індустрію перетворити на напівприватні відкриті акціонерні спілки з тимчасовим збереженням половини акційного капіталу за державою, щоб відтак поступово повністю приватизувати, за винятком тієї частини індустрії, що має суто стратегічне і державне цільове призначення;
- зреорганізувати банківництво України, пристосовуючи його до потреб промисловости і торгівлі з можливостями коротко- і довготермінових кредитів для розвитку промисловости і торгівлі;
- створити сприятливі умови для залучення чужоземних інвестицій на взаємовигідних умовах, щоб уможливити

Україні як можна скоріше підняти на конкурентно-здатний технологічний і торговельний рівень;

- державні бюджетні дефіцити фінансувати за рахунок випуску державних облігацій в межах наростання національного прибутку, а не коштом затискування податкового пресу, що розчавлює підприємства і знеохочує підприємницьку діяльність. Необхідно обмежити число службовців державного апарату і перевести в приватний сектор ту частину службовців, що працюють на державній роботі в самооплатних установах;

- грошову стабілізацію досягати механізмами нормалізування грошового обігу і банківських операцій, а не шляхом затримки виплати зарплат, пенсій, стипендій;

- для мобілізації інвестиційних фондів скористатись кооперативною формою підприємств, котрі виходять на масового споживача, чи виробника, об'єднуючи його в спілку осіб і капіталу, що працюватиме в їх інтересі. Такі кооперативні об'єднання мають користати з податкових пільг і стимулюючого законодавства.

14. ОУН виступає за створення власної енергетичної бази України, котра унезалежнила б її народне господарство від недоброзичливих постачальників, які підносять ціни на енергоносії і кожноразно загрожують припинити їх поставку, що дезорганізує виробництво України. Тому, крім Чорноморського нафтотерміналу, що має вивести Україну на світові джерела енергопостачання, ОУН є за створення альтернативних джерел енергоносіїв як за рахунок нових геологорозвідувальних робіт, так і використання природніх факторів (вітер, вода, сонце, рослини), не нехтуючи й наявним в Україні вугіллям. Атомні електростанції обмежити до існуючих, причому належить максимально збільшити їх технологічну оперативність і засоби безпеки. Україні – власна, сильна енергетична база!

15. Великий сільськогосподарський потенціал України з її родючим ґрунтом і сприятливим кліматом та працюю-

питим народом визначають її роль, як харчового постачальника власного населення і експортера сільсько-господарської продукції на світовий ринок. ОУН приділяє селові особливу увагу, як з погляду його виробничої важливості, так і з погляду генетично-духового зміцнення української Нації, якого село було споконвіку невичерпним джерелом. Тому ОУН виступає за те, щоб:

- приватизувати в сільському господарстві власність на землю, залишаючи селянам вибір форми землекористування – фермерської, спілкової, чи кооперативної;

- в земельному фонді створити резерв для середніх фермерських господарств, як для дослідних ферм, так і для поворотців з діаспори та випускників агрономічних шкіл, що бажали б творити свої фермерські господарства;

- відродити сільські громади з їх самоврядуванням, народними побутовими і обрядовими звичаями і головно зі звичаєвим правом, що надавало селові певного морального статусу, котрий підкреслював людську гідність і не дозволяв на аморальні вчинки, котрі підлягали загальному осудові;

- піднести культурний і господарський рівень села, враховуючи його нові властивості продуцента і часткового переробника сировини;

- подбати про відповідне сільсько-господарське обладнання, додаткове покращення ріллі, селекцію насіння, впровадити кращі породи тварин, використовуючи досвід передових сільсько-господарських країн;

- забезпечити законну неподільність земельних наділів чи то присадибних ділянок, чи фермерських господарств. Відпродаж їх можливий тільки в цілості і тільки для цільового призначення, за винятком потреб державно-публічного значення;

- на рівні державної політики вирішити справу довгореченцевих кредитів для фермерів і фермерських спілок з метою забезпечення їх сучасною технологією і відповідними сільськогосподарськими будинками;

– організовуватись у спілки сільсько-господарської кооперації для налагодження закупівель, потрібних для ведення господарства і збуту вирощених продуктів;

– творити професійні сільськогосподарські організації для обміну досвідом, влаштування курсів та надання фахової допомоги своїм членам.

За міцний, здоровий селянський стан!

16. ОУН розглядає втрати в людях, майні та від забруднення довкілля, понесені Україною внаслідок чорнобильської катастрофи, як такі, що підлягають відшкодуванню з боку Росії, яка оголосила себе спадкоємцем майна СРСР – держави, керівництво атомною енергетикою якої відповідальне за чорнобильську трагедію. Свої претензії щодо відшкодування Україна має винести на форум Об'єднаних Націй, де повинна бути створена Міжнародна Комісія для оцінки втрат і винесення висновків. Незалежно від того, наша держава повинна забезпечити своє потерпіле населення екологічно чистим простором, зокрема в Криму і на Півдні України. Треба збільшити потужність оздоровчих центрів для щорічного прийому дітей з чорнобильської зони в Карпатах, Криму та інших регіонах, а для хворих – забезпечити стаціонарне лікування. Екологічні проблеми не вичерпуються Чорнобилем, а тому вимагають докладного вивчення. ОУН виступає за створення або підсилення існуючого окремого Інституту екологічних досліджень, котрий вивчав би ці проблеми і виготовляв проекти для уряду щодо очисних споруд і екологічної профілактики. ОУН виступає також за основний перегляд проблеми Дніпрових каскадів і перевірки їх корисності для народного господарства і шкідливості від екологічного заневищення. Стан здоров'я українського народу в небезпеці!

17. Гасло *«Воля народам – воля людині!»*, висунуте Організацією Українських Націоналістів в час Другої Світової війни, далеко перед прийняттям в ООН Хартії

Прав Людини, зобов'язує *ОУН* назавжди. Діюче в Україні законодавство про національні меншини є для *ОУН* назагал прийнятне і не викликає застережень. Однак, права пов'язані з громадянськими обов'язками і першим таким обов'язком громадян України є лояльність до своєї держави. Проте певні кола і організації та окремі недоброзичливці із середовища російської меншини, надуживаючи наданими їй в Україні демократичними правами, займаються антидержавною, антиукраїнською діяльністю, чим дестабілізують внутрішнє положення в державі. Тому *ОУН* вимагає від державних правоохоронних органів рішучих дій щодо припинення діяльності і притягнення до відповідальності цих антидержавних сил.

18. Одним з важливих напрямів внутрішньої політики є створення державою належних умов для повернення на Батьківщину українців із Західної та Східної діаспор. Урядові чинники України приймали радо допомогу Західної діаспори, однак не зробили нічого в напрямі інтеграції тої частини діаспорних українців, що проживали за кордоном на статусі політичних біженців і не набули чужого громадянства. Україна не надала їм свого громадянства через відсутність належного законодавства. Цю аномалію належить виправити.

Уряд сприяє поверненню в Україну депортованих советоросійським режимом національних меншин (татари, німці), допускає поселення в Україні сотень тисяч мігрантів російської національності, але поряд з цим не реалізує державних програм сприяння поверненню на Батьківщину українців із Східної діаспори. Східній діаспорі потрібна допомога на державному рівні не тільки в забезпеченні належних прав у місцях проживання, але й у справі повернення частини тієї діаспори в Україну після довгих років поневір'яння і переслідувань, що випали на її долю.

ЕКОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНИ

І. Сучасний стан і проблеми

Сьогодення розвитку земної цивілізації означено тим, що науково-технічний прогрес досить істотно впливає на соціальні аспекти життя суспільства, з одного боку вдосконалюючи, а з іншого досить сильно ускладнюючи життя всього людства. Використання нових, все більш удосконалених машин, різного обладнання, апаратури, технологій, немов би полегшує, життя людини, але при цьому все частіше дуже сильно забруднює та отрує докільля: повітря, воду, землю тощо.

Прогресивне людство планети поступово призвичаюється до гуманістичного поводження та розумного керування природою та Землею в цілому, бо це – найважливіше завдання сучасності. Минулі ж часи брутального поводження та масованого винищення живих організмів призвели до катастрофічного скорочення природного розмаїття життєвих форм на планеті, а це є ганьбою цивілізованого людства, яке вже стоїть на порозі Третього Тисячоліття – Гуманістичної ери. В часи хижацького хазяйнування світових імперій, метрополії в колоніальних землях цікавила лише можливість задовольнити свої господарські потреби. Колоніальна адміністрація в Україні у всі часи своєї діяльності докладала великих зусиль, аби догодити господарю і перетворити автохтонний етнос на покірне населення – «годувальника-кріпака імперії». Для цього було застосовано як масові голодомори і народовбивства, так і примусове переселення, штучне «злиття націй» і повну росіянізацію людности і докільля.

Належність до певного природного ландшафту є характерною національною ознакою. Лише типовий національний ландшафт здатний підтримувати національну особливість народу. Тому можновладні московської імперії

протягом сторіч своєї окупації старанно нівечили українську землю. Підневільним же українцям накинули меншевартісне усвідомлення себе лише для того, аби догодити імперії та годувати її, зводячи нанівець усю природну рослинність, а замість неї насаджуючи сільськогосподарські рослини, які дають їжу, але ж не дають легких фітогенних речовин, котрі саме й роблять чистим та здоровим повітря. Нищення природних ландшафтів, які формувались природою тисячоліттями, сприяє тому, що в Україні кожного року в лікарнях перебуває більше 14 млн. чоловік, а різні форми хвороб зареєстровані у кожного школяра. Українське сьогодення створило людині такі умови, коли вона увесь час знаходиться у стресовому стані. Цей стан послаблює захисні функції людського організму, роблячи його більш податливим різним захворюванням. Тому держава повинна прагнути не лише надати можливості лікувати людину, а й покращити її емоційний стан шляхом вилікування доквілля й створення умов, що підвищують опірність організму стресовим впливам.

Український народ в умовах поневолення не міг мати власної програми еколого-економічного розвитку регіонів. Але сьогодні вже вільний український народ не повинен механічно й бездумно продовжувати грабіжницьку політику агресора по відношенню до своєї споконвічної Землі-Матері. Та покищо не відбулось і не відбувається глибинної та докорінної екологічної українізації в Україні, не дивлячись на нові закони Верховної Ради та діяльність міністерств. Бо відсутня елементарна національна турбота у сьогоденнішніх державних діячів та адміністративних чиновників за свою державу, не існує національної дбайливості у сьогоденнішніх керівників підприємств. Тому що це ще не українська влада і не українські підприємці; це – залишки колоніальної імперської адміністрації в Україні, а вони ж то і не здатні на життя та працю заради України.

Джерелом радіаційного забруднення територій України є атомна енергетика, і не лише через чорнобильську трагедію. Легковажно поставившись до радіації, людство першими атомними вибухами та неконтрольованою діяльністю забезпечуючих їх реакторів сприяло накопиченню в біосфері величезної кількості радіонуклідів. Сучасне радіаційне забруднення не лише згубно діє на людський організм, а й потужно впливає на спадковість, а це вже пряма загроза існуванню нації. Людський організм спроможний через декілька поколінь пристосуватись до найжорстокіших умов довкілля, але людність при цьому стає одноманітнішою, значно зменшується відсоток інтелектуалів, тобто починається деградація нації.

Розвиваючи енергетику, московський колоніальний режим перетворив українську річку Дніпро та історичні національні ландшафти навколо неї на каскад водосховищ з величезними об'ємами води й мулу. Цей каскад затопив територію приблизно у 8000 кв. км, що дорівнює площі таких держав як Кіпр чи Ліван. Жахливим є те, що під водою залишилися чудові сільськогосподарські угіддя з чорноземами, багаті сінокоси з медоносними та лікарськими травами, цілющі природні ліси, а також велика кількість різноманітних поселень, що є місцями споконвічного проживання як українців, так і праукраїнців. Тобто знищені природні носії етнопсихології української нації. А замість усього цього створено малопотужний каскад водосховищ, що не виправдав фінансових, будівельних та психологічних витрат, але який значно змінив екологічний стан регіону. Погіршений клімат разом з гігантськими промисловими забруднювачами довкілля усе більше і більше скорочує життєвий термін української людини. Але ж окупанти, створюючи цей каскад, прагнули перетворити його в разі необхідності в неприступний оборонний рубіж на шляху танкових та сухопутних з'єднань військового супротивника, завдяки цілеспрямованому випуску вели-

чезних об'ємів водно-мулової маси. За часу екстремальної локальної ситуації можливий спуск окремих водосховищ. Після катастрофи на ЧАЕС в Київському водосховищі накопичилось приблизно 500 млн. тонн високорадіоактивного намулу.

В наш час увесь цей каскад становить собою величезну загрозу самому існуванню України. Бо в результаті випадкової аварії, терористичного акту або спрямованої диверсії в Київському водосховищі (може бути використано й інше водосховище) виникне руйнівна ударна гідрохвиля, яка, рухаючись зі швидкістю 250-1000 км/год. і руйнуючи на своєму шляху не тільки греблі, мости і населені пункти, а й різні підприємства зі шкідливим виробництвом та й Запорізьку АЕС, знищить повністю 10 областей і перетворить їх на мертву зону. А коли ця радіаційно-хімізована болотяно-мулова маса в Чорному морі з'єднається з сірководнем, який зараз з іншими горючими газами накопичився там і вже сягає позначки 80 м до поверхні, то відбудеться світова катастрофа. Адже Чорне море пов'язане з Середземним, а те в свою чергу – з Атлантичним і Індійським океанами, площі ж суходолу цього регіону величезні. Така загроза при стані тероризму й недоброзичливості певних сусідів не є гіпотетичною, то – «дамоклів меч» для нашої держави.

II. Постанови

Усвідомлючи й чітко оцінюючи всю сучасну екологічну ситуацію в Україні і в світі, IX Великий Збір ОУН виносить наступні постанови.

1. Збалансований розвиток планети можливий лише шляхом політичного, соціального та еколого-економічного прогресу, який задовольняє потреби сьогодення, не позбавляючи цього й майбутні покоління.

2. Головне життєстверджуюче гасло екологічної політики ОУН, яке має стати дороговказом у державотворчій

діяльності та у повсякденному житті кожного члена Організації: «Здоров'я нації залежить від здоров'я природи. Здорове довкілля – здоровий нарід!»

3. Врятувати та впорядкувати українську землю – то є почесний обов'язок кожного українця, а для цього необхідне екологічне виховання усіх соціальних прошарків населення, аби усвідомити, що зараз вирішується саме існування України, бо імперії вже не існує, а зони економічного лиха не зникають: Чорнобиль, Донецько-Придніпровський район, Азово-Чорноморський басейн, Полісся, Карпати, Північне Причорномор'я. Тобто сьогодні Україна є майже суцільною зоною екологічного лиха. Слід в школах, технікумах, ліцеях, коледжах, вищих учбових закладах ввести спеціальні навчальні еколого-освітні програми та активно сприяти діям природоохоронних організацій, які направлені на заміну споживацько-кріпацької психології психологією патріота-господаря.

4. Земля наша споконвічна й іншої не буде. Потрібна реальна, діяльна аграрно-екологічна державна господарська політика, що включає диференційоване використання сільськогосподарських угідь за інтенсивністю землеробства, біологізацію землеробства і застосування ґрунтозахисної системи обробки ґрунту, та інші сучасні обачливі заходи.

5. Необхідно вимагати від Верховної Ради України та Кабінету Міністрів розробки державного пляну детальної структуризації території України з врахуванням створення природо-охоронних та лікувально-рекреаційних зон, де збереження природи й здоров'я нації раціонально сполучалось би з господарським розвитком держави, а еколого-господарська державна програма використання території будувалась би таким чином, що пріоритетними перед економічними вважатимуться екологічні заходи, тобто заради жмені золота чи бочки нафти не нівечитеться регіон.

6. Карпати й Крим та прибережні території Чорного й Азовського морів повинні стати для всіх громадян України

лікувально-оздоровчими регіонами. З цією метою треба вивести з них усі шкідливі виробництва й розробити еколого-економічну їх структуру. Тоді трудівники з промислових та землеробських регіонів кожного року оздоровлювались би пільговим шляхом в цих регіонах, де була б створена мережа туристичних, спортивних, оздоровчих і подібних центрів, а виробнича сфера обслуговувала й забезпечувала б харчуванням увесь регіон.

7. Система заповідних територій – це зона збереження природи України. Вона повинна жорстко оберігати свій статус, бо це є збереженням генофонду рослинного й тваринного світу України. Заповідні території – це остання можливість зберегти національний природний ландшафт.

8. Треба терміново вилучити з сільськогосподарського користування низькопродуктивні землі для заліснення і виконати його тими видами, що притаманні цим екологічним регіонам, а не завезеними з яких завгодно регіонів світу. Провести засіяння їх різнотрав'ям виключно української фльори, більшість якого становлять цілющі рослини й гарні медоноси.

9. Припинити меліоративні роботи, аби врятувати т. зв. малі річки, а також болота, плавні і т. ін. Зберегти від вирубки усі дерева-довгожителі в дикій природі, в лісопарках та унікальні українські плодові рослини, багато з яких були знищені за сталінського правління, коли за кожну плодову деревину треба було платити податок, і ще раз в 1985 р. під час т. зв. «боротьби з пияцтвом та алкоголізмом», коли в Україні знищено 30-80% фруктових садів, кушових рослин та виноградників.

10. Сприяти збереженню та раціональному використанню енергоносіїв: встановити податок на викиди вуглекислого газу в атмосферу; підтримати роботи по використанню метану, що виділяється на різних звалищах та місцях утримання худоби; налагодити використання накопичень сірководню з іншими газами, вилучених з глибини Чорного

моря як горючої суміші для теплових електростанцій; здійснити фінансування наукових розробок по альтернативній енергетиці та стимулювання тих підприємств, що використовують у своїй діяльності енергозберігаючі технології та альтернативні джерела енергії.

11. Вимагати ліквідації усіх штучних морів дніпровського каскаду через низьку загальну потужність всіх ГЕС Дніпра, яка дорівнює 3,5 млн кВт, що рівноцінно потужності однієї теплової Запорізької ГРЕС.

12. Атомна енергетика найдорожча в світі, і вона не може існувати без державних дотацій, а ядерний цикл характеризується великою земле- та водомісткістю – ядерне паливо надзвичайно дороге і небезпечне: «чистих» АЕС не буває.

13. У всіх областях повинні діяти Центри екологічної безпеки, які б виконували найсуворішу експертизу будівництва всіх господарських проєктів; відповідали за негайне й повне вирішення питань обеззаражування великих об'ємів стічних вод, що скидаються в Дніпро та в інші річки, озера й моря України металургійними, хемічними та іншими підприємствами; виконували контроль за нормуванням використання води, за утилізацією осадів очисних споруд, прискіпливо слідкували за очищенням каналізаційних споруд, переробкою тяжких металів, заборону будівництва та фінансування банками шкідливих для здоров'я місцевого населення виробництв і таких, які порушують природні екосистеми; контролювали дотримання заборони ввезення в Україну відходів.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА УКРАЇНИ

1. Загальні ствердження

Зовнішньо-політична доктрина Української держави мусить формуватися як складова національної ідеї в

широкому розумінні цього поняття і на цій підставі вона повинна:

- виражати та забезпечувати послідовну реалізацію та захист національних інтересів на міжнародній арені;
- забезпечувати національну безпеку, суверенність і територіальну цілісність держави, максимально унеможлижуючи втручання у її внутрішні справи ззовні;
- сприяти поглибленню взаємної довіри та співробітництва між народами на рівноправній основі, сприяючи якнайповнішій реалізації усіх переваг геополітичного становища держави, максимально нівелюючи результати його недоліків;
- бути постійно націленою на забезпечення нації та державі гідного місця у світовому співтоваристві, яке відповідало б їхньому духовому та економічному потенціалові;
- сприяти постійному пошукові нових джерел сировини, новітніх технологій та ринків збуту для власної продукції, залученню вигідних чужоземних інвестицій у наше виробництво для створення нових робочих місць, посилення економічного потенціалу та підвищення рівня життя народу, реалізувати, відстоювати та захищати валютно-фінансові інтереси на міжнародній арені;
- опікуватися українськими людьми незалежно від того, в якій із країн за кордонами батьківщини вони б не знаходилися, сприяти етно-культурному збереженню та розвитку своєї діаспори.

II. Головні засади

Розглядаючи зовнішньо-політичну діяльність української держави як спосіб та форму реалізації української національної ідеї, головні засади української зовнішньої політики впливають із природніх потреб та інтересів української нації. Тому, що українська нація бажає жити з іншими на рівноправних засадах, зовнішня політика

української держави повинна свою стратегію і тактику базувати на основоположному принципі української національної ідеї та візії української нації майбутнього справедливого світопорядку: кожна нація має право жити у власній державі, реалізуючи своє право на самовизначення і вільний розвиток.

На шляху до цієї мети слід здійснювати наступний політичний курс:

1. Покладаючись на власні сили українського народу, на могутній людський потенціал української нації та держави, використовувати кожний сприятливий момент кон'юнктури міжнародного становища для посилення позицій та підвищення авторитету української держави на міжнародній арені, спираючись в першу чергу на природні держави-союзниці України як в Європі, так і в усьому світі.

2. Зважаючи на те, що в Російській Федерації на непередбачений час будуть відсутні політичні сили, які розглядали б Україну як сусідню державу-партнера, а не як поле для економічного визиску та політичної експансії, стратегічним завданням української зовнішньої політики є сприяння праву на самовизначення корінних народів цієї імперської Федерації, з метою остаточного цивілізованого і мирного її розвалу та створення національних держав, у тому числі й російської, на їхніх етнічних землях.

3. Послідовно забезпечувати повернення до пріоритетів у політичних, економічних та культурних зв'язках у першу чергу з країнами Європи і Заходу, забезпечуючи природне повернення України в Європу і виходу її з «орбіти» впливу та диктату Росії в неоімперській системі СНД.

4. Постійно зосереджувати значну увагу на забезпеченні національної безпеки держави, постійному пошуку потенційних військових союзників і в першу чергу серед країн східної Європи та Балтицького регіону, а також країн-членів НАТО, перед постійною загрозою військової експансії Росії, намаганням її за будь-яку ціну зберегти на

території України своє військо і в першу чергу Чорноморську флоту.

5. Готувати та впроваджувати в життя політичні заходи для зміцнення зв'язків з етнічними українськими землями, які опинилися на сьогодні з історичних і політичних причин поза межами сучасної української держави, активно нав'язувати з українцями, що проживають на них, політичні та економічні зв'язки. Піклуватися про забезпечення етнокультурних потреб українців, що проживають на наших етнічних землях за кордоном та української діаспори.

III. Регіональна міжнародна політика

1. Російська Федерація. Без сумніву, наймогутнішим і найвпливовішим сусідом України є Російська Федерація, яка і після розвалу ССРСР залишається імперською структурою. З нею Україна повинна мати рівноправні та взаємовигідні економічні, політичні та культурні відносини. Але чи це можливо сьогодні? Адже серед домінуючих сьогодні версій доктрини зовнішньої політики Росії, якими послуговуються урядові чинники та різні політичні сили, усі є проімперські та немає жодної, яка передбачала б будівництво відносин з Україною на рівноправній основі. Тому, до часу зміни у політичній настанові Москви, Україна повинна будувати свою політику щодо Росії на основі доктрини «стримування». Рівночасно не випускати з уваги і вимагати:

а) повернення Україні пропорційної частки усіх активів колишнього ССРСР;

б) остаточного виведення усіх російських військ з території України, і в першу чергу російської Чорноморської флоту, як реальної військової загрози безпеці України;

в) відшкодування за підневільний рабський труд українських політв'язнів та знищення мільйонів українських людей совето-російським імперським режимом.

2. Держави, що входили до складу колишнього ССРСР. Усі вони, навіть ті, у яких Росії вдалося насадити лояльні та в значній мірі маріонеткові уряди, є природними союзниками України щодо вирішення проблеми стримування російської експансії. Тому для України важливо сприяти утвердженню в цих державах при владі національно-державницьких сил, не залежних у своїй політиці від московського уряду.

Кінцевою метою української політики щодо т. зв. СНД повинен бути розпад цієї неприродної постімперської структури, в якій намагається домінувати Росія та диктувати через цю структуру свою волю іншим державам-учасникам. Через те українська зовнішня політика повинна відігравати роль головного стримуючого фактора, щоб не допустити до перетворення СНД в конфедеративне утворення.

Тісна співпраця з державами, що виникли на теренах колишнього ССРСР, сприятиме запануванню на цьому просторі цивілізованих взаємовідносин між незалежними державами.

3. Країни Європи, США та Канада. Україна є природною складовою Європи. Тому саме на цьому напрямку та на розширення взаємовигідних відносин із такими розвинутими та впливовими країнами, як США і Канада, повинна бути сконцентрована значна частина зовнішньополітичних та економічних ініціатив нашої держави.

Не викликає сумніву необхідність активного розвитку взаємовідносин між Україною та її найближчими сусідами – країнами східної Європи, і в першу чергу в напрямку використання їхнього позитивного досвіду в проведенні політичних та економічних реформ, розширення економічної співпраці та товарообігу, проведення переговорів про можливість створення східноєвропейсько-балтицького оборонного військово-політичного союзу перед постійною загрозою експансивних намірів Росії та можливим стимулюючим його впливом на розширення НАТО на схід;

забезпечення прав українцям, що проживають у цих країнах, повноцінних можливостей реалізувати свої етнокультурні та конфесійні потреби тощо.

Одним із важливіших завдань української зовнішньої політики щодо Франції та Великої Британії залишається необхідність зміни однобокого традиційно проросійського наставлення цих держав. Тому дуже важливо значно посилити з цими країнами контакти на всіх рівнях та нав'язати постійний конструктивний діалог, робити відповідні заходи для активізації співпраці в економічній, культурній та гуманітарній сферах.

Особливу увагу необхідно приділяти взаємовідносинам із Федеративною Республікою Німеччини, яка не лише є потенційним геополітичним союзником України в Європі, але після західноєвропейського об'єднання в перспективі може стати однією з найбільш впливових політичних та економічних країн у світі.

Позиції України на міжнародній арені в значній мірі залежатимуть від конструктивності й активності розвитку взаємовідносин України з країнами Європи та західного світу взагалі.

4. Країни Південно-Східної Азії. За традицією, внаслідок географічних факторів, зв'язки України з європейськими країнами значно тісніші, ніж з азійськими. Тому розширення співпраці з ними має для України значну і тривалу перспективу на основі спільних геополітичних та економічних інтересів. Це Японія, Південна Корея, Тайвань, Сінгапур. Крім того, в цьому регіоні розташовані такі країни, як Китай та Індія, котрі володіють величезними природними та людськими ресурсами і є великим потенційним полем збуту української продукції, зокрема освоєння китайського ринку озброєнь та військового обладнання. Одночасно українська зовнішня політика повинна сприяти декомунізації та демократизації політичного ладу в Китаї.

Для України в Південно-Східньому Азійському регіоні відкриваються великі можливості для в першу чергу торговельно-економічної співпраці. Адже «азійські тигри» знайшли надзвичайно ефективні методи вирішення проблем розвитку національної економіки, тож їхній досвід заслуговує на ретельне вивчення в Україні. В політичній царині Україна повинна взяти участь у розробці проблем безпеки в азійському регіоні.

5. Україна та країни Близького Сходу, Латинської Америки та Африки. Регіони та континенти, про які йде мова, або виступають як постачальники сировини для значної частини країн світу (наприклад, енергоносіїв – арабські країни, або металів – країни Латинської Америки, або продукції сільського господарства – країни Африки і Латинської Америки) і являють собою як для української дипломатії, так і для українських ділових кіл в переважній більшості ще слабоосвоєні простори. Незважаючи на це, багато цих країн могли б для України стати важливими політичними та економічними партнерами.

Без сумніву, що Україні необхідно розвивати партнерські та взаємовигідні відносини як з близькосхідніми арабськими країнами, так і з Ізраїлем, і для цього необхідно зайняти більш чітку позицію та брати активнішу участь у вирішенні арабо-ізраїльського конфлікту. Адже в національних інтересах України партнерські взаємовідносини як з впливовою ізраїльською державою, так і з арабськими країнами, особливо в економічній сфері, відкривають для України суттєві перспективи.

Не викликає сумніву необхідність розбудови відносин із Південно-Африканською Республікою, однією із найвпливовіших країн на африканському континенті, особливо в галузі видобутку алмазів та торгівлі продукцією ВПК.

IV. Україна та міжнародні організації

Вплив та ефективність української зовнішньої політики в значній мірі залежатиме від становища та активності нашої держави у впливових міжнародних організаціях:

1. Підвищення ефективності участі України в ООН та її спеціалізованих установах – одне із важливіших завдань зовнішньополітичної діяльності нашої держави. Після розпаду СРСР Росія одноособово визнала себе правонаступницею комуністичної імперії та автоматично успадкувала місце постійного члена Ради Безпеки ООН. Тому Україні важливо добитися, як членові-засновнику ООН, права постійного члена Ради Безпеки, що значно підвищило б авторитет та міжнародний вплив нашої держави. Україна також не повинна припиняти участі підрозділів наших збройних сил у складі миротворчих контингентів ООН у різних гарячих точках нашої планети.

2. Важливою подією в напрямку розбудови європейської регіональної співпраці у 1995 році стало набуття нашою державою статусу повноправного члена Ради Європи – першої європейської міжурядової організації. Участь у цій авторитетній європейській організації відкриває перед Україною добрі перспективи розширення політичної, економічної та гуманітарної співпраці з провідними країнами Європи, що українська дипломатія повинна використати у максимально можливій мірі.

3. Позитивно слід розцінювати зміцнення контактів України з Європейським Союзом, підписання Тимчасової Угоди про торгівлю з ЕС, початок процесу ратифікації державами – членами ЕС Угоди про партнерство та співпрацю (УПС), учасником якої є наша держава. Розбудовуючи взаємовідносини з ЕС, Україні необхідно добитися того, щоб політичний діалог з ЕС набрав постійного інституціоналізованого характеру; домагатися ратифікації УПС; поживати економічні взаємовідносини та домогтися зняття усіх торговельних бар'єрів шляхом

підготовки та підписання Угоди про вільну торгівлю між Україною та ЕС; домагатися реалізації Меморандуму про взаєморозуміння між урядом України та урядами країн «Великої сімки» та ЕС щодо всеохоплюючої програми підтримки закриття ЧАЕС і ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи.

4. Що стосується НАТО, то Україні необхідно добиватися розширення цього військово-політичного союзу на схід за умови входження у перспективі нашої держави до його складу або надання НАТО таких гарантій безпеки для України, які існують для країн – членів бльоку. Необхідно продовжити співпрацю в рамках Ради Північно-Атлантийської Співпраці (РПАС) та програми «Партнерство заради миру». Позитивно слід розцінювати рішення про відкриття в Україні Інформаційного центру НАТО. Не менш важливим є те, що держави-учасниці НАТО визнали ключову роль України в підтриманні стабільності як у регіоні Центральної та Східньої Європи, так і в Європі в цілому.

5. У перспективі майбутнього Україні необхідно домагатися розширення нарад «Великої сімки» та включення нашої держави як повноправного члена цих нарад.

6. Україні необхідно далі активізувати співпрацю з міжнародними фінансовими організаціями за умов врахування ними особливостей соціально-економічної ситуації України і її пріоритетних потреб.

7. Позитивно слід розцінювати активну підтримку Україною підписання Деклярації Чорноморської Економічної Співпраці (ЧЕС) та створення Парляментської Асамблеї Чорноморської Економічної Співпраці (ПАЧЕС) – що дало вже свої доволі відчутні результати.

8. Україні потрібно активніше зміцнювати взаємовідносини та ініціативніше брати участь і в роботі інших міждержавних структур: Західньо-Європейського Союзу, Центрально-Європейської Ініціативи, Євро-Середньоморської Конференції, Європейської Асоціації вільної торгівлі та інших.

V. Заключні ствердження

Сьогодні для Української незалежної держави відкрилися великі можливості, а одночасно й складніші завдання, ніж це було в перші роки нашої незалежності. Тепер потрібно поставити перед собою завдання зробити нашу державу однією із впливових держав світу, як у духовому, так і в політичному й економічному сенсі, забезпечивши таким чином українській нації максимальні можливості для самореалізації та втілення своєї візії майбутнього справедливого світопорядку, а громадянам України – високий духовий та матеріальний рівень добробуту.

Реалізація цього завдання можлива лише за умови, коли українська національна ідеологія, ідеологія українського націоналізму стане не лише офіційною державною ідеологією, але й напрямною у дії українських державних чинників, а таким чином незалежна українська держава наповниться національним змістом. Для досягнення цієї мети треба зреалізувати декілька необхідних умов:

1. Українському суспільству необхідно позбутися насильно насадженого йому впливу московської «євразійської цивілізації», яку характеризують деспотизм та месіянзм, імперіялізм та космополітизм у найбільш нелюдських формах.

2. Зупинити та неутралізувати духову, інформаційну, політичну, економічну експансію Росії в Україну, в тому числі і через її «п'яту колону».

3. Організувати еліту української нації, скерувавши її діяльність на благо української нації і держави, та поповнити нею владні структури держави.

Значна частина сучасних політиків, дипломатів, учених називають ХХІ століття епохою націоналізму, епохою, в якій національний чинник уже не посередньо, а безпосередньо визначатиме стан, характер та перспективи розвитку нового світового порядку. І з цієї точки зору

Україна, перебуваючи на грані двох світів, двох різних систем політичного мислення, зобов'язана відіграти провідну роль у становленні нових справедливих традицій та принципів міжнародних взаємовідносин.

ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАУКИ

Науковий потенціал України дорівнює найрозвинутішим країнам світу, адже в 1995 році в нас діяло 1400 установ, в яких виконувалися науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи. Займалися цим 4000 тисячі докторів та 24300 кандидатів наук. Майже стільки ще науковців працювало у вищих навчальних закладах. Але велетенські можливості української науки використовуються для утвердження державної незалежності, духового розвитку і зростання добробуту нації тільки частково. Попри те, що наука в Україні має видатні світового рівня досягнення, як-от в галузях космічної та авіаційної техніки, матеріалознавства, машино- і приладобудування, військової техніки та інших, загальна економічна криза веде до занепаду української науки. На потреби науки держава виділяє менше одного відсотка валового національного продукту, що в декілька разів менше, ніж у розвинутих країнах. Згортаються дослідження і розробки, росте відплив наукових кадрів за кордон і в комерційні структури. Недостатня увага присвячується розвитку фундаментальної науки: в Національній Академії Наук України на дослідженнях в цій галузі зосереджено всього 7% кадрів, 11% фінансових засобів. Тим часом без розвинутої на високому рівні фундаментальної науки Україна не зможе утвердитись в ряді передових держав, попаде в інтелектуальну, а затим економічну від них залежність.

Наукові установи дуже повільно позбуваються колоніальних рис у змісті досліджень і структурі наукових інституцій. Неймовірно вперто тримаються старих російсько-комуністичних стереотипів більшість істориків, філософів, чимало етнографів, політологів, мистецтвознавців, культурологів, економістів та представників інших галузей гуманітарної науки. Вони трактують суспільні процеси, керуючись давно збанкрутілими теоріями класової боротьби та примату матеріального над духовим. У природознавчих дослідженнях і науковій періодиці навіть Національна Академія Наук України продовжує послуговуватися переважно російською мовою. Ті ж інститути, деканати і катедри, вчені, які рішуче стають на позиції активної підтримки процесів державотворення та національно-духового оздоровлення українців, національно-державницької орієнтації вітчизняної науки, зазнають різної дискримінації з боку старої керівної номенклатури в НАНУ, багатьох інститутах та університетах, а також з боку частини урядових кіл з проросійськими та прокомуністичними поглядами.

Якби не байдужість, а нерідко й відверта антидержавність і українофобія цих людей, то 300-тисячний персонал учених і обслуговуючих науку співробітників могли б вносити набагато вищий вклад у духовий розвиток і економіку нашої Батьківщини.

ОУН, виходячи із своїх стратегічних і тактичних цілей та керуючись найвищими потребами нації, зобов'язана якнайрішучіше брати участь у структурному, змістовому та функціональному реформуванні науки.

Серед своїх найневідкладніших завдань ОУН вважає сприяння прискоренню трансформації науки України з напівколоніальної, що переважно обслуговувала російську метрополію, в максимально незалежну національну систему, яка діє для потреб духового і матеріального життя громадян держави і її високої обороноздатності. Українська наука не

лише в час виходу з кризи, а постійно повинна забезпечувати науково-технологічний, освітній, соціально-політичний і економічний поступ, що відповідав би найвищим світовим досягненням. Україні невідкладно потрібні нові галузі дослідницької діяльності для тих ділянок господарства і культури, які метрополія цілеспрямовано залишила без національного наукового забезпечення.

Підтримуючи вигідну для України співпрацю з іншими державами, головну увагу ОУН концентрує на розбудові в Україні державних наукових структур, заохочення їх діяльності в напрямку створення, де лише можливо, високих технологій, замкнутих циклів виробництва, в тому числі – найсучасніших видів зброї та боєприпасів, необхідних для належного рівня обороноздатності і постійної безпеки держави.

І надалі залишаються актуальними в цій сфері роботи більшість завдань, які містяться в ухвалах IV, VII та VIII Великих Зборів ОУН. Особливо це стосується гуманітарних наук, де перехід до принципових змін відбувається надзвичайно повільно. Потреби національного відродження, духової розбудови нації вимагають, особливо в теперішню пору, розгортання гуманітарних наук в Україні, зокрема, української історичної науки, різноманітних досліджень в галузі українознавства. Проте закомплексовані старими марксистськими і проросійськими стереотипами ортодокси не лише не бажають самовіддано працювати для потреб нації, а й нерідко силкуються протидіяти іншим у цій справі. Декотрі продовжують пропагувати відновлення імперського СРСР, підтримують антинаціональну демагогію комуністичних безбаченків. А в тих випадках, коли відверта фальсифікація в суспільних науках не дає очікуваних результатів, застосовують далеко не новий і неоригінальний метод напівправди. Використовуються в таких цілях і запопадливі найманці-ренегати, спеціально скеровані в українські наукові, освітні, видавничі,

громадські і політичні інституції та організації на Заході, або ж просто куплені з-поміж нестійких емігрантів.

ОУН вважає необхідним підвищення ролі й укріплення становища гуманітарних наук, особливо – українознавчих напрямів, і відповідних наукових інституцій, зокрема, в НАНУ, де їх діяльність досі обмежується реакційними можновладцями від науки.

1. З участю вчених, членів Організації та її симпатиків, створити в академічних інституціях та вищих школах науково-дослідницькі групи і центри, які систематично і всебічно займатимуться вивченням минулого, сучасного і перспектив майбуття українського національно-визвольного, в тому й націоналістичного руху, наукових проблем державотворення.

Для успішного досягнення визначальних цілей ОУН, зростання її ідеологічного і політичного впливу в Україні й світі необхідно, зокрема, провести велику кількість історичних наукових досліджень. Вони мають велике значення для піднесення національної свідомости, відновлення і збереження історичної пам'яті народу, виховання молодого покоління і повинні стати базою для всієї діяльності Організації. З цією метою потрібно:

2. Зосередити в Центральному державному історичному архіві України у м. Львові максимальну кількість документальних джерел, пов'язаних з національно-визвольним рухом і впорядкувати організаційні архіви.

Підтримати ідею створення в Києві бібліотеки націоналістичної літератури, домогтися невідкладного започаткування її реалізації.

3. Підібрати й підготувати кваліфікованих дослідників для створення протягом найближчих років повстанських мартирологів усіх адміністративних районів Волинської, Закарпатської, Івано-Франківської, Львівської, Рівненської, Тернопільської, Чернівецької і інших областей. Такі праці складатимуться з біографічних довідок енциклопедичного

типу про полеглих у боротьбі за незалежність України в період з кінця 1930 до початку 1960-х років. Підсумковим завершенням такої роботи повинно стати багатотомне фундаментальне видання, в якому окрім життєписів будуть вміщені монографічні локальні дослідження, документальні джерела та відповідні покажчики.

4. Виявити, дослідити і з належною науковою досконалістю зареєструвати будівельні та інші нерухомі об'єкти (хати, криївки, залишки таборів, шпиталів, друкарень, комор), місць боїв, важливіших відправ, зустрічей і нарад провідників ОУН та командирів УПА, маршрутів походів і рейдів УПА та СКВ; оголосити їх пам'ятками історії та культури, що перебувають під охороною громадськості і держави.

5. Скласти наукові описи усіх індивідуальних і братських могил, а також місць загибелі повстанців і підпільників з біографічними відомостями про них і видати їх ілюстрованим багатотомником.

6. В найближчі роки завершити підготовку фундаментальної узагальнюючої монографії з історії ОУН.

7. Стимулювати працю над підготовкою ґрунтовних монографій і нарисів про визначних членів і провідників ОУН, старшин і стрільців УПА та СКВ, окремі рої, чоти, сотні, курені, воєнні округи тощо.

8. Активізувати й поглибити працю над дослідженням націоналістичного руху в центральних, південних, північно-східних і східних областях України.

9. Ініціювати глибоке вивчення участі жінок і дітей у боротьбі ОУН і УПА.

10. Започаткувати серію досліджень про участь мешканців окремих сіл, міст, районів, областей і етнографічних регіонів у націоналістичному і повстанському русі 1920-1990-х років.

11. Продовжити ґрунтовне наукове вивчення боротьби українських націоналістів у польських, угорських, німецьких і російських тюрмах та таборах.

12. Вирішити проблему з підготовкою і виданням багатотомного збірника документальних матеріалів про політико-виховну діяльність ОУН і УПА в усіх регіонах України.

13. Піднести науковий рівень фіксації спогадів шляхом проведення консультацій і семінарів із їх збирачами. Не залишити поза увагою жодного учасника і очевидця героїчних подій 1930-1960-х років.

14. Налагодити збирання і археографічне опрацювання матеріалів для збірника документів про участь націоналістів у боротьбі за державну незалежність України в 1970-1990-х роках; підготувати на цій основі також відповідне монографічне дослідження.

15. Розпочати випуск серії біографічних збірників нарисового типу про полеглих у боротьбі за волю України під загальною назвою «Бандерівці».

16. Не припиняти виявлення і публікацію архівних і мемуарних джерел та підготовки досліджень про стратегічні цілі й практичні дії комуністичних агентурно-провокативних груп при ОУН і УПА в 1940-1960-х роках; про ворожі проімперські формування, їхні підступні наміри і спроби дестабілізувати ситуацію в сучасній Україні.

17. Укласти й видати якнайповніший бібліографічний покажчик публікацій та архівних джерел, що стосуються діяльності УВО, ОУН, УПА і СКВ, споріднених з ними підпільних і легальних організацій, а також Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, Співки політв'язнів, Конгресу Українських Націоналістів, СУМ-у, ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери, Наукового товариства ім. Миколи Міхновського, Педагогічного товариства ім. Григорія Вашенка.

18. Оперативно видавати науково-популярні праці для ідеологічного вишколу, в першу чергу молоді.

19. Створити при всіх націоналістичних осередках бібліотеки націоналістичної літератури і налагодити їх належне використання.

Як перелічена, так і незгадана проблематика не може бути вирішена без максимальних зусиль Організації у підготовці обдарованої молоді, починаючи вже із середніх і старших класів базових шкіл, у виявленні і залученні до відповідних досліджень симпатиків ОУН із середовища студентів, аспірантів і докторантів, викладачів університетів та інститутів, співробітників НАНУ та приватних наукових об'єднань, членів НТШ, Наукового товариства імені М. Міхновського та ін. Всіма силами треба підтримувати талановитих ентузіастів-краєзнавців з-поміж учителів, активу «Просвіти» тощо.

З метою стимулювання цієї роботи бажано встановити й запровадити систему щорічних нагород для авторів кращих наукових праць у кожній освітньо-віковій групі і зокрема:

1. Премію Фонду імені Ярослава Стецька для студентів і аспірантів віком до 30 років.

2. Премію Педагогічного товариства імені Григорія Ващенко для учнів базових шкіл.

3. Премію Наукового товариства імені М. Міхновського для вчених-професіоналів і обдарованих дослідників-аматорів.

Кожна з цих премій повинна мати три ступені. Переможцям вручаються спеціально виготовлені медалі та дипломи.

Організація всебічно підтримує працю над удосконаленням і повсюдним запровадженням української мови і наукової термінології. Свій авторитет і вплив спрямовує на скорочення відходу талановитих кадрів за кордон і заохочення приїзду в Україну на постійну працю обдарованої молоді з українських діаспор.

ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ОСВІТИ

За роки незалежності система освіти в Україні ще не вирвалася із стану глибокої кризи, що охоплює всі рівні навчання. Виховання нової генерації молодих, національно свідомих громадян, озброєних наймодернішими знаннями, здатних до розбудови Української Самостійної Соборної Держави, примножувати її могутність, славу, багатство, а при необхідності стати зі зброєю в руках на її захист – *така стратегічна мета в галузі національної освіти.*

Діяльність усієї системи освіти і виховання в Україні повинна спрямовуватись на *формування ідеалу молодого людини і на консолідацію всієї нашої нації.* Для цього необхідно якнайскоріше подолати всі негативні явища, нав'язані іноземним пануванням. Залишається дуже складною проблема створення і належного функціонування українських шкіл у великих містах Сходу і Півдня. Надзвичайно повільно вирішується справа з українськими підручниками, не вистачає національно свідомих педагогічних кадрів. Майже в усій державній освіті, особливо в загальноосвітній школі, маємо засилля зросійщених, національно байдужих і часто навіть ворожих українству кадрів. Отой закостенілий «елітний» прошарок гальмує запровадження української мови у навчальний процес, намагається здійснювати космополітичне, безнаціональне виховання молоді. На жаль, такі тенденції панують і в Міністерстві освіти, в обласних і районних структурах управління школою. Російський окупаційний режим знищив християнсько-релігійне виховання молоді і на подолання його шкідливих наслідків доведеться спрямувати зусилля і працю багатьох тисяч священників-патріотів, яких також маємо мізерно мало.

Серед найневідкладніших завдань, які ставить перед собою Організація в галузі освіти є:

- злам її антидержавної, протинаціональної, українофобської суті;

– ліквідація бездуховости, псевдонауковости, не-ефективности;

– створення в системі виховання і навчання культу української мови і науки, героїки національно-визвольного руху, професійного і народного мистецтва та культури;

– сприяння забезпеченню університетів та інститутів, середніх педагогічних закладів свідомими науково-викладацькими працівниками;

– усунення з усіх ланок освіти осіб, які нездатні подолати в собі стереотипи антилюдських марксистсько-большевицьких та російсько-шовіністичних переконань;

– розгортання діяльності дитячих, юнацьких і молодіжних національно-патріотичних організацій, усебічна їх підтримка;

– використання Організацією всіх доступних форм роботи для виховання в інститутах і університетах педагогів-місіонерів, які після здобуття української вищої освіти виїдуть на постійну роботу у зросійщені області і там повсякденно дбатимуть про відродження рідної мови, освіти і культури. Підготовку таких ентузіастів переважно налагоджуватимуть навчальні заклади Львова, Івано-Франківська, Дрогобича, Луцька, Чернівців, Києва та інших міст;

– заходи з боку Організації щодо створення ефективної системи українського шкільництва на всіх теренах компактного проживання наших співвітчизників у західному і східному зарубіжжі;

– одне з найголовніших завдань членів і симпатиків ОУН – підбір кадрів для написання нових підручників і нагромадження коштів для їх видання, особливо з гуманітарних, перш за все українознавчих дисциплін, позбавлених залишків імперсько-колоніальної ідеології російського більшовизму та шовінізму;

– спрямування Організацією найкращих сил для розгортання в школах краєзнавчої роботи, основним змістом якої має стати всебічне вивчення місцевої історії та

культури, пов'язаних з героїчною боротьбою українців, перш за все ОУН-УПА, за національну незалежність і соборність, залучення до цієї роботи дітей і молоді, створення в кожній школі відповідних музейних експозицій, систематичний догляд за могилами полеглих патріотів тощо;

– сприяння з боку структур ОУН становленню та зміцненню Всеукраїнського педагогічного Товариства ім. Григорія Ващенко, його видавничій та пропагандистській діяльності, залученню до цієї справи СУМ;

– постійне утримання в центрі уваги ОУН взаємин між представниками українського шкільництва на Батьківщині і в зарубіжжі;

– розбудова в Організації окремого сектора освіти, одним з найневідкладніших завдань якого є підготовка обґрунтованої системи формування української національної самосвідомості учнів, студентів, вчителів та викладачів середніх спеціальних і вищих шкіл.

Актуальними надалі залишаються відповідні матеріали попередніх Великих Зборів ОУН, пов'язані з ідеологічно-світоглядними та освітніми проблемами. Організація дбає про всеохопне ознайомлення дітей і юнацтва з життям і діяльністю Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича, Ярослава Стецька, легендарних місцевих провідників ОУН, старшин і стрільців УПА та СКВ, сучасною державотворчою працею їх однодумців і послідовників.

ПИТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Декілька сторіч панування завойовників над різними частинами поділеної між ними нашої Батьківщини були майже невинними намаганнями асимілювати українську

націю. Для цієї мети вперто і послідовно використовували не лише професіональну, але й народню культуру, як духову, так і матеріальну. Особливо шалений і брутальний руйнівний тиск здійснювали понад сімдесят років російські большевики, які запровадили тотально-індустріалізовану систему реалізації своїх імперсько-шовіністичних цілей. Однією з найголовніших галузей такої політики було російщення культури всіх поневолених націй. Чи не найбільшого гноблення зазнавали українці, що мали кількатисячолітню автохтонну культуру, не тільки набагато давнішу за російську, але часто й досконалішу. Завдяки цьому останньому українці зберегли усвідомлення національної ідентичності і врятувалися від асиміляції. Разом з тим поневолена культура в усіх її складових частинах зазнала болючої деформації і доведеться дуже довго й систематично працювати над її очищенням від потворних і шкідливих засмічень, стимулюючи в першу чергу розвиток і утвердження власних національних надбань. А вони в своїх найкращих зразках дійшли до нас із тих далеких часів, коли Україна була вільною. Їх збереження, збагачення і вдосконалення поряд із вільною системою безперервного творення нового є обов'язковою умовою поступу нації, її самобутності і незалежності.

Перші роки відновленої Української держави, її духового, господарського і оборонного утвердження часто, навіть майже безперервно, супроводжуються байдужістю, а то й ворожістю не тільки спеціально засланих сюди емісарів московського імперіялізму та шовіністів із деяких інших держав, а й закомплексованих чужинецькими стереотипами етнічно своїх безбатченків.

Враховуючи все це, ОУН вважає одним із найголовніших завдань кожного свого члена і симпатика систематичну працю в тих ділянках духового і господарського життя нації, де він зможе відповідно до набутих знань, навичок і хисту найбільше спричинитися до її поступу. *Тільки*

самовіддана, масова, систематична й наполеглива діяльність Організації зможе істотно прискорити ліквідацію наслідків культурного геноциду, практикованого російсько-комуністичним імперіялізмом в Україні. У зв'язку з тим, відповідним референтурам надалі потрібно буде більше уваги присвячувати виданню та популяризації праць з історії української культури та її складових частин, ґрунтовному вивченню раніше заборонюваних і фальсифікованих тем.

Основне завдання Організації лаконічно можна визначити як наповнення всіх галузей культури українським національним змістом. Воно в умовах утвердження незалежності таке ж важливе і необхідне, як і повстанська боротьба ОУН-УПА в 1940-1960-х роках. Організація зобов'язана віддати всі свої сили для оздоровлення кожної без винятку складової частини культури. А вони ж, у свою чергу, діляться на дрібніші, що потребуватимуть, без перебільшення, титанічної праці. Здійснити її зможуть тільки належним чином налаштовані інтелектуальні сили всієї нації. Бо ж треба охопити і безперервно підтримувати постійний розвиток мови, літератури, образотворчого, музичного, театального, декоративно-ужиткового і народнього мистецтв, кіно, телебачення, науки й освіти. Не менш вагомий культурологічний аспект діяльності і в сфері релігійного життя та матеріального чи господарського або економічного поступу української нації, її взаємин з етнічними меншинами, що населяють нашу державу.

З цією метою треба, де необхідно, ініціювати і брати участь в опрацюванні і реалізації національних програм діяльності театрів, філармоній, хорів, ансамблів, оркестрів, відродження і розвитку українського кіно, культурологічної освіти; сприяти забезпеченню кадрами мистецьких шкіл у нашому зарубіжжі.

Вважаємо пріоритетною справою розповсюдження і використання націоналістичної та, взагалі, патріотичної

української періодики і книжкових видань, особливо в Криму та південно-східніх областях. При всіх обласних і районних проводах Конгресу Українських Націоналістів необхідно створити на громадських засадах і якнай-ефективніше використовувати бібліотеки націоналістичної літератури. Де тільки можливо, практикувати таке і в міських та сільських осередках, залучаючи до читання якомога більшу кількість населення, в першу чергу, всіх юнаків і дівчат.

Потрібно створити мобільну інформаційну референтуру, яка систематично займатиметься розповсюдженням і популяризацією української націоналістичної та патріотичної періодики і книжкових видань, кращих теле- і радіопередач, відео- та аудіоматеріалів.

Підтримувати роботу Асоціації діячів української культури в усіх її національно-державницьких аспектах.

Сформувати окремий сектор культури.

Великі надії на свою отчу землю покладають і мільйони тих українців, яким доля судила жити поза сучасними нашими офіційними кордонами. Особливої уваги потребують наші брати на теренах тих держав, де вони продовжують зазнавати культурно-національного геноциду. ОУН постійно домагатиметься їм допомоги шляхом відповідного спрямування зовнішньо-політичної діяльності державних чинників, і шляхом організаційної та освітньо-культурної роботи в українському зарубіжжі. Головна вимога, яка ставиться перед урядами, де проживають наші співвітчизники, полягає в тому, щоб вони надали їм такі ж права і можливості для задоволення національно-культурних потреб, якими користуються етнічні меншини в Україні.

З-поміж усіх надбань національної культури в сучасному духовому житті українців дуже мало, особливо в центральних і східніх регіонах, використовується веле-тенська за своїм ідеологічно-патріотичним потенціалом

спадщина, народжена героїчною боротьбою ОУН і УПА в 1940-1960-х роках. Неважко уявити собі, скільки дали б, наприклад, щорічні сільські, міські, районні й обласні фестивалі повстанських пісень з бажаною участю в них усіх шкіл і клас. Для майбуття нації ми зобов'язані створити культ повстанських могил і неперевершеної жертвості членів і провідників ОУН, стрільців і старшин УПА та СКВ, максимально зібрати, якнайкраще дослідити й увіковічнити всіма засобами науки і мистецтва кожного полеглого патріота, кожен бій, кожен подвиг, кожную національну жертву, і на цій базі виховувати нові покоління школярів і вояків, усіх громадян. Лише така діяльність, хай важка, виснажлива і марудна, врятує націю від духовних і політичних манівців.

Наша Організація зобов'язана уважніше стежити за творчістю сучасних діячів української культури, вивчати й максимально популяризувати, а також використовувати все краще з неї для національної консолідації, зміцнення і утвердження незалежності, зростання добробуту людей.

Такою працею треба охопити всі регіони України. Необхідно, зокрема, підготувати у вищих школах Галичини, Волині, Закарпаття, Буковини і Києва якомога більшу кількість висококваліфікованих і наполегливих, національно свідомих фахівців-педагогів, особливо з гуманітарних дисциплін, для тривалої, бажано – постійної роботи в школах і закладах культури Донеччини, Луганщини, Миколаївщини, Одешини, Харківщини, Херсонщини та інших зросійщених областей України. Заздалегідь налагодити ґрунтовне вивчення з ними української історії та культури тих районів та областей, де передбачається майбутня праця таких подвижників. Обов'язково готувати їх для роботи з хоровими і драматичними гуртками художньої самодіяльності, заняття нашим національним краєзнавством, різними напрямками творчості школярів тощо.

Те ж саме стосується роботи з вихованцями інститутів культури, консерваторій, духовних семінарій, військових навчальних закладів.

Варто продумати й вирішити проблему організаційного об'єднання такої молоді для координування її діяльності, взаємодопомоги, вивчення, удосконалення і поширення набутого досвіду роботи. Вважати обов'язком кожного члена й симпатика ОУН морально підготувати до праці на Сході України та в Криму принаймні одного такого студента. Вся Організація постійно дбатиме про забезпечення цих працівників культури та освіти відповідною українознавчою літературою. Працювати тут треба з такою ж самопосвятою, як це робили учасники героїчних Похідних груп ОУН на Схід у роки Другої світової війни.

Обов'язковими залишаються теж відповідні програмні положення попередніх Великих Зборів ОУН, особливо четвертого, сьомого і восьмого.

ПИТАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЇ

І. Загальні ствердження

Роль і важливість інформації в сучасному світі можна коротко описати наступною тезою: «Той, хто володіє інформацією – володіє світом». Це відноситься не тільки до наукової, технологічної та військово-стратегічної, але й суспільно-політичної інформації, яку продукують і поширюють засоби масової інформації та комунікації (ЗМІК).

У цьому пляні, задовільне розв'язування питань інформації є теж ключовим для будівництва, закріплення і функціонування Української держави.

Можливості ОУН у ділянці ЗМІК є нормальні з уваги на масову доступність до технологій ЗМІК. Їх оперативна

справність – технічна і змістовна – залежить від відповідної інтеграції інфомережі ООН і від усучаснення пріоритетів.

II. Поле дії ЗМІК ООН

Наші ЗМІК повинні охоплювати такі ареали: Україна; закордон (країни демократичного світу – «Велика сімка» зокрема); нові держави, які постали на території колишньої імперії ССРСР; Російська Федерація; українська діаспора (східня і західня); внутрішньо-організаційне поле НС у всесвітньому масштабі; українські ЗМІ; світові ЗМІ.

Інформаційним агентством ООН є Українська Центральна Інформаційна Служба/Українська Інформаційна Служба (УЦІС/УІС).

III. Завдання ЗМІК ООН

1. Сприяти формуванню національного, незалежного від Росії інформаційного простору України.

2. Сприяти процесам національного відродження і самоусвідомлення, деросійщення і дебольшевізації українського народу шляхом заповнення «білих плям» в його історично-соціальній і духовно-етичній пам'яті.

3. Пропагувати ідеї державницької внутрішньої і зовнішньої політики, ідеї націоналізму, як світоглядової і етичної системи, чинника державного будівництва і основи ідеології правової Української національної держави за громадянським принципом.

4. Сприяти формуванню у світі позитивного інформаційного простору для України, позитивного образу України, захищати інтереси української нації у світі.

5. Протидіяти в Україні і за кордоном антиукраїнській проімперській пропаганді п'ятої колони російського дезінформу та ворожій пропаганді інших агентур, які посилено працюють проти ідеї української державности як в Україні так і за її межами.

6. Протидіяти провокаціям і пропаганді проти українського націоналізму і ОУН, до яких вдаються ворожа агентура та політичні противники і недруги.

7. Посилити демаскування большевизму (ленінізму-сталінізму) та большевицько-сталінської системи.

8. Сприяти інтегруванню за громадським принципом етнічних, зокрема, кримсько-татарської національної, меншин України у процесі будування Української національної держави на базі їхньої лояльності до ідеї української державности та самого існування незалежної держави.

9. Сприяти процесам національного відродження східної української діаспори, дальшого національного розвитку західної діаспори та ідеї єднання усіх гілок українського народу за принципом: єдина Україна, єдина українська діаспора, єдина українська нація.

10. Розробити комплекс питань інформації про імперський характер міждержавної і державної структур, таких як СНД і РФ.

11. Піднести якісний рівень поінформованости на внутрішньо-організаційному відтинку ОУН, що є важливим засобом структуральної, ідейно-політичної єдности і монолітности ОУН у всесвітньому масштабі. Для цього, зокрема, необхідно відновити якісне періодичне видання Бюлетеня ОУН для внутрішнього користування.

12. Впливати на іноземні ЗМІ в пляні їх об'єктивности по відношенню до України, українського народу і з ними пов'язаних питань.

IV. Сектор інформації та комунікації (СІК)

Оперативні постанови щодо діяльності СІК передбачають виконання таких завдань.

1. «Вихід на пряму» УЦІС/УІС шляхом інтеграції інфомережі ОУН, що ефективно прискішить передачу інформації.

2. Покликання оперативної групи професіоналів ОУН з ділянки ЗМІК для постійного менеджменту технологіями інфомережі ЗМІК ОУН.

3. Вихід ЗМІК ОУН з нашими матеріалами на всеукраїнські і світові ЗМІ – «Компюсерв», «Інтернет» тощо.

4. Створення центрального банку/адресника інформації всеукраїнських і світових ЗМІ, дипломатичних представництв, світових установ тощо для передачі нашої інформації.

5. Встановити постійний діловий контакт із всеукраїнськими і світовими ЗМІ.

6. Інтегрувати/скоординувати та систематизувати моніторинг матеріалів про Україну і українців у світових ЗМІ, зокрема центральної преси і періодичних видань. (Це доконче потрібне для формування нами публічної opinio pro ukrainis (справи). Публікувати висліди моніторингу у періодичному виданні/бюлетені «Огляд ЗМІ про Україну» та використовувати цю інформацію в інших наших публікаціях.

7. Розгорнути плян періодичного видавання друкованого або електронного Бюлетеня УЦІС/УІС на ключових мовах світу. Розглянути реальну можливість відновити видання нашого еспаномовного періодичного журналу «Україна лібре», який колись виходив в Аргентині нашими заходами. (Це видання було єдиним українським вікном у півмільярдний еспаномовний світ).

8. Практично сприяти дальшому випускові журналу «Юкрейніян Рев'ю» – єдиному українському англomовному періодичному виданню націоналістичного спрямування.

9. Інтегрувати періодичні видання ЗМІ ОУН в Україні і діаспорі, щоб виключити витрату ресурсів і зусиль, піднести змістовну та технічну якість і примножити читацьку базу означених видань.

10. Усучаснити під оглядом форми, змісту і нинішніх потреб та вимог існуючі ЗМІ ОУН.

11. Сконцентрувати провідні ЗМІ ОУН в Україні, у Києві.

12. Розбудовувати потрібну фінансову базу для, як мінімум, задовільного функціонування ЗМІК ОУН.

Рекомендувати Проводові ОУН розглянути можливість створення загальнонаціональної популярної газети.

13. Розбудовувати власні ефірні ЗМІ (радіо, телебачення).

14. Створити власне рекламне агентство.

15. Забезпечити цільове закладення комп'ютеризованих видань у державні бібліотеки.

16. Добитися, щоб ця постанова увійшла в Державну концепцію розвитку ЗМІК.

МОЛОДІЖНА ПОЛІТИКА

Одним з найголовніших завдань ОУН на сучасному етапі є *виховання молодого покоління націоналістів та вплив на патріотичне виховання всієї української молоді* – як в Україні, так і в діаспорі. Праця на даному відтинку вимагає передусім уваги до різних молодіжних середовищ – за соціальною, політичною, фаховою та іншими ознаками, а також спрямування їхньої діяльності у націоналістичному річищі. Специфіка політичної ситуації у світі й на рідних землях диктує відповідні форми й методи роботи.

В Україні 1991 року була проголошена державна самостійність, і це дійсно відбиває віковичне прагнення української нації до незалежності. Проте не за таку державу боролися і гинули кращі сини українського народу. До сьогодні під синьо-жовтим прапором продовжується політика зросійщення і денаціоналізації, крайньої межі досягло зубожіння народу. Влада, більша частина фінансів та підприємств контролюється антиукраїнськими елементами, нахабно діє «п'ята колона». Наша держава

розвивається без усвідомлення власних національних інтересів. Досі на державному рівні не розроблена культурна, економічна, внутрішньо- і зовнішньополітична, воєнна доктрини та концепція національної безпеки. Україна, по суті, продовжує йти у фарватері російської політики. Дотепер не прийнятий закон про люстрацію.

Всі ці чинники створюють атмосферу політичного, ідеологічного та духовного хаосу в суспільстві, що у свою чергу спричиняється до негативних рецидивів у справі виховання української молоді. На зміну тоталітарній системі виховання приходять безсистемність, яка характеризується культивуванням цинізму, безвідповідальності і бездуховності. Держава не тільки не стримує засилля іноземної дешевої розкладаючої і нівелюючої маскультури і порнографії – вона навіть не бере на себе координуючі функції, виявляючи цим також своє анти-українське обличчя.

На сьогодні українські державні інституції фактично усунулися від патріотичного виховання молоді. Друге дихання одержали ті молодіжні структури, які є спадкоємцями піонерської та комсомольської організацій. В той же час, ті патріотичні українські молодіжні організації, які виникли, або відновили свою діяльність в Україні під час відродження, наприкінці 80-х – початку 90-х років, мають незадовільне фінансове забезпечення, більшість з них пережили внутрішні конфлікти та розколи. Головним чином через несприятливу ситуацію в державі, брак коштів та достатньої кількості кваліфікованих кадрів, ці структури не можуть охопити своєю діяльністю мільйони молодих українців.

Завдяки багатолітній героїчній боротьбі ОУН як на воєнних, так і на організаційно-ідеологічних фронтах, дійсним фактом є те, що переважна більшість українських молодіжних організацій визнають ідеологію українського націоналізму і керуються нею у своїх діях. Разом з тим, в

їхній діяльності немає належної узгоджености. Спроби творення різного роду координаційних міжорганізаційних структур не виправдовують себе.

За таких складних умов ОУН повинна уникнути двох небезпек: прагнення замінити собою державу, перебираючи на себе справу підтримки і утримання українських молодіжних організацій, та заглиблення лише в роботу по вихованню молодого членства ОУН, довіривши державі формування доктрини сучасної української молодіжної політики. Навпаки, *ОУН має одночасно і впливати на державу, зокрема у ділянках молодіжної політики*, впровадження системи національного виховання Григорія Ващенка та національного виховання у війську тощо, *і опікуватися наявними молодіжними громадськими організаціями та виховувати нові покоління націоналістів.*

ОУН має знайти синтезу у поєднанні виховних концепцій для української молоді в Україні та діаспорі. Ідеологія революційного українського націоналізму протиставляється спекулятивним і розкладовим теоріям лібералізму, комунізму, «пріоритету прав людини» та інтернаціоналізму. Українська молодь в усьому світі неухильно повинна зростати на принципах «Бог і Україна!», «Україна понад усе!» Відповідно особливу увагу слід звернути на такі риси характеру, як ідеалізм, лицарство, жертвність, активізм – питомі прикмети українського націоналіста.

Враховуючи вищезазначені моменти, ОУН зосереджує свою увагу на таких головних напрямках:

1. Найбільше дбати про авторитет ОУН в суспільстві, зокрема – серед молоді, чистоту ідеології українського націоналізму, знешкоджуючи всі спроби її перегляду, ревізії або дискредитації. Розробити концепцію молодіжної політики в державотворенні і домагатися її втілення в життя.

2. Координувати діяльність українських молодіжних організацій за сприянням ОУН, спираючись на її авторитет та через своїх членів у проводах цих організацій.

3. Особливу увагу звертати на створення студентських профспілок, оскільки в наш час такі структури є надзвичайно перспективними.

4. Підтримувати молодіжні націоналістичні видання, які стоять на позиціях ОУН.

5. Розгорнути роботу з призовниками та по закоріненню ОУН у Збройних Силах України, передусім через військові училища.

6. Відслідковувати виникнення, розвиток і діяльність нових та впливових структур, що так чи інакше впливають на виховання молоді в Україні.

7. Широко залучати ветеранів ОУН-УПА та священиків традиційних українських церков до виховання молоді та вишколів молодих націоналістів.

8. Ініціювати та сприяти громадським обговоренням ідеології українського націоналізму, зокрема через засоби масової інформації, організацію студентських клубів і наукових товариств, проведення молодіжних конференцій, академій, зборів, наукових, теоретичних, практичних семінарів.

9. У роботі з молодими членами ОУН особливу увагу звертати на їх підтримку у фаховому зростанні, самовдосконаленні; допомагати просуватися вгору у службовій ієрархії за місцем їх праці. Від інтелектуального, духовного, фізичного рівня націоналістичної молоді залежить потуга ОУН та швидкість зростання її впливів на суспільство.

10. Вважати стратегічними об'єктами оволодіння ключових позицій членами ОУН – учбові заклади, засоби масової інформації, фінансові, господарські, урядові та силові структури. Саме до цього треба готувати та орієнтувати націоналістичну молодь.

11. Сприяти розбудові Конгресу Українських Націоналістів, як політичної фасади ОУН на Рідних Землях, залучаючи в членство Конгресу молодь.

12. Сприяти розбудові ГСПО «Тризуб» ім. Степана Бандери, Спілки Української Молоді (СУМ), Пласту та інших патріотичних організацій української молоді в Україні і на поселеннях.

ДІЯЛЬНІСТЬ АБН

Антибольшевицький Блок Народів (АБН) є координаційним центром національно-визвольних рухів, ідейним і стратегічно-політичним орієнтиром у визвольній боротьбі проти російського імперіялізму і комунізму. Свій початок АБН бере від Конференції Поневолених Народів, яка з ініціативи ОУН-УПА була скликана в Україні 21-22 листопада 1943 року з метою скріплення спільного фронту боротьби націй, поневолених нацизмом і більшовизмом. Згуртовуючи народи під гаслами: «Свобода народам! Свобода людині!», відстоюючи їхнє право на творення власної держави у межах етнічних територій, ставши засновником Світової Антикомуністичної Ліги, АБН тим самим прискорив розвал імперії зла – СРСР. Але досі існує імперіальне утворення – Російська Федерація, а Москва не відмовилася від зазіхань на незалежність новопосталих держав і спровокувала війни в Азербайджані, Грузії, Таджикистані, Придністров'ї, Чеченській Республіці Ічкерія. Тому без розгортання єдиного фронту поневолених Росією і звільнених від московського ярма народів неможливий остаточний крах імперії, захист і повне визволення націй. Саме таке становище зайняв відновлювальний Конгрес АБН, який відбувся в Києві 20-21 листопада 1993 року з нагоди 50-річчя Конференції Поневолених Народів. Делегати від України, Казахстану, Чеченії, Азербайджану, Грузії, Вірменії, Литви, Білорусі, Татарстану, Таджикистану та інших держав ствердили, що імперська, загарбницька політика Москви загрожує людству і тому нагальною потребою є формування єдиного протиімперського фронту з центром в Україні. Після конференції в Києві національні комітети АБН постали в Грузії, Казахстані, Чеченії, Азербайджані, Таджикистані, а станиці – в багатьох місцях поселення українців у Російській Федерації, також у Прибалтиці, Татарстані, Білорусі та інших посткому-

ністичних державах. Координуючим центром їхньої діяльності став Український Комітет АБН.

Після розвалу СРСР особливість та специфіка діяльності Антибольшевицького Бльоку Народів полягає в тому, щоб більшість молодих держав не узалежнювали свою політику від Росії як через шантаж і тиск Москви, так і через діяльність «п'ятої колони» в цих країнах у вигляді компартій та інших антинаціональних, проросійських, фінансованих Кремлем формувань. Внаслідок переворотів у деяких державах (Грузія, Таджикистан) до влади прийшли маріонеткові промосковські режими, які ведуть відвертий політичний терор супроти національно-патріотичних сил. Тому Національним комітетам АБН доводиться боротися як проти російської експансії та московської агентури в своїх країнах, так і за права людини, що грубо порушуються в Грузії, Азербайджані, Таджикистані.

У листопаді 1994 року Росія розпочала військову агресію проти Чеченії, яка першою пробила пролом в новітній імперії – Російській Федерації і проголосила державну незалежність. АБН заініціював у різних державах (Скандинавських країнах, Польщі, США, Канаді, Німеччині) масові протести проти організованого Москвою геноциду чеченської нації. Під час війни українська делегація, до якої входили представники АБН і Конгресу Українських Націоналістів, двічі побувала в Чеченії – в січні та квітні 1995 року, коли було доставлено допомогу воюючому народові.

Український Комітет АБН предметно працює і по інших країнах. Його представники побували в Нагірному Карабасі, Придністров'ї, Західній Грузії, де переконалися в російському втручанні, про що широко виступали в засобах масової інформації та на прес-конференціях. Тісна співпраця існувала між Українським Комітетом АБН і Президентами Грузії Звіядом Гамсахурдія та Чеченської Республіки Ічкерія Джохаром Дудаєвим. АБН проводить міжнародні акції на захист політичних в'язнів – соратників

Гамсахурдія, яких режим Шеварднадзе кинув у тюрми, а також на захист політичних в'язнів-націоналістів Таджикистану та Азербайджану.

Найважливішою ділянкою роботи Українського Комітету АБН в Україні є боротьба проти московської агентури в Україні та вплив на формування незалежної від Москви зовнішньої державної політики України. Протягом 1995-1996 років цю місію значною мірою взяв на себе журнал «Свобода Народів», який спільно з АБН провів ряд важливих акцій – у пресі, у формі заяв, пресових конференцій. Відбулася науково-теоретична конференція «Доктрина зовнішньої політики України» за участю українських вчених і політиків, а також представників Національних комітетів АБН Чеченії та Таджикистану.

Головними завданнями Антибольшевицького Бльоку Народів на сучасному етапі є:

1. Прискорити розпад новітнього імперіяльного утворення – Російської Федерації на самостійні національні держави. Продовжити розбудову структур АБН на території Російської Федерації.

2. Через Національні комітети і станиці АБН, у союзі волелюбного світу з поневоленими націями творити єдину лінію боротьби проти необольшевизму та колоніальної політики Москви.

3. Шляхом маніфестацій і конференцій, через засоби масової інформації та видання АБН розвінчувати антилюдську сутність великодержавної політики Москви супроти неросійських народів, яка полягає в геноцидних акціях і розв'язаних Росією війнах у Чеченії, Таджикистані, Азербайджані, Грузії, Придністров'ї та інших регіонах на терені колишнього СРСР.

4. Домагатися від міжнародних організацій (ООН, Рада Європи, ОБСЕ) санкцій щодо РФ з метою припинення воєнної експансії проти Чеченської Республіки Ічкерія, виведення російських військ з території Таджикистану, де

Москвою спровокована війна між проімперськими комуністичними і національно-патріотичними силами, а також з території України (Крим), Молдови (Придністров'я). Вимагати мирного і справедливого розв'язання спровокованого за московським сценарієм карабахського конфлікту, від якого постраждали азербайджанський і вірменський народи, та абхазського конфлікту.

5. Подбати про представництво АБН в ООН, ОБСЕ, Раді Європи та інших міжнародних організаціях.

6. Розбудувати інформаційну мережу АБН з підключенням її до світової, використовуючи наймодерніші засоби комунікації (Інтернет та ін.).

7. Українському Комітетові АБН виявляти і розвінчувати московську агентуру як у державних, так і в політичних структурах, діяльність якої спрямована на дестабілізацію становища в Україні та посягання на її державність, незалежність та конституційний лад. Маючи незаперечні докази злочинної діяльності «п'ятої колони» в Україні під вивіскою компартій, соцпартій, громадянських конгресів та організацій «слов'янської єдності», добиватися порушення проти її активних учасників кримінальних справ.

8. Надавати всебічну підтримку хорватському, чеченському, таджицькому та іншим народам у їхній боротьбі за незалежність.

9. Видати іноземними мовами книги з теорії і практики українського націоналізму та АБН, які конче потрібні національно-патріотичним рухам інших народів.

Своєю діяльністю АБН стверджує право кожної нації на творення власної держави в етнічних землях.

Сотні тисяч українських патріотів, які присвятили своє життя боротьбі за Самостійну Україну і відбували ув'язнення в сталінських концтаборах, досі не мають можливості повернутися на Батьківщину. Тому АБН і його Український Комітет вимагатимуть від Президента, Верховної Ради та Уряду України зміни їхньої політики в бік

національної орієнтації та піклування про кожного українця, де б він не жив, створення і реалізації державної програми повернення українців в Україну.

Ми виходимо з того, що якщо десь у світі порушуються права і свободи, принижується гідність бодай одного українця, то на його захист має стати Українська Держава і українці всього світу.

Свобода народам!

Свобода людині!

ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ

У висліді історичних подій та умов, в яких жила Україна у 19-му та 20-му століттях, опинилися поза територією етнічних земель України мільйони українців, створюючи по волі, чи неволі, на всіх континентах багаточисельну українську еміграцію, чи як її тепер називаємо – українську діаспору. У склад тієї діаспори входили і входять добровільні переселенці, сезонні робітники, політичні діячі та переслідувані насильно депортовані і звільнені каторжани, як також нащадки всіх тих груп, що вже народилися на чужині. Від 1991-го року до української діаспори зараховуємо також тих українців, які жили і живуть на своїх прабатьківських землях, хоч ці території, згідно з договорами українського уряду зі сусідніми державами, знаходяться поза сучасними кордонами України. Вони творять там національну меншість.

Організаційне, суспільне, культурне, релігійне, політичне та економічне життя української діаспори проявлялося в різних країнах та у різних часах по різному. Але, в основі, воно було завжди пов'язане з Україною і визвольною боротьбою українського народу. Діаспора не була байдужа до потреб України. Згадати б лише демонстрації і заходи в обороні українського народу перед Лігою Націй, ООН, міжнародними

установами, проведення інших акцій за відновлення державности України. А з якою жертвенністю пройшли повстання в сибірських московських концтаборах! Великою мірою завдяки активності української діаспори світ дізнався про нелюдську політику Москви в Україні, про боротьбу ОУН-УПА, про нищення українських Церков. Українська діаспора допомагала й допомагає Україні також матеріально і захищала інтереси України та народу перед світом і окремими урядами. Західня діаспора, кожна у своїй країні, прискіпувала рішення державних чинників визнати Українську державу і сприяти її укріпленню. Українці на високих державних постах у країнах їхніх поселень подали помічну руку при влаштуванні посольств і дипломатичних місій України в тих державах. В час державного будівництва організована діаспора прийшла з допомогою Українській державі на різних ділянках державотворчого і громадського життя.

Роля західньої діаспори в розбудові Української держави надзвичайно перспективна не тільки в аспекті гуманітарної допомоги, але передовсім в наладнанні економічно-торговельних відносин України з відносними країнами. Є це роля зв'язкового між Україною і країнами діаспорного поселення у справі прискіпшення перебудови і скріплення Української держави.

Східня діаспора перебувала в умовах поневолення, не маючи можливостей розвиватись і плекати українську культуру. І зараз українська діаспора в РФ не має нормальних можливостей розвитку національної освіти і культури. Українці в східній діаспорі потребують діяльної допомоги Української держави в утвердженні своїх прав на вільний національно-культурний розвиток. Громадськість України і західньої діаспори також має прийти з допомогою східній діаспорі в освітньо-виховній та культурно-просвітнянській ділянках.

У нинішні часи світ та Україна виглядають інакше, як у минулому. Але духовний зв'язок діаспори і народу на

материку існує даліше. Його одначе треба плскати і пля-ново розвивати та скріплювати. А саме:

1. Втримувати в дії існуючі в діаспорі українські Церкви, суспільні установи льокального, крайового і світового засягу, молодіжні та станові організації, школи й наукові інституції. Оновити ті, що з різних причин занепали. Якщо оновлення неможливе, то розв'язати їх, а членство долучити до інших. Усунути дублювання установ; створити нові, де таких досі немає. Головно у східній діаспорі.

2. Домагатися, щоби український уряд провадив активну політику стосовно українських діаспор через окреме міністерство міграції, культів.

3. Домогтися, щоби в українських посольствах в тих країнах, де є велика кількість українців, були призначені окремі аташе для справ діаспори.

4. Добитися створення відповідних департаментів для справ діаспори в українських міністерствах освіти та культури.

5. Старатися, щоби у більших центрах української діаспори були відкриті українські культурні і соціальні аналітичні центри; сприяти їхній діяльності організаційно і матеріяльно. Допомога мала б йти від нашої держави і діаспорної спільноти.

6. Організувати й підтримувати видавничі центри, які будуть дбати про появу шкільних підручників, літературних творів та періодики. Вони повинні також перебрати справу розповсюдження серед діаспори книжок і періодики з України.

7. Створити державний фонд східньої діаспори, одними з основних функцій якого повинні були б стати програми повернення українців в Україну.

8. Домогтися від уряду України створення на телебаченні України служби для створення телевізійних програм для українських діаспор.

9. Створити службу, яка б займалася розповсюдженням відео- та аудіопродукції українською мовою в діаспорах.

10. Активізувати діяльність всесвітньої служби «Радіо Україна» для підвищення якості передач та поліпшення їх змісту; особливу увагу звернути на якість трансляції передач для українців в Росії.

11. Започаткувати нові радіо-телевізійні та друковані джерела інформації для українських діаспор, особливо східних, що у країнах СНД.

12. Підтримати вимоги національно-демократичних сил України щодо заборони та притягнення до судової відповідальності компартії та інших організацій за антидержавну діяльність в Україні.

13. Організувати проведення у 1997-1998 рр. конференцій українців світу з питань:

- об'єднання Православних Церков України;
- сприяння економічним реформам в Україні;
- забезпечення безпеки України в світовому вимірі.

14. Розробити програму активізації діяльності українських діаспор для підтримки відродження Української держави.

КАДРОВО-ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ ОУН

1. Вступ

Організація Українських Націоналістів виступає в Україні й світі, як визвольно-державотворчий, національно усвідомлюючий чинник, авангард широких мас українського народу.

Кожна імперія, що розпадається, завжди залишає на підвладних їй землях своїх послідовників і прихильників. В наш час ми є свідками того, що в Україні існують проблеми, породжені залишками московських імперіялістичних сил: такі ж проблеми мають й інші країни, які визволились з-під гніту ССРСР. Доказом цього є те, що в ряді країн важелі

влади більшою чи меншою мірою залишилися в руках «змодифікованих комуністів».

Тому ОУН за всяку ціну повинна спричинитися до ліквідації залишків російських імперіялістичних сил, які ще досі мають значний вплив на суспільно-політичне життя і економіку України.

В плані нашої діяльності на першому місці повинна бути боротьба в ідеологічній та економічній площинах, де є найбільше залишків комуністичного, проімперського світогляду та стереотипів командно-адміністративного управління економікою. Для того, щоб виграти нашу боротьбу, нам потрібно мати максимальну кількість людських та матеріальних ресурсів.

В площині ідеології треба також брати до уваги, що боротьба за відродження здорової духовости людини, викривленої насаджуваною советським режимом комуністичною ідеологією, є більш трудна, ніж боротьби з ворогом у відкритому бою. Ця боротьба повинна бути розрахована на багато років.

ОУН має великий довголітній досвід мобілізації членства та ведення політичної боротьби. Тому новообраному Проводові ОУН доцільно брати під увагу постанови попередніх Великих Зборів і рішення попередніх Проводів з кадрово-організаційних та споріднених з цими проблем.

2. Ідеологічний аспект

Марксизм-ленінізм остаточно скрахував і показав свою народобивчу суть. У Росії місце вмираючої ідеології намагаються заповнити різні угруповання великодержавного типу, що діють під парасолькою демократичних, федеральних і подібних теорій, котрі знаходять підтримку також і націонал-комуністів в Україні, які ще не позбулися московського опікунства.

Натомість в Україні цей вакуум повинен заповнити визвольний націоналізм, але треба брати до уваги, що серед

визвольних сил в Україні виринають проблеми в питаннях самої ідеології українського націоналізму. Зокрема, довільне навішування сучасному українському націоналізмові деякими «теоретиками» ярликів «інтегральний» чи «демократичний», а в останній час – «ліберальний» націоналізм тощо вносить непорозуміння і створює підстави для незгод та поділу в суспільстві. Аналогічно, різні діячі й організації в Україні та діаспорі обстоюють різні теорії щодо характеру дальшого визвольного процесу, який проходить на Батьківщині: еволюція чи революція.

Свого часу П. Полтава писав, що «Основа політичного, громадського, тим більш національного руху є ідеологія, яка має спиратися на вироблений світогляд. Без вироблення світогляду не може бути плідної діяльності в жодній ділянці людського життя. Вироблений світогляд та чіткі ідеологічні засади дають можливість ясно ставити й успішно розв'язувати різноманітні проблеми не лише теоретичного, але й практичного порядку».

Кадрам Організації, широким колам патріотичної громади потрібна ясна, скристалізована ідеологія націоналістичного руху, вона дасть можливість створити таку ж ясну політичну і соціально-етичну програму й накреслити відповідну тактику та стратегію. Така суть ідеологічного аспекту в кадровій політиці Організації.

3. Економічний аспект

Грабіжницько-розподільна господарська система, яку Україна успадкувала від СРСР, остаточно себе вичерпала. Становище, в якому перебуває економіка Української держави, стає все більш загрозливим для її існування. Виконавча влада демонструє відсутність політичної волі у проведенні економічних реформ, необхідних кадрових змін у господарському секторі. Законодавча ж влада не створила достатнього правового поля для успішного функціонування соціально-ринкової економіки. Інтереси українського

народу перебувають поза межами уваги владних структур. В умовах непослідовних реформ, росту тіньової економіки, при податковій політиці, яка не стимулює виробництво, зростанні організованої злочинності панівну роль в Україні захопили кримінально-мафіозні клани та корумповане чиновництво, метою яких є самозбагачення за рахунок дальшого пограбування народу та держави.

Для України вихід з економічної кризи можливий лише шляхом перебрання українською нацією у свої руки всіх важелів управління народнім господарством, рішучого проведення економічних реформ, створення вільно-підприємницької економіки. Утвердження цих категоричних імперативів у свідомості кадрів Організації, її прихильників в народі і представляє важливий економічний аспект кадрової політики ОУН.

4. Кадри ОУН в Україні і світі

4.1. Основні засади

Для того, щоб у сучасній Україні поширити ідеологію українського націоналізму, стимулювати і наповнювати українським змістом державотворчий процес нам треба мати міцну і досить чисельну мережу зорганізованого членства відповідно до поставлених завдань.

Ідеологію ОУН можуть пропагувати разом із нами ідейно споріднені організації всіма можливими способами та засобами масової інформації, але праця стратегічно-тактична повинна провадитися нашою Організацією на базі внутрішньої довіреності без публічного розголошу.

Основні елементи організаційної дисципліни, порядку виконання доручень і звітування повинні залишитися незмінними. Доповнення до них є бажані, і їх можна буде робити в ході праці та в міру потреби.

Дуже важливим чинником у державному житті є всі існуючі зорганізовані форми людських ресурсів. Ними є організації науковців, мистців, літераторів, учителів, а також

профспілки робітників, селян, службовців, міліції, клуби офіцерів, спортсменів. ОУН повинна мати в кожному з цих організованих середовищ своїх членів, котрі повинні мати вплив на ідеологічну спрямованість та діяльність даної організації.

Звітність до вищого Проводу чи доручення повинні спрямовуватись тим самим шляхом, що його має існуюча організація.

Організаційна мережа в діаспорі має залишатись незмінною: кожна країна повинна мати свій Тереновий Провід. Всі Теренові Проводи підзвітні Проводові ОУН, незалежно від його місця постою.

Реорганізація кадрів мусить бути збалансована між потребами України в метрополії і потребами України поза її межами.

ОУН, як монолітний організм, повинна далі вирощувати високосвідомі кадри, їх беззаперечну відданість Національній Ідеї, мужність, братерську солідарність та лицарську гідність, які зажили в народі слави, і які змушені поважати противники й вороги українського народу та його державности.

4.2. Кадри в Україні

При розбудові мережі і структури ОУН в Україні і для можливо якнайширшого охоплення цією мережею країни треба врахувати дві основні обставини:

а) «легально» большевицька партія уже не існує, але існують і діють далі структури «перебудованої» большевицької мафії (п'ятої колони Москви або націонал-большевиків), які явно гальмують, саботують відбудову держави в користь Москви або діють виключно на свою мафіозну користь, особливо в економічно-фінансовому секторі. Ці большевицькі мафіозні структури діють закрито (а то й підпільно), а національні сили в Україні (чи то в державних органах чи в політично-громадських середовищах)

ще неспроможні сьогодні ефективно тій мафії протиставитися, неутралізувати і вичищувати її з державного організму. Цей процес оздоровлення національно-державного організму найефективніше може стимулювати ОУН, як закрита, здисциплінована, монолітна організація, яка діятиме на всіх можливих рівнях життя країни – почавши від села, а скінчивши в органах державної влади, об'єднуючи зусилля і співпрацюючи з державотворчими діячами і колами. Методи і прийоми дії повинні бути усучаснені згідно із доцільністю і потребами;

б) у ситуації роздріблення (якщо не хаосу) українських політичних і, до речі, громадських середовищ в Україні, найбільш зорганізованою силою ще є партмафія, а народ ще не зовсім чітко усвідомлює, на кого орієнтуватися (Рух, через брак чіткої політичної плятформи і конфлікти у керівництві на верхах, втрачає час і довір'я населення). Залишилася у пам'яті народу героїчна боротьба ОУН. Тому ОУН сьогодні повинна знову широко розбудовуватися і стати тим ядром, притягальним магнетом і надійним орієнтиром для народніх мас. Для цього є сьогодні найбільш сприятливі умови.

Паралельно із розбудовою ОУН в Україні слід розробити й уточнити плян діяльності Організації на коротку і довшу мету по лінії неутралізації большевицької партмафії і включення національних сил у політичні і державобудівні процеси країни в таких напрямках, як підготовка до і участь у виборах, з висуванням своїх кандидатів; організування незалежного економічного життя (на зразок кооперативного руху у 1930-х роках на ЗУЗ, співтворцем якого була ОУН); включення у науково-освітнє і культурне життя народу; залучення наших сил до праці в державних органах влади, оборони, безпеки; розгорнення національно-освітньої праці, особливо на східних і південних теренах України, на Кубані та інших українських землях, які знаходяться поза межами території Української держави;

українізація наших етнографічних земель поза межами сучасної держави, як важливих для стратегічної безпеки України зон українських національних інтересів, що не виключає далекосяжної мети повернення до України усіх її етнографічних територій на базі добровільного бажання її населення і згідно з міжнародним правом.

4.3. Кадри в діаспорі

Боротьба за державу ще далеко не завершена. ОУН потрібна не лише в Україні, але й у діаспорі, як мотивуюча сила сприяння українській державності серед чужоземного оточення і збереження життєздатності української діаспори та її інфраструктури. Міцна діаспора є суттєвим чинником у процесі державного будівництва в Україні тепер і оборони інтересів українського народу та його держави у майбутньому. Роля ОУН і її ширшого середовища як частини української діаспори у принципі залишається незмінною. Потрібне лиш відповідне усування згідно із вимогами нової ситуації і потреб.

Доконче потрібна розбудова мережі і структури ОУН теж у Російській Федерації та всіх країнах Євразії, які були в межах большевицької імперії. (Тут мається на увазі розбудову ОУН там, де є українські поселення). Організація у РФ має сприяти самостійницьким рухам неросійських народів. Для української держави і її безпеки це конечна потреба стратегічного порядку;

в) у західній діаспорі, встановивши стан членства ОУН і уточнивши область зацікавлености, можливої діяльности і готовности його до виїзду в Україну на певний час чи на постійно, доконче треба опрацювати конкретний плян відповідних проєктів. В ніякому разі не слід мобілізувати людей в Україну без пляну, мовляв, «як поїдете, то мусите промишляти самі». Мусить бути плян, в Україні – контакт, конкретне навантаження, перевірка виконання. У цьому повинна бути налагоджена повна ділова співпраця з друзями в Україні.

До пляну проєктів – кожний член Організації в діаспорі «адоптує» собі своє село, містечко, місто, знайому йому околицю тощо, для виконання завдань по лінії організації, матеріальної, освітньої, кадрової діяльності чи допомоги. Доцільні висилка організаторів (з молодшого покоління) на Схід і Південь України з відповідним багажем (література, аудіовідеозаписи і т.п.), ангажування наших фахівців і людей з досвідом у державних структурах, особливо у міністерстві закордонних справ, оборони, безпеки та інших.

Аналогічний підхід повинен мати місце і при спрямуванні нашого членства для праці в східній діаспорі.

4.4. Кадрово-організаційні питання ОУН в наступній каденції

Будучи переконаним, що Українська держава існує як самостійна інституція для виразу та впровадження у многогранне життя Нації творчих зусиль усіх державних органів і суспільних верств на засаді їх інтеграції у процесі закріплення, розбудови та оборони держави, і що вона, будучи де-факто і де-юре визнана усім навколишнім політичним світом з Організацією Об'єднаних Націй та Європейською Спільнотою на чолі, посідає всі необхідні ознаки історичного підмету, IX Великий Збір ОУН стверджує, що перший постулат у програмових засадах Організації Українських Націоналістів, провідниками якої були Євген Коновалець, Степан Бандера, Роман Шухевич, Степан Ленкавський, Ярослав Стецько, Василь Олесків і є Слава Стецько, вже досягнутий після п'яти років практичного існування держави. Натомість другий постулат цих же програмових положень ОУН, який вимагає, щоб створена в серпні 1991 року Українська держава була виразом істоти Нації через творчу віддачу всіх її складових, ще не досягнутий: частина кордонів України ще не обсаджена контрольними та митними станицями, військо і морська фльота також ще остаточно не зреорганізовані, а

на території і водах України далі перебувають чужоземні – російські збройні сили. Тому в цих обставинах Провід ОУН, обраний цим Великим Збором, повинен зосереджувати якнайбільше уваги та зусиль на всіх тих заходах, що необхідні для остаточного утвердження Української держави в усіх ділянках, як-то дотримання Конституції, фінансово-господарській, військово-оборонній, внутрішньої безпеки, чинного правосуддя і правопорядку, утвердження української мови як мови державної, єдиної української загальної системи початкового, середнього і вищого шкільництва, діючи в основному через Конгрес Українських Націоналістів та інші фасадні організації, що постали з ініціативи ОУН та її членства. Сама ж ОУН, пристосувавши свою організаційну побудову до теперішніх обставин в Українській державі, повинна зосередитись на таких дуже важливих завданнях, як відновлення в державному народі його глибоко ідейної, творчої, самоздисциплінованої і всеціло відданої національно-державницьким потребам провідної верстви, яку майже поголовно фізично знищив, а почасти й морально дискредитував донедавна діючий злочинний московсько-большевицький режим.

Провід ОУН, пристосовуючи свою організаційну побудову до теперішніх потреб дії в Українській державі, не повинен залишати поза своєю увагою усіх тих заприсяжених членів ОУН, кандидатів у члени, юнацтво, організованих симпатиків і прихильників які, змушені існуючими в Україні і на Сході Європи політичними обставинами, проживали поза межами поневоленої московським більшовизмом України самі або зі своїми потомками, а в найважчі для України десятиліття з місцевостей свого проживання розгортали широку політичну акцію в ім'я державної незалежності своєї Батьківщини. Під духово-моральним і організаційним аспектами вони, як і всі

патріоти України з різних прошарків діаспорної української суспільности, повинні мати право та обов'язок працювати для закріплення та розбудови Української держави в доступний для нас спосіб.

5. Устроєві положення ОУН і завдання, що з них випливають

Згідно з ухваленим IX Великим Збором Устроєм, Організація Українських Націоналістів – це ідеологічна, державотворча організація українського народу, яка служить інтересам української нації; це така авангардна сила, яка в центрі своєї дії, всіма доступними та доцільними демократичними засобами, ставить закріплення та збереження державної самостійности і соборности України. Найвищою метою, до якої змагає ОУН на другому етапі своєї дії, є утвердження, розбудова і забезпечення Української Самостійної Соборної Держави як передумови всебічного розвитку всіх творчих духових, фізичних і матеріальних сил Нації.

Як у довголітньому періоді широкої політичної і збройної боротьби за здобуття УССД, так і в другому періоді розбудови, закріплення і утвердження Української держави, для реалізації ідеологічно-світоглядних засад ОУН, політичних і державницьких постулатів, одним із найважливіших завдань нашої Організації є розбудова її реальної людської сили, готової і здатної до дальшого змагання за те, щоб український націоналізм як державницький світогляд і як програма розбудови державности став авангардною силою серед усіх тих українських політичних рухів, організацій та партій, які становлять собою теперішній національно-державницький фронт у протиставленні до фронту соціал-комуністичного та інших, в програмі яких на першому місці стоїть питання повторного повернення України під кормигу дещо оновленої під видом федерації російської імперії.

Тому на другому, сучасному етапі діяльності ОУН, як було і на першому, кадрову силу Організації становитиме її

актив, зорганізований з ідейного, політично виробленого і самоздисциплінованого членства, виховуваного на тих самих засадах, на яких виховалися наші попередники ще від постанови УВО в 1920 році й ОУН в 1929 році, з юнацького доросту, симпатиків та прихильників, що повсякденно і повсякчасно відповідатимуть таким загальним устроєвим вимогам:

а) *ставитимуть добро української нації і її держави на перше місце і свідомо беруть на себе обов'язок служити їм в рядах ОУН;*

б) *визнаватимуть ідеологію українського націоналізму, викладену в постановах Великих Зборів ОУН, матимуть вироблений світогляд і відповідні прикмети характеру, і*

в) *характеризуватимуться високими особистими і громадськими цінностями та творчо і сумлінно виконуватимуть обов'язки.*

Кожен член, кандидат у члени, член юнацької сітки, а у відповідний час також симпатики і прихильники прирікатимуть кожночасну всебічну готовість підпорядковуватись свідомо взятим на себе перед зверхніми організаційними чинниками дисципліни та обов'язкові повсякденного змагання за здійснення ідей української нації як у час державного будівництва, так і в час його закріплення і розбудови, вкладаючи в це всі зусилля творчого розуму, все своє знання та вміння.

Беручи під увагу те, що на другому етапі змагань – в час закріплення і розбудови Української держави ОУН діятиме значною мірою парляментарними методами, вже від перших днів по закритті IX ВЗ ОУН треба розпочати вивчення широкого спектру парляментських завдань, методів і засобів всесторонньої дії Організації серед різних прошарків населення України і на найвищому державницькому форумі – в парляменті України, використовуючи для цього найсуттєвіші елементи з досвіду політичної діяльності з минулого України, а рівночасно і кращі зразки

парляментаризму як цілісного фактора у внутрішній та зовнішній політиці найстаріших західніх державницько-парляментарних систем.

В програму виховно-вишкільної праці Проводу ОУН над кадрами Організації треба ввести, крім вивчення специфіки парляментарної діяльності в суспільно-політичному житті, її методів і засобів, також принципові положення демократизму як позитивного явища в суспільному житті народу-нації, щоб за посередництва активу ОУН наша Організація могла впливати на загал суспільства, громадян держави, в напрямі створення тривкої і впорядкованої системи державного життя і цим шляхом поборювала б анархістичні впливи та течії, які часто завдають важких руйнуючих ударів організованим верствам народу-нації та їхній державі.

Як на першому етапі боротьби ОУН за УССД, так і на теперішньому, другому етапі праці і боротьби за закріплення та розбудову державного життя, змагання за силу й добро української нації є основою нашого світогляду. *Всебічний розріст, сила, здоров'я і добробут українського народу – це найвища ціль існування ОУН.* Тільки вповні суверенна держава зможе забезпечити українському народові свободне життя та всебічний розвиток усіх його сил, і лише справедливий націоналістично-демократичний суспільний лад зможе бути основою сили Української держави й основою вільного життя всього українського народу і національних меншин на території України.

Під час насильної московсько-большевицької окупації України, для боротьби проти якої постали УВО, а відтак ОУН, УПА й УГВР, комуністична партія Советського Союзу і її віднога – комуністична партія України, як єдина марксистсько-ленінська керівна організація советського суспільства, Верховна Рада УССР як найвищий законодавчий орган та Рада Міністрів УССР як найвищий виконавчий орган державної влади, борючись з організаторами і провідниками змагання українського народу за

УССД, ще на початках тридцятих років, а відтак у сорокових і п'ятдесятих поставили УВО, ОУН, УПА і УГВР як «ворогів Советського Союзу й УССР» поза законом. Цю позицію в загальних рисах посткомуністичні владні структури займають і в наш час, що перешкоджає і сьогодні Верховній Раді, Президентові, і Кабінетові Міністрів України визнати ОУН, УПА і УГВР воюючою стороною України проти нацистських окупантів, визнати великий внесок ОУН-УПА у боротьбу за державність України, а разом з цим ствердити перед громадськістю України безперечне право на спадковість ідей ОУН-УПА для теперішнього і майбутніх поколінь.

Актив ОУН повинен зосередити свою увагу на те, щоб відновлювати, зберігати і вшановувати пам'ять про мільйонові жертви України, які вона потерпіла під час масових московсько-большевицьких репресій, таких як криваве нищення українства в 1917-1920 рр., розгром СБУ, СУМ і УАПЦ, організований голод в Україні 1932-33 рр., масова політична чистка в 1937-1938 роках і масове переслідування української інтелігенції, вивози на Сибір, масове нищення української інтелігенції Києва під час евакуації перед приходом німців, майже поголовне вимордування українських політичних в'язнів в тюрмах Галичини в червні-липні 1941 року, масове і погромницьке виселення українців із Закерзоння на т. зв. відзискані землі, а з Галичини і Волині – в сибірські простори в 1945-49 і пізніших роках, за що слід притягнути КПУ і всіх живих її речників до відповідальності перед Найвищим Судом України.

6. Посилити і поживити процес відновлення мережі ОУН в Україні

Під час майже кожного Великого Збору ОУН та її Конференцій провідники і речники Організації дуже сильно наголошували на важливості людського фактора в реалізації ідейно-політичних та програмових настанов ОУН

у щоденній діяльності та боротьбі на широкому все-українському фронті, в національно-державницькому вихованні народніх мас і в залученні їх у процеси політичної та збройної боротьби за визволення та державну незалежність України.

На цю переважливу потребу належну увагу звернув і VIII НВЗ ОУН, що відбувся у липні 1991 року, підкресливши: *«Щоб брати активну участь і впливати на процеси побудови Української Самостійної Соборної Держави, мусимо мати кадри, які не тільки висувають та пропагують цю ідею, але які готові її реалізувати»*. Вслід за цим цей Збір поручив членству розбудувати Товариство ветеранів української визвольної боротьби, сприяти творенню студійних гуртків з вивчення історії України, Визвольної Боротьби, боротьби ОУН-УПА, розвитку політичної думки та ідеології українського націоналізму, творити фасадні організації або здобувати впливи в існуючих організаціях чи партіях, творити нові клітини ОУН, беручи під увагу ідейність, стійкість характеру та інтелектуальний потенціал кандидатів – головно у профспілках, серед робітництва, творчої інтелігенції, учителів, сприяти творенню молодіжних організацій, які б включалися через фасадні організації в громадське життя, діючи в тому напрямі структурально у двох площинах – назовні Організації через ідейно споріднені структури, а внутрі – згідно з умовами дії в сьогочасній Україні.

За п'ятирічний період відновлення і розбудови членських кадрів ОУН в сплюндрованій довгою боротьбою Україні вони ще не досягнули належного обсягу з об'єктивних до певної міри причин, не дивлячись на те, що ОУН і УПА, їхні загиблі Провідники і Командири, голошені ними ідеї та концепції і висліди політичної та збройної боротьби знаходять всебічну підтримку серед старших і молодших поколінь української громадськості.

Прямуючи до приспішеної дії по лінії розбудови явної ідеологічної, політичної і фізичної присутности в суспільно-

політичному житті України нашої ОУН, Провід ОУН постановив у лютому 1992 року взятися за розбудову власної політичної партії, для чого у березні того ж року провів Конференцію Українських Націоналістів, яка покликала до праці постійний Секретаріат. Восени 1992 року відбувся Установчий З'їзд, який створив Конгрес Українських Націоналістів, який з січня 1993 року став зареєстрованою політичною партією із власними Статутом та Програмою. Згодом, у результаті виборів Конгрес увів своїх депутатів у Верховну Раду. Конгрес, корпоративними членами якого є Всеукраїнське Братство ОУН-УПА, Наукове Товариство ім. Миколи Міхновського та інші громадсько-політичні організації національно-державницького спрямування, тепер виступає разом з ОУН як один із найчисленніших національно-державницьких фронтів, стоячи безкомпромісово на всенационально-самостійницьких позиціях. Крім членського активу ОУН, Конгрес об'єднує у своїх членських рядах багатотисячні маси симпатиків і прихильників Організації, що створює надійні передумови для відновлення та розбудови бази та інфраструктури ОУН в теперішній каденції.

7. Рамки організаційної побудови ОУН

Глибокопатріотична сутність української політичної боротьби за національне визволення, пляни і програми тієї боротьби, як і боротьби за збереження і розбудову існуючої держави є своєрідним таїнством душі і духових особливостей мільйонів українців, «мертвих, живих і народжених земляків» наших. Служіння національній справі – це духове служіння, яке здійснюється та розвивається згідно з розвитком світоглядово-ідеологічних, духово-політичних та організаційних вартостей і власностей тих, що стали на службу своїй нації. Організаційний інструменталізм – це засоби і методи праці щодо досягнення мети ОУН.

Українська націоналістична сила проявляється як широкий націоналістичний рух, що складається з різних громадсько-політичних фракцій і науково-культурних установ, в якому авангардно-керівне місце займає ОУН як сподвижник націоналістичної ідеї, організатор і керівник визвольної боротьби, яка ведеться ще від часів Миколи Міхновського та проголошення його політичного трактату під назвою «Самостійна Україна», що в питаннях політики поставило його побіч Шевченка, творця українського націоналістичного світогляду.

ОУН завжди ставила високі вимоги до тих українців і українок, які ставали її членами. До найосновніших обов'язків членства ОУН належить здійснювання змісту членського приречення.

Поряд з цим кожен член зобов'язаний:

а) суворо дотримуватися засад загальнолюдської і національно-суспільної моралі й етики, вироблювати і практикувати зразкову поведінку в особистому, родинному і громадському житті та в професійній праці;

б) виконувати загальнонаціональні обов'язки та шанувати українські національні святощі, боронити на кожному кроці честь і добре ім'я української нації, Організації, пам'ять Героїв;

в) совісно і дбайливо виконувати організаційні доручення та зберігати організаційні таємниці;

г) належати до первинної організаційної клітини – звена, і в ньому виконувати незалежно від свого становища в Організації певні організаційні доручення, брати участь у внутрішньому організаційному житті (сходина, вишколи);

г) сплачувати членські внески та виконувати інші встановлені Організацією матеріальні обов'язки;

д) плекати і всебічно розвивати членську кваліфікацію шляхом засвоєння і поширення своїх знань ідеології, програмових засад і політики Організації, вдосконалювати свої особисті здібності, потрібні для Організації, щоб

осягнути високого рівня духово-моральної, політичної і організаційної здатності виконувати завдання Організації для добра українського народу та його державности;

е) завжди і всюди визнавати, відстоювати й реалізувати ідейно-політичні позиції ОУН і націоналістичного руху, поширювати впливи Організації на оточення і здобувати їй прихильників;

є) звітувати перед зверхніми організаційними чинниками про свою організаційну і суспільно-громадську діяльність;

ж) з власної ініціативи віднаходити можливості і способи найкращого здійснення цілей і завдань ОУН в кожній ситуації, передавати Організації свій досвід і всі відомості, корисні її діяльності. Самовільне відхилення від цих обов'язків та повинностей тягнутиме за собою організаційно-дисциплінарну відповідальність згідно з Устроєм.

Первинною клітиною ОУН є звено із зеновим на чолі. Де на терені одного села чи міста є кілька звен, там постає станиця зі станичним і його проводом на чолі. Кілька або кільканадцять станиць об'єднуються в район, райони в округи, а області в краї з провідниками і проводами на чолі, покликаними згідно з устроєвими положеннями ОУН та внутрішніми вказівками Проводу ОУН.

Розбудовою організаційної сітки необхідно охоплювати по горизонтальній лінії в міру можливостей усі села, селища та міста районного чи обласного підпорядкування. На терені великих міст з індустріальними комплексами може діяти більше ніж одна станиця, а також звена або групи звен, підпорядковані безпосередньо районовим, окружним, обласним або крайовим проводам, індивідуальним секторам у Проводі Організації, або навіть референтам проводів різних інстанцій згідно з дозволом вищих провідних інстанцій щодо розбудови звен по вертикальних лініях суспільних прошарків.

В житті і в політичній діяльності нашої Організації її організаційна інфраструктура завжди відігравала важливу

ролю завдяки підборіві та в підготовці на провідні становища найздібніших членів Організації, які підлягали у своїй діяльності повсякчасній контролі з боку своїх зверхників. Тому і в цьому періоді діяльності Організації по лінії закріплення та розбудови Української держави, здебільшого парляментарним шляхом, на аспект організації побудови Організації та її дієздатности необхідно завжди звертати належну увагу, а саму інфраструктуру перевіряти та реорганізувати згідно з розвитком суспільного життя, щоб вкінці поставити її на твердий ґрунт.

ФІНАНСОВО-ГОСПОДАРСЬКІ СПРАВИ ОУН

1. Організація Українських Націоналістів у всій своїй діяльності спирається на власні, ні від кого незалежні фінансові засоби.

2. Фінансове і майнове господарство ОУН провадиться виключно під кутом забезпечення потреб розбудови і зміцнення Української Самостійної Соборної Держави.

3. У фінансуванні своєї діяльності ОУН зобов'язана дотримуватися принципу економії.

4. Організація Українських Націоналістів має власний бюджет, який складає фінансово-господарський сектор Проводу, згідно із вимогами окремих секторів і при співпраці фінансово-господарських референтів Теренових Проводів. На основі схваленого Проводом бюджету розподіляються зобов'язання на окремі терени.

5. Джерела фінансово-господарських прибутків.

а) До джерел фінансово-господарських прибутків належать як зобов'язуючі виплати, так і фонди на добровільній основі. Зобов'язуючими виплатами є членські внески.

Добровільними прибутками є збірки, пожертви підприємств, установ і окремих громадян, а також пожертви, призначені заповітами та ін.

Усі члени ОУН платять членські внески, висоту яких визначає Провід за узгодженням з Тереновими Проводами. Тереновий Провід може знизити окремим членам висоту членського внеску, або звільнити їх від неї тільки у випадку особливих родинних чи соціальних умов.

б) Підприємства, створені і розбудовані за допомогою капіталовкладень чи вкладу праці ОУН, щорічно призначають на ОУН дотацію з прибутку, розмір якої визначається за узгодженням з Тереновим Проводом.

в) IX Великий Збір вважає, що постійними джерелами прибутків ОУН є відрахування з прибутків власних підприємств і установ, Фонду ОУН і Фонду оборони України імені Ярослава Стецька.

г) IX Великий Збір установляє, що капітал Фонду ОУН призначений поряд із членськими внесками на фінансування потрібних видатків ОУН. Натомість капітал Фонду оборони України ім. Я. Стецька має стати фінансовою базою ОУН, як постійне джерело її фінансових прибутків. ОУН може користуватися відсотками Фонду оборони тільки згідно із затвердженим Проводом Правильником фонду.

6. Загальні доручення і постанови.

а) IX Великий Збір уповноважує Провід створити банк економічних даних, щоб через його послуги допомогти розвиткові економіки України.

б) Члени ОУН повинні бути передплатниками видань Проводу – тижневика «Шлях Перемоги», місячника «Визвольний Шлях» та інших націоналістичних видань і брати участь у збірках на пресовий фонд згаданих видань.

ПРИСЯГА ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН

Присягаю і зобов'язуюсь перед Богом, Українським Народом, Організацією Українських Націоналістів і перед власним сумлінням, як Голова Проводу ОУН, завжди і всюди сумлінно виконувати покладені на мене IX Великим Збором і Устроєм ОУН обов'язки і керувати боротьбою ОУН за здобуття Української Самостійної Соборної Держави, здійснювати ідеї та програму Організації Українських Націоналістів для добра і величі України та українського народу. Прирікаю в такій праці і боротьбі віддати всі свої сили і всяку жертву, а як треба – і своє життя.

Так мені, Боже, допоможи!

СЛОВО НОВООБРАНОЇ ГОЛОВИ ПРОВОДУ ОУН

Світлий Зборе! Дорогі Подрузи і Друзі!

З глибоким зворушенням складаю ширу подяку за виявлене мені IX Великим Збором високу довіру – обрання Головою Проводу ОУН. Хочу також подякувати всім членам Проводу, референтам, активові й усьому членству за працю, яку вони вели від VIII до IX Великого Збору.

Я вступаю на пост Голови Проводу ОУН свідомо високої відповідальності перед Організацією, українською нацією за долю Української Держави.

Головний тягар своєї діяльності на порозі XXI століття ОУН перенесла на рідні землі, де перед нами стоять надзвичайно складні завдання – утвердження і розбудова

держави, наповнення українським національним змістом всіх клітин державного і суспільного життя, відродження української нації, забезпечення добробуту та соціальної справедливості для українського народу.

Наш народ покладає великі надії на ОУН як на силу, здатну стати біля державного керма, і так піднести дух нації, так розбудувати Українську Державу, щоб її шанував і з нею числився весь цивілізований світ, а наш найжорстокіший і найпідступніший ворог – імперська Росія – раз і назавжди відмовився від своїх агресивних зазіхань. На вимріяну Україну ми маємо працювати всі разом. Маємо сильну базу, мужній народ, який вистояв у найжорстокішій большевицькій окупації, денаціоналізації, вистояв у Другій світовій війні. Українська нація повинна усвідомити, що від неї самої залежить її суверенне, багате життя.

Наша Організація завжди покладалася на власні сили – сили українського народу, волелюбність і незнищенність якого закладені на генетичному рівні. Ніщо не спинить наш поступ, бо наша справа є свята.

Дух великих Провідників української нації витає над нами. Ми йдемо вперед і просимо Божого благословення на перемогу.

Слава Україні!

Слава Стецько

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО ГОЛОВИ ПРЕЗИДІЇ ІХ ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

*Шановні Учасники ІХ Великого Збору ОУН!
Подруги і Друзі!*

Закриваючи ІХ Великий Збір ОУН, висловлюю подяку всім, хто забезпечив успішну роботу Збору. Усвідомлюємо, що ми є цілість, ми – одnodумці, ми з'єднані виробленим світоглядом, націоналістичною ідеологією, ідеєю і чином. Ми є сила!

Ми покинемо цю залю з усвідомленням великої відповідальності за долю української нації і держави. Хай в нашій жертівній праці на благо української нації і держави допоможе нам Бог!

Слава Україні!

М. Нечай

З М І С Т

Передмова – А. К.	3
Повідомлення про відбуття IX Великого Збору ОУН.....	6

I. ВСТУПНІ МАТЕРІЯЛИ

Відкриття IX Великого Збору ОУН – Слава Стецько.....	9
Меморіальний список членів ОУН і вояків УПА	11

II. ДОПОВІДІ

Пройдений шлях і наші завдання – Слава Стецько	23
Діаспора на службі Україні – Володимир Дніпровий	31
Слово від молодшої генерації ОУН – Сергій Сірий.....	40

III. ЗАГАЛЬНІ ДОКУМЕНТИ

Маніфест IX Великого Збору ОУН	44
Звернення IX Великого Збору ОУН до поневолених народів	59

IV. ПОСТАНОВИ IX ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Політична Програма ОУН	62
Стратегія і тактика ОУН.....	107
Форми і методи діяльності ОУН на сучасному етапі державної незалежності України.....	116
Соціально-економічна політика	125
Внутрішня політика ОУН.....	132
Екологічні проблеми України.....	148
Зовнішня політика України	154
Питання української науки	164

Питання української освіти.....	171
Питання української культури	173
Питання інформації і комунікації	178
Молодіжна політика	182
Діяльність АБН.....	186
Проблеми української діаспори.....	190
Кадрово-організаційні справи ОУН.....	193
Фінансово-господарські справи ОУН.....	210

V. КІНЦЕВІ МАТЕРІЯЛИ

Присяга Голови Проводу ОУН	212
Слово новообраної Голови Проводу ОУН	212
Заключне слово Голови Президії IX Великого Збору ОУН.....	214
Зміст	215